

Мора Сийгър

A romantic illustration of a man and a woman in a doorway. The man is shirtless, muscular, and has dark, wavy hair. He is holding the woman in his arms. The woman has long, curly blonde hair and is wearing a light blue and white striped shirt. They are looking at each other with a romantic expression. The background is a dark doorway with a red wall on the left. The lighting is warm and dramatic, highlighting the couple.

ПРЕДИ БУРЯТА

МОРА СИЙГЪР ПРЕДИ БУРЯТА

chitanka.info

Франция 1972 г. Младата Доминик е арестувана заедно с цялата кралска свита от гражданите на разбунтувания Париж. За затворниците се грижи само лекарят Пол Дьоламер, с когото са израснали заедно. След като кралят е осъден от Конвента, Доминик успява да избяга с помощта на Пол.

Но пламналата помежду им любов трябва да се прекъсне, защото Доминик заминава за Лондон, а Пол остава да се бори за свободата на своя народ. Но един пръстен остава като залог за това, че краят никога няма да настъпи...

Париж, лятото на 1792

Пред вратата тя се поколеба. Беше уморена, но изправи рамене и си пое дълбоко дъх. На всяка цена трябваше да запази спокойствие.

Въпреки решимостта, докато отваряше вратата, ръката ѝ трепереше. Стаята бе малка, тъмна и задушна като всички помещения в каменната грамада, наречена двореца Тюйлери. Отгоре на всичко този летен ден в края на юни бе непоносимо горещ.

Мъжът, който я очакваше, сякаш не усещаше жегата. Както обикновено, той изглеждаше чужд на всички човешки слабости. Преди да я забележи, Доминик успя необезпокоявана да го огледа. Пол Дьоламер бе точно толкова висок, колкото си го спомняше — доста над метър и осемдесет. Раменете и гърдите му бяха широки и мускулести — можеше да отгатне това дори под тъмния редингот, който носеше. Стоеше отпуснат и излъчваше едновременно физическа сила и душевно равновесие. На бледата светлина, проникваща през тясното прозорче, леко разрешената му коса блестеше като станиол. Когато неочаквано се извърна към нея, в турскосините му очи се появи блясък, който тя добре познаваше.

— Доминик — промърмори той. Гласът му бе тих и дълбок, но леко дрезгав, което го правеше да звучи строго и неумолимо. Точно както бе очаквала.

Освен това обаче тя долови и следа на неодобрение, от която по гърба ѝ полазиха тръпки. Въпреки горещината Доминик внезапно потрепери. Тя се загърна по-плътно в шала, който бе наметнала на раменете си, и втренчено погледна мъжа.

— Монсеньор — думата бе изречена с нотка на презрение.

Веждите му се събраха застрашително.

— Надявах се — каза той, — че става дума за някакво недоразумение. Какво, за Бога, правиш още тук?

Доминик се изчерви. Неволно си спомни колко нежно и търпеливо я бе гледал преди време. Редките му избухвания, колкото и

ужасяващи да ѝ се струваха, винаги бяха насочени към някой друг. Очарована, бе наблюдавала как Пол се отнася с хората, чиято арогантност, леност и алчност караха другите да страдат. Винаги бе чувствала, че те заслужават да бъдат мишена на гнева му, и никога не бе помисляла, че един ден този гняв ще се обърне и срещу нея.

Доминик неволно прибегна към единственото оръжие, с което разполагаше — леденото презрение.

— Да нямате проблеми с паметта? — високомерно попита тя. — Преди шест години, когато за пръв път пристигнах в двора, нейно величество бе така добра да ме покани в свитата си. Горда съм, че все още се радвам на благоволенieto ѝ.

— Изключително глупаво, от твоя страна — грубо отвърна Пол. Тъй като бе доста по-едър от нея, навъсенят му поглед я пронизваше отвисоко и я караше да се чувства още по-малка и ранима.

Но той нямаше да разбере това. Тя упорито се взираше в лицето му, решена да не отстъпи нито крачка.

— Всеки, който има поне малко ум в главата си, вече е далеч от тук — сърдито продължи Пол. — Мислех, че си в Англия. Вместо това ти седиш тук, в бърлогата на лъва.

Думите му я ужасиха и тя отстъпи крачка назад. Лицето ѝ бе бяло като платно, а очите — тъмни и влажни. След малко каза с треперещ глас:

— Не е чак толкова лошо.

Пол изпуфтя презрително и ѝ обърна гръб. Загледа се в студената камина и рече:

— Ако наистина смяташ така, значи си по-наивна, отколкото мислех. Във Франция бушува революция. Старият свят рухва и все още не е ясно какво ще излезе от всичко това. Във всеки случай сега не е най-подходящият момент едно младо и беззащитно момиче да се опиянява от свободата си.

Доминик направи гримаса. Думите му толкова малко отговаряха на действителните условия, в които живееше, че ѝ прозвучаха почти абсурдно. Тя беше всичко друго, освен свободна. Макар да живееше в един от най-прочутите дворци в Европа, в един от най-големите градове на континента, тя всекидневно трябваше да се бори за все по-оскъдната храна, облекло и лекарства. Това бе стратегия за

деморализиране, която постигаше своето сред малкото останали верни на кралското семейство придворни.

Униженията и дребните жестокости бяха част от всекидневието. Доминик правеше всичко възможно да не ги забелязва, но от време на време непоклонимият ѝ оптимизъм се разколебаваше. Сега моментът бе точно такъв. Бе физически и душевно изчерпана след една безсънна нощ, прекарана край леглото на кралицата. Костваше ѝ почти нечовешко усилие да се изправи срещу мъжа, чийто вид извикваше в съзнанието ѝ вълна от мъчителни спомени.

Преди шест години тя бе дванадесетгодишно дете, а той — млад мъж на двадесет и две, и за нейната пробуждаща се чувствителност бе възпламенение на всичко достойно за възхищение. Беше го съпровождала в обиколките му из околността и го бе наблюдавала да лекува хора, които рядко виждаха лекар. Според бащата на Доминик, дук Монфор, който категорично отказваше да глези селяните, дори и това бе прекалено. Единствено респектът, който хранеше към своя приятел и съсед, бащата на Пол, маркиз Рошфор, го караше да толерира заниманията на младия мъж.

Доминик с горчивина си спомни как му се бе отблагодарил Пол. Той бе извършил възможно най-лошото предателство, загърбвайки произхода, името и отговорностите си, за да застане зад едно безумно начинание.

Но все пак бе лекар, и сега Доминик се нуждаеше от помощта му.
— Не вярвах, че ще изпратят точно вас — каза тя.

Пол смръщи чело. Не можеше да каже какво точно бе очаквал, преди Доминик да се появи в стаята, но онова, което виждаше, го бе накарало да занемее. В паметта си пазеше образа на младо момиче — щастливо и невинно, — минавало, танцувайки, през живота. Това дете, изглежда, завинаги бе останало в миналото, защото пред него стоеше красива, самоуверена жена, която определено гледаше на него като на враг.

Макар и твърдо решен да запази дистанция, не можеше да остане безразличен към красотата ѝ. Водопад от гарвановочерни къдрици обрамчваше безупречното сърцевидно лице. Чертите ѝ бяха нежни, веждите — изящно извити, носът — правилен, а устата — мека и сочна. Единствено вирнатата брадичка издаваше опърничавата ѝ

природа, а зелените очи бяха непрозрачни като океана и също толкова тайнствени.

Носеше семпла вълнена рокля, която ѝ бе малко широка. „Навярно напоследък е отслабнала.“ Тази мисъл го жегна болезнено. Бе почти прекалено слаба. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а бледото ѝ лице издаваше недобро здраве.

Пол усети да го обзема гняв. Гняв към водачите на революцията, които, изглежда, се интересуваха повече от отмъщението, отколкото от реформите, но и към кралското семейство, достатъчно егоистично, за да изложи на опасност живота и здравето на малцината останали му верни придворни. Най-много обаче го бе яд на Доминик, която търпеше това непоносимо положение, макар да ѝ трябваше съвсем малко здрав разум, за да направи нещо за себе си.

— Дала си да се разбере, че е необходим лекар. А както може би си спомняш, аз съм точно такъв — студено каза той.

— Бяхте — поправи го Доминик. — Останах с впечатление, че в последно време се подвизавате на друго поприще... политическо.

Последната дума прозвуча не по-малко презрително от предишните. Въпреки това Пол не възнамеряваше да се остави да бъде предизвикан. Колкото и хладна и надменна да се опитваше да изглежда, не можеше да скрие от него колко ранима бе всъщност. Това бе и единствената причина, накарала го да приеме изключително неприятното поръчение.

Научавайки коя е придворната дама, която бе писала до Законодателното събрание^[1] за болестта на кралицата, отначало се бе ужасил, а след това бе обзет от безпокойство. При други обстоятелства би отказал да се грижи за кралското семейство — не защото се боеше от възможни неблагоприятни последствия, а защото смяташе, че е по-необходим другаде. В момента бе прекалено зает да се бори с холерата сред войниците от Националната гвардия^[2]. Според него това бе много по-важно от благополучието на шепа хора, за които би могъл да се погрижи всеки способен лекар. Но вестта, че Доминик е в Тюйлери, бе променила всичко.

— Вярно е — спокойно каза той, — че имам връзки с правителството. Но не съм изоставил професията си на лекар. Когато господата от Законодателното събрание узнаха за заболяването на нейно величество, бях помолен да се погрижа за здравето ѝ.

Доминик го изслуша мълчаливо. Вече съжаляваше за това писмо. И през ум не ѝ бе минало, че това може да я изправи очи в очи с Пол Дьоламер.

— За всичко е виновен доктор Шантен — тихо промърмори тя.

Пол повдигна въпросително вежди.

— Доколкото зная, доктор Шантен вече не е в двореца.

Доминик кимна колебливо. Не ѝ бе приятно, че трябва да го признае, но нямаше смисъл да отрича нещо, което той и без друго знаеше.

— Не се е появявал почти две седмици.

Пол сви рамене. За разлика от някои свои съмишленици той нямаше нищо против симпатизантите на роялистите да напускат Франция. Колкото повече от тях напуснеха страната, толкова по-големи бяха шансовете революцията, започнала преди три години с щурма на Бастилията, да приключи сравнително мирно.

Пол дори малко съжаляваше, че опитът за бягство на Луи XVI и съпругата му не бе успял. Вместо това ги бяха върнали насила и сега кралското семейство практически бе под арест в замъка Тюйлери.

Единственият намек за някога неограничените привилегии на монарха бе гвардията, която традиционно се грижеше за безопасността на кралското семейство. Разбира се, сега тази безопасност бе просто една илюзия, но Пол искрено се надяваше тя никога да не бъде развенчана.

— Съзнавам — спокойно каза той, — че нейно величество би предпочела за здравето ѝ да се погрижи някой, от когото би могла да очаква повече съчувствие, но аз поне не съм ѝ напълно непознат. Освен това е малко вероятно — допълни — внезапно да ми хрумне да напусна Франция.

Доминик трябваше да признае, че е прав, макар сега това да нямаше никакво значение.

На всички бе ясно, че въпреки изисканата обстановка кралското семейство бе напълно зависимо от правителството, което можеше да направи живота им малко по-поносим. Ако имаше някаква възможност да повика друг лекар, тя без колебание би се възползвала от нея, но за момента трябваше да е благодарна, че изобщо се бе намерил някой, готов да помогне.

— Когато я оставих, нейно величество спеше — напрегнато обясни Доминик. — Но прекара много неспокойна нощ и се боя, че скоро ще се събуди.

Пол кимна. Нямаше нужда да пита кой се е грижил за кралицата. Достатъчно му бе да погледне Доминик, за да забележи следите от самопожертвователната ѝ всеотдайност. За миг изпита завист и се запита какво ли би било някой да се грижи така за самия него.

— Никой ли не ти помага? — попита той. — Ясно ми е, че положението тук е тежко, но останалите членове на кралското семейство биха могли да ти помогнат малко.

— Не знаете какво говорите — гневно възрази Доминик. — Техни величества правят един за друг и за децата си всичко, което е по силите им. Не познавам по-любвеобилни и грижовни хора.

Тя занемя, тъй като осъзна, че бе на прага да се разплаче. Без съмнение вина за това имаше най-вече умората, но в последно време, щом погледнеше краля, кралицата и двете им деца, я обземаше такъв ужас, че се чувстваше почти парализирана. Сякаш някакво нещастие бе легнало над тях като черна сянка на дебнеш лешояд.

— Не се безпокойте за това — грубо добави. — Ако искате да ни помогнете, най-добре елате с мен.

Пред двукрилата врата стоеше член на кралската гвардия, облечен в традиционната пищна синьо-бяла униформа. Той отдаде чест и отстъпи встрани, за да ги пропусне да влязат, като не пропусна да прониже Пол с гневен поглед. Вестта за самоличността на младия мъж, изглежда, вървеше пред него. Това не бе необяснимо в един обсаден дворец, в който дори и най-незначителното събитие можеше да има съдбовни последици.

— Чакайте тук — каза Доминик, когато вратата се затвори зад тях. Намираха се в малко преддверие, не по-хладно от всички останали стаи в двореца, така че Пол не изпита особено желание да седне на някой от подредените край стената столове. Той въздъхна и се въоръжи с търпение, но за най-голямо негово учудване Доминик се върна само след минути.

— Нейно величество е будна — каза тя. — Ще ви приеме веднага.

Пол я последва мълчаливо. Будоарът на кралицата бе по-голям, но не и по-приятен от останалите стаи в двореца, макар да се бяха

опитали да го направят малко по-приветлив и удобен.

Прозорците бяха отворени и през тях в помещението проникваше освежителен бриз, който обаче носеше неприятни миризми от двора. В средата на стаята имаше легло с червени завеси. Сега те бяха дръпнати и Пол видя малката, бледа жена, облежната на купчина възглавници.

Кралицата се усмихна и протегна ръка. Падащата свободно по раменете ѝ коса сега бе по-скоро сива, отколкото руса с червеникави отблясъци както преди години, а лицето ѝ бе изгубило младежката си свежест. Въпреки това Мария Антоанета все още бе забележителна жена, още повече, че изисканата ѝ миловидна външност толкова малко отговаряше на невероятните слухове по неин адрес. По-фанатичните революционери обичаха да я представят като неморално, коварно създание, робуващо на всички възможни грехове. Пол не даваше ухо на подобни брътвежи. За него тя бе безобидна жена, която просто бе имала нещастieto да се роди на неподходящо място в неподходящо време.

— Мадам — каза той, докато се навеждаше, за да ѝ целуне ръка. След това заради отговорността, която носеше за емоционалното и физическото състояние на пациентката си, галантно добави: — За мен е удоволствие да ви видя отново, макар да съжалявам за обстоятелствата, при които трябваше да стане това.

Кралицата се усмихна. За миг тя го погледна почти както едно време младото безгрижно момиче, което помнеше Пол.

— Колко мило, от ваша страна, монсеньор маркиз — каза тя. След това, за да го подразни, добави: — О, простете. Навярно предпочитате да ви наричат докторе. Или може би дори гражданино.

— Вярно е, че не използвам титлата, която наследих от покойния си баща — потвърди Пол, — но не съм привърженик на всички нововъведения. „Докторе“ е напълно приемливо, още повече, че съм тук именно като такъв.

Последните му думи накараха кралицата да направи вял жест с ръка.

— Доминик е мило дете, но понякога се безпокои прекалено много. Уверявам ви, че се чувствам добре.

Пол отвърна нещо неангажиращо и хвана китката ѝ, за да измери пулса. Беше ускорен, но не тревожно.

Проблемът беше в дишането. Въздухът излизаше от дробовете й шумно и неравномерно. Кожата на кралицата бе суха и гореща, бузите — червени. Той погледна крадешком Доминик, която стоеше неподвижно до леглото.

— Госпожица Монфор е сторила добре, като ме повика, ваше величество — меко рече той. — Имате пневмония, която трябва да бъде лекувана.

— Просто леко неразположение — настояваше Мария Антоанета. След това добави с пленителна откритост: — Ако трябва да бъда честна, господин докторе, мразя да ми пускат кръв, а и не понасям отвратителните церове, които вашето брато толкова обича да предписва.

— Тогава ще се разберем, мадам — успокоително каза Пол. — Нямам навик да пускам кръв на пациентите си. — Забелязал изненадата й, той обясни: — Зная, че такава е обичайната практика, но според мене теорията, на която се основава тя, е погрешна. Недостигът на кръв е много по-опасен от нейния излишък. А що се отнася до церовете... — той направи пауза и се усмихна успокоително. — Мисля, че всичко онова, което предписвам, може да бъде направено доста приятно на вкус. Най-напред бих искал три пъти дневно да изпивате по чаша мляко с едно цяло яйце.

Погледът, който си размениха кралицата и Доминик, бе красноречив. Пол реши да се погрижи за редовните доставки на най-необходимите хранителни продукти. Ако онези глупаци от Законодателното събрание наистина искаха да изпълни лекарския си дълг, трябваше да приемат условията му.

Той спокойно даде указания за някаква отвара и един мехлем, които трябваше да донесат облекчение на кралицата. Състоянието й не бе критично, но Пол добре знаеше, че подобни заболявания често съвсем неочаквано приемаха трагичен обрат.

Макар в Законодателното събрание да имаше хора, за които смъртта на кралицата би била добре дошла, лекарският му дълг, а и обикновената човещина изискваха от него да стори всичко възможно за бързото й оздравяване. Щеше да му се наложи често да навещава пациентката си.

— По-късно днес ще намина отново — каза Пол, докато Доминик го изпращаше. — Погрижи се тя да поспи малко по-дълго.

— Днес? Но аз мислех... — тя замълча и се втренчи в него с големи угрижени очи.

— Какво? — спокойно попита Пол. — Ще се отбия, за да установя, че не е на смъртно легло, а след това отново ще изчезна. — Мълчанието ѝ потвърждаваше предположението му. Той направи гримаса и поклати глава. — Имам друга представа за професионалния си дълг.

— За коя професия говорите? — попита Доминик. Тя току-що се бе съвзела от изненадата и се бе примирила с факта, че ще ѝ се наложи още да го вижда. — Тук си имаме достатъчно шпиони.

Обвинението го завари неподготвен и го накара да занемее за миг. Той я погледна объркано и се запита какво ли я бе навело на подобно заключение.

— Сама си поискала лекар — напомни ѝ. — Как ти хрумна, че може да съм тук с някаква друга цел?

— Приятелите ти в Законодателното събрание искат възнаграждение за всичко — унило рече тя. — Дори най-малкото признание за нашите потребности струва прекалено скъпо.

Пол понечи да я увери, че е дошъл единствено, за да се погрижи за здравето на кралицата, но в последния момент се поколеба. Макар и да му бе неприятно да признае това, Доминик вероятно бе права. Възможно бе хората, които го изпращаха, да очакваха от него информация за всичко, което види и чуе в двореца. Ако наистина бе така, щяха да останат разочаровани.

— Чувала ли си за Хипократовата клетва? — попита той.

Доминик го погледна безизразно.

Той ѝ обясни търпеливо:

— Това е клетва, която лекарите полагат, че ще пазят в тайна всяка, получена при изпълнение на професионалните им задължения, информация. Тази клетва е не по-малко свята от обета за тайната на изповедта и не може да бъде нарушавана при никакви условия.

Доминик прие думите му скептично. Тя не се съмняваше в съществуването на подобна клетва и дори бе готова да повярва, че Пол гледа на нея доста сериозно... поне в момента. Но през последните няколко години бе свикнала да не се доверява на никого. В размирни времена като тези извинението, че трябва да се оцелее, твърде лесно можеше да оправдае всяко предателство.

— Ще видим — промърмори тя, докато отваряше вратата към коридора. Сбогува се с хладно кимване.

На Пол не му остана нищо друго, освен да продължи да си блъска главата над въпроса, какво бе превърнало жизнерадостното дете, което познаваше, в една толкова недоверчива и дори цинична жена. Наистина неособено приятни мисли. Той забърза навъсен надолу по широките каменни стъпала на двореца.

Както обикновено, непосредствено зад шпалира от войници, денонощно охраняващи двореца, се бе събрало множество хора, които с нежелание му направиха път. Дочуха се ругатни и клетви.

Игнорирайки ги, той си проправи път сред тълпата, лъхаща на лук, нечистоплътни тела, евтино вино и старо сирене. Във въздуха висеше смътна заплаха.

Настървението растеше от ден на ден. Някои от членовете на Законодателното събрание смятаха това за добре дошло, но Пол не мислеше като тях. Подсъзнателно той вярваше в реда и уважението към закона, които обаче в последно време не струваха почти нищо.

Някакъв облак закри слънцето. За миг юнският ден помръкна и над земята легна сянката на приближаващата нощ.

[1] Законодателното събрание е избрано въз основа на Конституцията от 1791 година, с която Франция е обявена за конституционна монархия. Започнало работа на 1. X. 1791 г. и просъществувало до август 1792 г. — Б.пр. ↑

[2] Национална гвардия — гражданско доброволческо опълчение, създадено през юли 1789 година, първоначално под командването на Лафайет. След разгрома на Комуната е разформирано с декрет — Б.пр. ↑

2

— Той е толкова привлекателен — извика кралицата. Беше седнала в леглото, облегната на купчината възглавници. На лицето ѝ имаше усмивка, а очите ѝ блестяха кокетно. — Наистина, Доминик — продължи, — можеше да ме предупредиш.

— Съжалявам, мадам — сухо промърмори момичето. — Занимаваше ме повече мисълта за вашето здраве, отколкото външността на господин доктора.

— Колко сте резервирана — подразни я Мария Антоанета. — Но отношенията между вас невинаги са били такива, права ли съм? Стори ми се, че долових... известна интимност може би. Или греша? — благо добави тя.

Доминик се поколеба. Споменът бе невероятно жив и неустойимо сладък. Въпреки това би било истинско мъчение да съживи отново всичко.

— Като дете го познавах — призна накрая тя. — Но то бе само... бегло познанство. Не сме се виждали откакто той пристигна в двора.

Нещата не стояха точно така. От време на време пътищата им се бяха пресичали. Тя живо помнеше как преди няколко години попадна на Пол в един отдалечен ъгъл на Версай. Бе го заварила в прегръдките на придворна дама, известна със слабостта си към силния пол. Доминик със съжаление си спомни за времето, когато мислеше, че нищо не би могло да я разстрои повече от тази случка.

— Семейството му е дошло от Ирландия, нали така? — замислено попита кралицата.

Доминик кимна.

— Предците му били сред така наречените диви гъски, прогонени в изгнание преди стотина години при превземането на Ирландия от англичаните. Истинското им име е Дилейни. Дьоламер е по-скоро нещо като прозвище и напомня за произхода им: de la mer — от морето.

— Колко интересно — промърмори Мария Антоанета, която наблюдаваше момичето с блеснали очи. — Трябва да познаваш добре господин доктора, щом знаеш толкова много за него.

Кралицата бе прекалено деликатна, за да намекне, че Доминик не бе особено искрена. Тя само се усмихна топло и потупа леглото до себе си.

— Моля те, седни. Бих искала да си поговорим малко. Толкова се отегчавам да лежа тук.

Доминик изпълни молбата ѝ. Знаеше, че нейно величество страда повече от растящото напрежение, което я държеше в неумолимата си хватка. Всички те имаха натрапчивото чувство, че приближават нещо като повратна точка.

Франция, разтърсвана в продължение на дълги години от размирици, сега беше пред прага на война, и което бе още по-лошо — война с Австрия, родината на Мария Антоанета, към която тя според слуховете все още хранела симпатии.

Доминик знаеше, че не е вярно, но бе невъзможно да убедят в това простолюдието или управляващите, за които подобни клевети бяха добре дошли.

Тя нежно взе ръката на кралицата в своите и се усмихна утешително.

— Скоро ще се почувствате по-добре, сигурна съм.

Мария Антоанета се засмя тихо.

— Значи все пак още се доверяваш на добрия чичо доктор, макар и да отричаш.

Доминик въздъхна. Кралицата бе непоправима романтичка, безрезервно предана на съпруга си, самопожертвователна към децата си и вярна на приятелите. Въпреки горчивия опит от последните години тя бе склонна да мисли за всички хора само най-доброто. Най-голямото ѝ желание бе всички да са щастливи — толкова щастливи, колкото бе тя в началото на брака си, преди съдбата да се обърне срещу нея и семейството ѝ.

— Убедена съм, че господин Дьоламер е способен лекар — каза Доминик, като грижливо подбираше думите си. След кратко колебание добави: — Освен това изглежда по-разумен от останалите, не чак толкова обсебен от омраза и жажда за отмъщение.

Нежните черти на кралицата се изкривиха от болка. Очите ѝ се напълниха със сълзи на объркване.

— Никога няма да разбера защо ни мразят толкова. Луи направи много, за да подобри живота на обикновените хора. Намали данъците, стимулираше търговията, опази мира, и всичко това заради тях. Отначало имах чувството, че оценяват, но после...

Думите ѝ бяха задушени от внезапен пристъп на кашлица. Доминик посегна към оставената от Пол отвара и внимателно помогна на кралицата да отпие. Мина известно време, преди дишането на Мария Антоанета да се успокои и кралицата да се усмихне уморено.

— Колко глупаво, от моя страна — промърмори тя. — Не бива да се поддавам на черни мисли. Вълнението само ми вреди.

Думите ѝ прозвучаха така, сякаш вече много пъти си ги бе повтаряла. Със сигурност не ѝ липсваха поводи за това.

Доминик остана така още няколко минути — приседнала на ръба на леглото с ръка на раменете на кралицата. Постепенно крехкото тяло на Мария Антоанета се отпусна. Очите ѝ се затвориха и след миг тя вече спеше.

Доминик въздъхна с облекчение. Тя внимателно настани кралицата сред възглавниците и я зави леко. Не се реши да излезе, докато не се увери, че господарката ѝ няма да се събуди. Когато все пак напусна стаята, то бе само защото знаеше, че децата я очакваха.

Както обикновено, ги намери в малката стаичка между покоите на майка им и техните собствени. При вида на Доминик Луи, дофинът на Франция и наследник на трона на предците си, се усмихна срамежливо. Той бе високо, слабо седемгодишно момче с дълга до раменете кестенява коса и големи сини очи.

Доминик не можеше да го погледне, без да я налегнат грижи. Болестите и недъзите бяха нещо често срещано сред августейшите му предци. За щастие тази участ бе отминала Луи XVI, но един от братята му не бе имал неговия късмет и бе така изтощен от костна туберкулоза, че едва ходеше изправен. Макар никой да не отваряше дума за това, съществуваха опасения, че е възможно дофинът да бъде постигнат от същата участ. За принцеса Мария Тереза никой не допускаше подобна възможност. Едва четиринадесетгодишна, тя вече бе самоуверена млада дама, която освен всичко останало притежаваше буден ум и необикновен чар, в помощ на близките ѝ да понасят нелеката си участ.

Сега обаче принцесата бе угрижена.

— Как е тапан? — попита тя. — Татко каза, че ще се оправи, но той винаги говори така, за да не се тревожим.

— Той е прав — побърза да я увери Доминик. Тя влезе в стаята, затвори вратата след себе си и сниши глас.

Отдавна бе свикнала да изрича шепнешком всяка деликатна информация, тъй като не знаеше дали наблизко не се спотайваше някой подслушвач.

— Имаме нов лекар — продължи. — Казва се Пол Дьоламер и ми изглежда доста... способен.

— Дьоламер? — повтори едно друго момиче, което седеше на тапицирана с росхар^[1] кушетка. Никол дьо Монфор наклони глава и измери сестра си със сериозен поглед. — Това не е ли фамилното име на маркиз Рошфор?

Доминик за пореден път се запита как бе възможно на крехката възраст от девет години, на която повечето млади дами бяха заети единствено с уроците и с мечтите си, сестра ѝ да притежава такава енциклопедична памет по въпроса за роднинските връзки между аристократите. Тя с лекота се справяше дори и с най-заплетените родословни дървета. Доминик добре помнеше как преди четири години, когато все още живееха във Версай, а Никол бе едва петгодишна, сестричката ѝ се бе изправила в блестящата огледална зала и храбро бе заявила, че един херцог и съпругата му всъщност били шести братовчеди. Беше успяла дори да го докаже!

— Да — каза Доминик със следа от уплаха в гласа, — той е Рошфор.

— Тогава значи е предател — намеси се един момчешки глас. Не на дофина, разбира се, прекалено вежлив и възпитан, за да каже нещо подобно, а на брата на Доминик, Давид, който нямаше навик да си държи езика зад зъбите. Макар само с една година по-голям от престолонаследника, той бе цяла глава по-висок и доста по-добре сложен.

— Той ни нападна в гръб — продължи Давид, — премина на страната на революционерите.

Макар да мислеше също като брат си, Доминик се опита да смекчи вината на Пол, за да успокои децата.

— Сред бунтовниците има хора с различни възгледи. Не всички са толкова крайни като малцината, които крещят най-силно. Освен това е от значение единствено фактът, че той е много добър лекар.

В това бе сигурна, защото често го бе наблюдавала как лекува пациентите си. Каквото и да бе сторил, Пол бе съхранил състраданието си, което го правеше толкова способен лекар. Бе проявил състрадание дори към жената, която много от съмишлениците му предпочитаха да видят мъртва.

Гърлото на Доминик се сви. Макар цял ден да не бе хапнала нито залък, знаеше, че сега не би могла да преглътне нищо.

Страхът безмилостно я стискаше за гърлото. Страх не толкова за самата нея, а за хората, които обичаше: за Никол и Давид, за Мария Тереза и малкия Луи, за краля и кралицата, които чувстваше почти като свое семейство.

Ако не станеше някакво чудо, всички те щяха да умрат. Сигурна бе в това, макар да не можеше да го изрази с думи.

Подобни мисли бяха чужди на природата ѝ и все пак тя виждаше в тях точно онова, което бяха — предупреждение, в него на всяка цена трябваше да се вслуша.

— Трябва да вървя — промърмори тя и се усмихна на децата. Забелязала неспокойните погледи, които си размениха скришом, добави: — Скоро ще се върна. Намерете някоя нова книга, която бихме могли да започнем довечера. Може би нещо по-весело?

Децата обещаха да го сторят, а Доминик им се усмихна и излезе.

Сега за нея бе добре дошло, че Тюйлери представлява истински лабиринт от коридори и стълбища, така че, който не познаваше двореца, неизбежно би се изгубил в него. Затова пък на онези, дето искаха да останат незабелязани, това обстоятелство предлагаше множество възможности за скривалища.

Сред тях бе една кула, до която се стигаше само по тясно стълбище, завършващо пред обкована с желязо врата. Кожените панти проскърцаха, когато Доминик бутна вратата и влезе в малка, осветена от една-единствена свещ, стая. Въздухът вътре бе застоял и прашен.

— Затворете вратата — просъска нечий глас. — Бързо.

Доминик се подчини и остана до вратата, докато очите ѝ свикнат с полумрака в помещението. Когато съзря свития в ъгъла силует, тя потисна един нетърпелив стон.

— Всичко е наред, господин Рено. Никой не ме видя.

— Вие го казвате — грубо отвърна мъжът, който се изправи с нежелание и пристъпи към нея. Носеше семплото тъмно облекло на примерен буржоа, странно контрастиращо с червената шапчица на главата му. Някога запазена единствено за парижкото простолудие, междувременно тя се бе превърнала в символ на революцията, използван от всеки, който се опасяваше да не би лоялността му към новото правителство да бъде подложена на съмнение.

— На това място човек никога не знае какво го очаква — промърмори господин Рено. Той бе млад, около двадесет и пет годишен мъж, но продълговатото му недоверчиво лице го правеше по-възрастен.

Баща му имаше търговска фирма, която се славеше с доброто качество на коприните и броката си. Преди време от него редовно бе пазарувала дори самата кралица. Напоследък фирмата „Рено и синове“ предлагаше на онези от знатните си клиенти, които бяха останали верни на монархията, една друга, жизненоважна за тях, стока.

— Това би могло да ми коства живота — проплака младият мъж. — Бих казал, че е дори твърде вероятно. Татко трябва да е полудял, за да се впусне в подобно начинание.

— Ще получите отлично възнаграждение — хладно му напомни Доминик. Тя бръкна в джоба на роклята си и извади една кесия. — Това е уговорената предплата. Останалото, когато всичко приключи.

Дори тук, в тази потайна стаичка, тя предпочиташе да говори с недомлъвки. Думата бягство нито веднъж не излезе от устата ѝ. Доминик се опитваше да не я изрича дори наум.

— Полудял — отново промърмори Рено. — Цялата кралска гвардия не можа да ви помогне, когато миналата година се опитахте да избягате. Как е могло да му хрумне, че един обикновен търговец ще успее да го стори?

— Сега е различно — рязко го прекъсна Доминик. — Всички мислят, че ще постъпим като предишния път и ще се опитаме да пресечем границата заедно с цялата кралска гвардия. Но ще стане много по-просто и без излишен шум. И този път — напрегнато добави тя — няма начин да не успеем.

Господин Рено не изглеждаше особено въодушевен, но тежестта на кесията наклони везните в нейна полза.

— Всичко е наред — с нежелание рече той. — Продължаваме по плана. Ще ви потърся, когато бъде готово.

— Побързайте — подкани го Доминик. — Нямаме време за губене.

— Всичко с времето си. Не бива да поемаме излишни рискове.

Доминик остана в стаята дълго след като той си бе тръгнал, загледана в играещите сенки, хвърляни от свещта по стените. Някога, много отдавна, това помещение бе служило за параклис. На покритата със сажди и плесен стена още личаха очертанията на отдавна изчезнал кръст.

Тя коленичи и започна да се моли, но простичката и искрена молитва не ѝ донесе утеха. Вълнението ѝ бе прекалено силно. Неканени спомени нахлуха в мислите ѝ и сякаш се подиграваха на усилията ѝ да ги прогони.

Шестте години, които я деляха от онзи ден, можеха да бъдат часове, толкова живи бяха спомените. Помнеше всичко — мириса на прясно окосено сено, веселите гласове на работниците, които пееха, докато се движеха между редиците златни класове, внезапното излитане на враните, когато в далечината се появи някакъв конник. Доминик унесено поклати глава.

„Моля, не сега... По-късно, когато ще съм далеч от това място.“ Небето остана глухо за молбите ѝ. Тъмните влажни стени, сред които се намираше, сякаш се разтвориха във въздуха и тя чу управителят на бащиното ѝ имение да вика:

— Льофош, ела тук!

В другия край на полето един млад мъж изправи гръб. Той бе около двадесетгодишен, добре сложен, с широки рамене и гъста черна коса. Изражението на лицето му, допреди малко открито и непринудено, сега бе стегнато.

— Господине? — колебливо попита той, приближавайки се към мъжа.

Доминик, която седеше в клоните на един кестен, стана неволен свидетел на разговора им. Тя не харесваше управителя — шумен, вулгарен мъж, когото смяташе за жесток и безсърдечен, и въпреки това не бе подготвена за онова, което последва.

— Жена ти помята. Отчето изпрати да те повикат.

Ситуацията, изглежда, не му се нравеше, но дори той не смееше да се противопостави на волята на свещеника. Льофош бе пребледнял като платно.

— Добре ли е тя... жена ми?

Управителят сви рамене.

— Мислиш ли, че щяха да те викат, ако беше добре? Хайде, изчезвай, но утре по изгрев слънце те искам на работа. Не търпя някой от хората ми да се скатава.

Без да дочака отговор, той обърна коня си и препусна обратно. Тук Льофош бе на почти миля от селото. Нямаше друг начин да стигне навреме, освен да тича. Или да язди.

Ужасена от жестокостта на управителя, Доминик скочи от дървото.

— Елате — каза тя, — конят ми е наблизо.

Мъжът я гледаше замаяно. Наложил си се да повтори думите си, преди той да я разбере. Дори и тогава продължи да се колебае, макар без съмнение да искаше час по-скоро да види жена си.

— Госпожице — промърмори той и свали кепето си, — не е редно...

— Не ставайте глупав — прекъсна го Доминик. С вродения си властен маниер тя го сграбчи за ръка и го задърпа към коня си. — Можем да яздим заедно — обясни тя и умело се качи на седлото. Льофош далече не бе толкова елегантен. Първо, той никога не бе яздил оседлан кон и второ, близостта на момичето го притесняваше — не биваше дори да поглежда открито дъщерята на господаря си.

Доминик забеляза смущението му, но реши просто да го игнорира и пришпори животното. Малката грациозна кобила сякаш не забелязваше допълнителния товар. Скоро пристигнаха в селото и спряха пред малка колиба без прозорци.

Льофош припряно скочи от седлото, едва не падна. Вече бе изчезнал в колибата, когато Доминик слезе от седлото и го последва. Макар от време на време да посещаваше арендаторите на баща си, тя така и не бе успяла да свикне с условията, при които живееха тези хора. Малките влажни дупки, обитавани от тях, ѝ напомняха за ада повече от всичко друго, което бе виждала през живота си. За повечето хора обаче това бе в реда на нещата и, изглежда, дори свещеникът не смяташе, че селяните заслужават нещо по-добро. Те живееха като

предците им и щяха да продължат да живеят така. Така бе устроен светът и човек нямаше друг избор, освен да се примири с това.

Но мъжът, коленичил край протрития мръсен сламеник, беше на друго мнение. Очите на Пол Дьоламер искряха от гняв. Спокойният глас правеше думите му още по-заплашителни.

— Трябвало е да ме извикате още преди няколко часа. Защо, по дяволите, не сте го направили?

Беззъбата възрастна жена, клекнала до него, поклати глава.

— Не се прави така.

Върху стиснатата му челюст пулсираше една вена.

— Защо не? Знаете, че съм лекар и съм готов да помогна. Трябваше ли да уморите това клето създание, преди да се решите да ме повикате?

Жената отмести поглед, но в очите ѝ се бе появило объркване. Междувременно Льофош бе коленичил на пода до жена си. Той държеше безжизнената ѝ ръка и хлипаше безпомощно.

Пол тъкмо бе избълвал една ругатня, когато случайно погледна към вратата. Доминик, чийто силует се открояваше на нахлуващата в колибата дневна светлина, усети почти болезнено изпитателния му поглед.

— Ти... — изненадано каза той. След това попита малко по-меко: — Доминик, какво правиш тук?

Тя влезе в колибата. Погледът на смарагденозелените ѝ очи плахо се плъзна към стенещата на пода жена, докато казваше едва чуто:

— Аз... докарах Льофош.

За миг Пол остана така, вперил поглед в нея, без да отрони нито дума. Чертите на лицето му бавно се разведриха и на устните му трепна усмивка.

— Ела тук.

Това бе последното, което би искала. Жената на пода, с увита около кръста овехтяла рокля и гротескно подут корем, ѝ вдъхваше ужас. Макар да бе израснала на село и да знаеше как се появяват на бял свят живите същества, Доминик дотогава не бе виждала жена да ражда, още по-малко при подобни обстоятелства.

Гласът на Пол и очевидната му решимост обаче не търпяха неподчинение. Тя колебливо пристъпи към него.

Пръстите му стиснаха китката ѝ. Бяха топли, а хватката им неумолима и все пак почти непоносимо нежна. Доминик усети коленете ѝ да омекват.

— Доминик — тихо рече той, — можеш ли да бъдеш храбра?

Погледът на разширените ѝ от ужас и изненада очи срещна неговия.

— Мога да опитам — прошепна тя.

Пол ѝ се усмихна така, сякаш бе най-умното и добро момиче на света.

— Добре, нуждая се от помощта ти. Тази млада жена също. Не се бой от нея. Не може да ти стори нищо. Ако не ми помогнеш, тя ще умре.

— О, не! — възкликна Доминик. Той, разбира се, бе прав. Смъртта витаеше в стаята и търпеливо чакаше момента, в който щеше да предяви законните си права.

Доминик вдигна глава и едва забележимо вирна брадичка.

— Ние трябва да я спасим.

Дори и да бе развеселен от това „ние“, Пол с нищо не го показва.

— Донеси едно котле с чиста вода от кладенеца. След това запали огън и сложи водата да заври. Ще се справиш ли?

Доминик кимна. Нямаше значение, че у дома рядко правеше нещо повече от това, да вдигне захвърлените си на пода дрехи. Беше сигурна, че ще се справи.

Това се оказа по-трудно, отколкото бе предполагала. Единственото котле, което откри, бе мръсно и най-напред трябваше да бъде изстъргано. Съвсем скоро тя бе изподрала пръстите си до кръв и трябваше да стиска очи, за да не позволи на сълзите да рукнат по страните ѝ.

Накрая ѝ се удаде да го спусне в стария кладенец, но установи, че водата е по-тежка, отколкото бе очаквала. Как успяваха прислужниците да носят в стаята ѝ ведро след ведро, за да вземе любимата си гореща вана? Тя едва успя да домъкне до колибата едно-единствено котле.

Пол все още бе край постелята на жената. По пода бяха разхвърляни кървави кърпи. Льофош се суетеше наоколо и стенеше безпомощно. Жена му вече не издаваше нито звук. Тя лежеше

неподвижно, а лицето ѝ бе придобило пепеляв цвят, сякаш вече бе мъртва.

— Нима тя...? — промърмори Доминик.

Пол поклати глава.

— Не още. Хайде, запали огън.

Изглежда, и през ум не му минаваше, че тя никога досега не бе правила нещо подобно. За щастие много пъти бе гледала прислужниците да палят камината в стаята ѝ, та имаше представа какво трябва да се направи. Въпреки това дълго ѝ се наложи да духа с пълни гърди, докато пламъкът най-сетне обхвана влажните съчки и към отвора в покрива се заиздига сив пушек. Доминик събра всичката си сила и закачи котлето на куката над огнището.

Пол я погледна през рамо.

— Добави още дърва. Нямаме много време.

Доминик кимна. След половин час с гордост забеляза, че котлето бе започнало да къкри.

— Готова е — каза тя.

— Добре, вземи това — той ѝ подаде някакви странни инструменти и ѝ нареди да ги сложи във водата. Докато Доминик изпълняваше нарежданията му, продължи да масажира огромния корем на жената, мърморейки утешителни думи, макар родилката да бе в безсъзнание.

— Бебето...? — попита Доминик, коленичила до него. Чудно, но сега видът на жената не я плашеше. Борбата с водата и огъня я бе накарала да се почувства полезна, едно напълно непознато за нея чувство.

— Още е живо — отвърна Пол, — но не е застанало както трябва. Опитвам се да го накарам да се обърне.

Доминик пребледня. Внезапно бе осъзнала каква борба на живот и смърт се водеше в утробата на жената. Когато се изправи, ръцете ѝ трепереха.

— Ще донеса онези неща... каквито и да са те.

— Внимавай да не се изгориш.

Въпреки предупреждението му тя се изгори, но дори не забеляза. Бе прекалено погълната от онова, което ставаше пред очите ѝ. Той повдигна жената дотолкова, че да пъхне под нея един чист чаршаф. След това се обърна и изми ръцете си до лактите.

— Никога досега не съм виждала толкова суетен лекар — опита се да го подразни Доминик.

Пол кимна.

— Повечето от колегите ми не придават особено значение на чистотата, но опитът ме е научил, че когато спазвам тази процедура, пациентът има по-големи шансове.

Той взе един от инструментите, които Доминик бе извадила от водата, и отново се обърна към жената. В следващия миг стомахът на Доминик се разбунтува и тя отвърна поглед, докато Пол не ѝ нареди:

— Натискай с ръце корема на жената. — Забелязал, че тя се колебае, допълни: — Веднага.

Доминик инстинктивно се подчини. Когато бебето се появи, тя подскочи уплашено. Изглеждаше толкова здраво и жизнено и все пак от смъртта го делиха само няколко мига. Всички те — майката, детето, бащата, Пол и дори самата тя — се намираха на границата между светлината на света и непрогледния мрак. Решимостта ѝ растеше. Не биваше да позволява мракът да победи.

Секунди по-късно неестествената тишина в колибата бе нарушена от пронизителен писък. Доминик удивена видя как детето, все още покрито с подобна на мляко слуз от майчината утроба, започна да излиза. След като го бе извадил, Пол бързо го уви в чиста кърпа, която бе донесъл за тази цел.

— Погрижи се за него — каза той и тикна детето в ръцете на Доминик.

„Погрижи се за него.“ Нямаше и понятие какво трябва да прави. За щастие това изглежда не пречеше на бебето. То разкриви малкото си личице и писна с все сила. Доминик се усмихна с облекчение. След малко си спомни за майката и погледна към сламеника. Пол бе извадил плацентата и се опитваше да спре кръвоизливите. По негово нареждане Льофош бе успял да повдигне жена си, за да отпие от течността, която Пол поднасяше към устните ѝ. Старицата също се бе окопитила.

— Какво ѝ давате? — попита тя.

— Отвара от мораво рогче.

Воднистите ѝ очи се присвиха.

— Повечето лекари не използват подобни неща. Казват, че било суеверие.

Пол сви рамене.

— Каквото и да е, спира кръвоизливи, както навярно знаете. Ако нямате от него, ще ви изпратя. Трябва всеки ден да й давате...

— Зная как да й го давам — прекъсна го възрастната жена — и няма нужда да ми изпращате нищо, имам си достатъчно — тя го погледна кисело, но след малко добави по-меко: — Въпреки това не бих могла да направя онова, което сторихте вие... така да обърна бебето. Спасихте и майката, и детето.

Пол кимна, сякаш срещу себе си имаше някоя знатна дама.

— Много благодаря — простичко рече той.

Малко по-късно двамата с Доминик стояха зад колибата и дълбоко вдишваха живителния свеж въздух. Повяваше хладен бриз. Наоколо цареше дълбока тишина, нарушавана единствено от бръмченето на скакалците и крякането на жабите. Доминик с изненада установи, че вече се смрачаваше.

— Не знаех, че е станало толкова късно — промърмори тя.

Пол се усмихна нежно.

— Беше чудесна.

Тя се изчерви и отмести поглед. Усети в душата й да се надигат непознати дотогава чувства — чувства, които цяла вечност по-късно щяха да бъдат все така обезпокояващо живи.

[1] росхар — гъста тъкан, подобна на канаваца, но с втъкани конски косми, използвана като материал за тапициране на мебели, подплата на яки и за предната част на дрехи — Б.пр. ↑

3

Пол спря пред голямата изискана постройка на Авеню дьо Либерте. Тротоарите гъмжаха от забързани минувачи. Много от тях — предимно мъже, но също и жени, — непрекъснато влизаха и излизаха от сградата. Някои имаха доста самоуверен вид, но повечето изглеждаха угрижени.

Пол не можеше да ги упрекне. Сградата бе седалището на Законодателното събрание и в нея се намираха кабинетите на ръководителите на революцията — мъже толкова могъщи и автократични, колкото кралят от династията на Бурбоните, когото бяха свалили от власт.

Liberte et Egalite. Свобода и равенство, девизът на революцията. Те образуваха крайъгълния камък на убеждението на Пол, че си заслужава да бъде разрушено нещо старо, за да се замени с нещо по-добро. Онова обаче, което виждаше около себе си, го изпълваше с отвращение. Франция бе на път да се самоизяде. Колкото и да се опитваше, не успяваше да прогони тази ужасяваща представа.

След малко трябваше да се изправи очи в очи с мъжа, който според него повече от всеки друг бе виновен за рухването на мечтата за свобода, равенство и братство. Мъжът, комуто Пол бе вярвал безрезервно и за когото преди време бе готов да мине през огън и вода. Мъжът, когото се готвеше да предаде.

С горчива въздишка той се отърси от черните мисли и влезе в сградата, където се смеси с разбуненото множество.

Той бе дребен — малко над метър и петдесет — и слаб. Както обикновено, неспокойно крачеше насам-натам из огромния, разточително обзаведен, кабинет. Неистовата му енергия бликаше необуздано, заплашвайки да помете всеки, който се изпречеше на пътя ѝ. С мъка се сдържаше да остане на едно място повече от минута.

Максимилиян Робеспьер, ръководител на якобинската фракция в Законодателното събрание — завладяващ оратор, непоправим идеалист и... безнадеждно луд.

Пол го завари да диктува нещо на някакъв секретар. Думите се изливаха от устата му като порой. Гласът му бе настойчив, оглушителен, заплашващ всеки момент да премине във фалцет.

Робеспьер имаше кестенява, леко чуплива, коса. При публични изяви слагаше перука или пудреше собствената си коса. Кожата му бе бледа и осеяна с белези, тъй като в детските си години бе преболедувал от едра шарка. Очите му бяха големи, изпъкнали и леко кривогледи.

— Вие ли сте, Дьоламер?

Пол погледна секретаря — висок млад мъж с бакенбарди, който усилено се потеше, при това, изглежда, не само от жегата, усмихна се вяло и каза:

— Струва ми се, че преуморявате горкия Ебер. Изглежда като човек, който има нужда от малко почивка.

Всъщност Робеспьер се нуждаеше от почивка, бе напрегнат до краен предел. При всяка следваща среща с него Пол все повече се убеждаваше, че е болен, макар и не физически.

Инстинктът, който го правеше толкова добър лекар, му позволяваше да усети отровата, рушаща някога толкова брилянтния и далновиден ум на Робеспьер. Това бе истинска трагедия, но и опасност, която трябваше да бъде отстранена.

— Седнете — подкани го Робеспьер с вял жест. Извади от джоба на брокатения си редингот обшита с дантела носна кърпичка и я притисна към устните си. Когато я махна, маската на любезност отново бе на мястото си. — Колко време мина, Пол? — попита усмихнато. — Два месеца... или три, откакто се видяхме за последен път? Но в крайна сметка — подигравателно добави той, — както чувам, вие сте един много зает човек.

Пол сви рамене. Протегна дългите си крака и се настани толкова удобно, колкото позволяваше твърдата облегалка на стола.

— Всеки от нас има своите задължения.

— О, да — съгласи се Робеспьер. — Прав сте, разбира се. Но вашите неотдавна се увеличиха, нали?

Пол въздъхна мислено. Макар че не бе сред хората, възложили му да се погрижи за здравето на кралицата, водачът на якобинците навярно вече бе информиран за това и дори бе твърде вероятно сам той да бе препоръчал Пол на Законодателното събрание. Ако се надяваше да го направи свой информатор, щеше да остане разочарован.

— Има ли някаква специална причина за желанието ви да ме видите? — спокойно попита той. Тонът му издаваше подobaващата доза сдържано нетърпение на човек, който прекалено цени времето си, за да го пилее в безобидни приятелски разговори на чаша следобеден чай.

Робеспьер смръщи чело. Властта го правеше суетен. Бе свикнал на уважение, а и междувременно бе решил, че му го дължат. Никой — дори и политическите му противници — не смееше да го предизвика открито. Всички се бояха от него.

Всички, с изключение на Пол. Той бе един от малцината, които Робеспьер не бе успял да подчини чрез заплахи и изнудване. Затова на неговото уважение революционерът държеше най-много.

— Донесете ни чай, Ебер — неочаквано нареди Робеспьер.

Секретарят бе толкова изненадан от тази проява на гостоприемство, че на път към вратата едва не се спъна. Когато излезе, Пол се засмя тихо.

— Както виждам, все така държите хората си изкъсо.

Робеспьер махна пренебрежително с ръка.

— Обграден съм от посредственост... Вече не е като в доброто старо време, когато всичко бе възможно.

Той се наведе напред. Хилавите му рамене бяха напрегнати и вдървени.

— Повече отвсякога имаме нужда от хора като вас. Само кажете „да“ и ще ви предложи пост, за който ще ви завижда цяла Франция.

Пол се поколеба. Отговорът му трябваше да бъде изключително дипломатичен — трябваше да даде да се разбере, че оценява оказаната му чест и същевременно недвусмислено да отклони предложението.

Не че то бе изненада за него. Преди време дори бе изкушен да приеме — така можеше да предотврати някои от най-пагубните за страната действия на якобинците.

Работата бе там, че не ставаше за шпионин, още по-малко пък за саботьор. По природа бе толкова искрен, че не си правеше илюзии относно шансовете да изиграе с успех подобна роля. Най-доброто според него бе онова, което правеше в момента — спокойно и целенасочено да се опита да вразуми водачите на революцията.

Той погледна Робеспьер и устоя на погледа му.

— Знаете ли, че само през последната седмица холерата е отнела живота на двеста и дванадесет души от Националната гвардия? При това само в Париж. Все още не съм получил информацията за останалата част от страната.

Събеседникът му сви рамене.

— Болести и смърт е имало винаги. Те са част от живота.

— Но могат да бъдат победени или поне ограничени. Не е наложително толкова рано да даваме доказателство за това, че сме смъртни.

Известно време Робеспьер не каза нищо, а само се усмихваше замислено.

— Това винаги е било вашето верую, нали, Пол? Животът би могъл да бъде по-добър. Вярвате го, нали?

Пол повдигна вежди.

— А вие не, така ли? — въпросът бе всичко друго, освен безобиден. Ако Робеспьер не вярваше, че животът на хората може да бъде подобрен, което бе целта на революцията, тогава не можеше да бъде неин водач.

— Онова, в което вярвам... — промърмори Робеспьер. Той замълча и погледна неочаквано в себе си, сякаш бе забелязал нещо, което отдавна му бе убягвало. — Онова, в което вярвам аз, е — отново поде той, — че човекът е покварен от недостатъците на нашето общество. Алчността и суеверието са туморът, който ни разяжда отвътре. Докато не бъде изрязан, не може да има никаква надежда за нещо по-добро.

Външно Пол остана спокоен, въпреки че констатацията на Робеспьер го шокира и разтревожи. Какво означаваше „алчност и суеверие“? За един болен ум такива можеха да бъдат дори обикновената търговия и религията.

Той поклати глава. Не искаше да повярва на слуховете, които се носеха из Париж. Шушукаше се, че по инициатива на Робеспьер Законодателното събрание възнамерявало да постави пред краля изисквания, още по-нечувани от досегашните. Изисквания, които не можеха да бъдат изпълнени, без да бъдат унищожени устоите на френската култура. Но какво щеше да стане с Франция без нейната история и вяра?

Настроението на Робеспьер неочаквано се промени — нещо обичайно за него. Той се усмихна и седна на стола срещу Пол. След това попита с ласкателски фамилиарен тон:

— Как е гражданката Капет?

Имаше предвид кралицата. Бе я нарекъл с даденото ѝ от революционерите име. Те отказваха да ѝ признаят титлите и знатния произход, виждайки в това още един начин да унижат нея и цялото кралско семейство. Пол считаше това убеждение за меко казано глупаво.

— Кралицата е болна — делово обясни той. — Нищо сериозно, но се нуждае от лекарски грижи.

— Разбирам — промърмори Робеспьер, без да откъсва поглед от лицето му. — И вие възнамерявате да се грижите за нея?

— Изявих готовност да го сторя — потвърди Пол.

— С... удоволствие ли го правите?

Пол смръщи чело. Въпросът му се стори неясен. Имаше задължения, и щеше да ги изпълни. Единствено това имаше значение, освен... освен ако Робеспьер не бе узнал нещо за Доминик. Пол бе обзет от безпокойство, което грижливо скри. Нито за миг не биваше да позволява на Робеспьер да долови загрижеността му за младата придворна дама на кралицата. Това би я изложило на още по-голяма опасност.

— Все някой трябва да го стори — предпазливо рече той. — Не ми се струва политически целесъобразно кралицата на Франция да бъде оставена да умре поради липса на лекарски грижи.

— Има ли такава опасност — попита Робеспьер, — да умре?

Пол сви рамене. Не искаше да преувеличава опасността, но и не можеше да я изключи напълно.

— Винаги има опасност. Както сам казахте, болестите и смъртта са част от живота.

— Така е, но съществува ли непосредствена опасност за живота ѝ?

Пол поклати глава. Не можеше да свърже чутото за омразата на Робеспьер към кралското семейство с очевидната му загриженост за здравето на Мария Антоанета. Изглежда, той не само не желаше смъртта на кралицата, но и действително се боеше смъртта да не съкрати земните ѝ дни.

— Изглежда, притежава вродена издръжливост — каза Пол — и ако следва указанията ми, би трябвало да се възстанови много скоро.

Робеспьер се облегна назад и въздъхна с облекчение.

— Искрено се надявам. Подлата змия няма да се отърве толкова лесно.

Пол бе потресен, но успя да скрие погнусата си. Робеспьер изглеждаше съвършено спокоен. Тонът и изражението на лицето му не се бяха променили нито за миг, което правеше думите му още по-зловещи.

— Е, добре — продължи след малко, сякаш не бе казал нищо особено. — Истинският мъж трябва да умее да чака. Това винаги е било мой девиз, нали, Пол? Вие също отлично умеете да изчаквате най-благоприятния момент, не съм ли прав? — Той се засмя тихо и стана. След това освободи събеседника си с вял жест. — Добре тогава, върнете се при войниците и холерата си. Но не забравяйте от време на време да навещавате гражданката Капет. Не бива да занемаряваме здравето ѝ.

Когато напусна кабинета и облекчен се отправи към изхода на сградата, Пол чу Робеспьер да се смее. Мислите му вече бяха в Тюйлери при двете жени, за които се безпокоеше — за всяка от тях, разбира се, по различен начин.

Толкова бе погълнат от грижите си, че не забеляза дребничкия мъж с тъмно лице, последвал го на почтително разстояние.

При вида на отражението си в огледалото Доминик направи кисела гримаса. Розовата ѝ рокля изглеждаше по-износена отвсякога, а яката ѝ отново имаше нужда от обръщане.

Още по-наложително бе да осигури нова рокля за Никол, която растеше толкова бързо, че вече никоя от дрехите не ѝ ставаше. Не биваше да забравя и Давид, чиито панталони направо заплашваха да се пукнат по шевовете.

Доминик механично продължи да прибавя нови задачи към дългия списък: кралицата имаше нужда от книги за четене, дофинът я бе помолил за нова колода карти, а на негово величество му бе свършило мастилото.

Никак не бе лесно да се осигури всичко това, но Доминик по-добре от всеки друг умееше да издейства от управляващите тези дребни отстъпки, правещи живота малко по-поносим. Тя предпочиташе да е претрупана със задължения, за да не ѝ остава време за невеселите мисли, които все по-често я навестяваха.

Тя пооправи за последно роклята си и излезе от стаята. За щастие през изминалата седмица бе станало малко по-хладно. В покоите на кралицата бе дори доста приятно, макар че захладждането едва ли щеше да трае дълго. От опит знаеше, че скоро отново ще стане непоносимо горещо, но поне за момента нито бяха измъчвани от жеги, нито зъзнеха от студ.

Освен това грееше слънце. Навън, в градините около двореца, пееха птици. Посипаните с чакъл алеи бяха почистени, а зюмбюлите вече цъфтяха с цялата си прелест.

Ако веднага се заемеше с онова, което трябваше да свърши през деня, навярно щеше да ѝ остане време за една разходка преди залез-слънце.

Още щом влезе във всекидневната на кралицата обаче, оптимизмът ѝ се изпари. Нейно величество не бе сама. Кралят бе при нея и двамата изглеждаха много угрижени.

Когато Доминик влезе, Луи вдигна поглед и направи опит да се усмихне. Той бе нисък, леко набит мъж с обло лице и добродушно изражение. Всички го смятаха за глупав, но Доминик знаеше, че това не бе истина. Луи притежаваше буден, методичен ум.

— Добро утро, скъпа моя — спокойно рече той. — Изглеждаш чудесно.

Този комплимент й подсказа, че мислите му са някъде другаде. Обикновено кралят почти не забелязваше близките си.

Доминик угрижено погледна кралицата. Седмица след като Пол бе започнал да я лекува, тя вече се чувстваше по-добре. Възпалението на дробовете бе отшумяло и Мария Антоанета отново си бе възвърнала предишната енергия. Сега обаче бе замислена и угрижена подобно на съпруга си.

Пръстите на Доминик несъзнателно мачкаха диплите на полата й.

— Случило ли се е нещо?

Кралската двойка се поколеба.

— Законодателното събрание е представило на негово величество един декрет, който той няма да подпише.

— Добре — каза Доминик. — Време беше да поставите тази сбирщина на мястото й.

Кралицата се усмихна тъжно.

— Понякога забравям колко млада си всъщност. На твоята възраст аз също бях непоправима идеалистка.

— Идеалите нямат нищо общо с това — възрази Доминик. — Просто смятам, че нещата стигнаха прекалено далеч — и добави припряно: — Не ще ви критикувам, но идва момент, в който вече няма място за търпение и толерантност.

— И ти мислиш — спокойно попита кралицата, — че този момент е настъпил?

— Без съмнение. Време е да се противопоставите на радикалите и да настоявате да бъде спазвано известно приличие.

Луи, въздъхна: Той се облегна назад в стола си и зарея поглед през прозореца. Изминаха няколко секунди, преди да обясни колебливо, сякаш все още не можеше да повярва, че всичко това се случваше в действителност:

— Искат да изселят свещениците.

Доминик го гледаше недоумяващо.

— Не разбирам...

— Не им стига, че стотици от тях са хвърлени в тъмница — продължи Луи, — обвинени в държавна измяна само защото не са готови да признаят, че новото правителство стои по-високо от Бога. Сега искат да дам съгласието си да бъдат изпратени в някаква забравена от Бога местност, където всички най-вероятно ще измрат от проказа и малария. Не мога да направя това.

Гласът му сякаш идваше от огромно разстояние. Доминик имаше чувството, че са я ударили и все още не можеше да се съвземе. Никога не бе допускала, че е възможно да се случи нещо толкова ужасно. Разбира се, носеха се слухове, но случилото се надминаваше и най-лошите ѝ очаквания.

Революционерите бяха поставили краля в напълно безизходно положение. Ако отстъпеше пред исканията им, щеше да бъде обречен на вечни мъки. А ако откажеше, щяха да го обвинят в измяна спрямо така нареченото конституционно правителство, което се бе заклел да подкрепя.

— Какво ще направят? — тихо попита тя. Веднага осъзна, че не би желала да узнае отговора. Също толкова бързо разбра, че това е неизбежно.

Още преди Луи да бе успял да отговори, вниманието им бе привлечено от глух, заплашителен тътен, сякаш някакъв голям звяр обикаляше и дебнеше наоколо. Беше толкова силен, че проникваше през дебелите каменни стени. Идваше някъде отвъд портите на двореца.

На Доминик ѝ трябваша няколко мига, за да осъзнае какво бе чула. Тълпата! Стотици, може би хиляди развилнели се хора.

Мария Антоанета също ги бе чула. Тя стана и притисна ръце към гърдите си. Беше бледа като платно.

— Мили Боже... — олюля се.

Луи я улови.

— Трябва да се скриеш — каза той. — Децата също. Не бива да ви намерят.

— Те няма да влязат тук — възпротиви се кралицата.

— Кой ще ги спре? Гвардейците? Предпочитам да не се осланям на тях. Те...

Нямаше нужда да продължава. И двете жени знаеха какво искаше да каже. Вече толкова дълго живеяха на ръба на катастрофата, че вече бяха наясно с онова, което ги очакваше. Всички знаеха, че имаше случаи на разкъсани от тълпата хора. Никой не можеше да им гарантира, че тази участ няма да постигне и тях.

— Не — извика Мария Антоанета. — Няма да те оставя сам. Доминик, намери децата, помоли стражата за помощ. Все още не е късно...

Още преди да успее да довърши, вратата се отвори и на прага се появи един мъж.

— Елате — грубо рече Пол. — Не можете да останете тук.

— Какво правите тук? — извика кралят. Пол вече му бе представен като новия кралски лекар, а и той го познаваше от престою му във Версай преди години. Въпреки това не бе очаквал да го види точно в този момент. В продължение на няколко мига Луи изглеждаше объркан и озадачен.

— Това не е обичайното любопитно множество — каза Пол. — Навън има повече от хиляда души, всички жадни за кръв.

— Гвардейците ще ги спрат — упорстваше кралицата. — Правили са го и друг път, когато развилнялото се множество е заплашвало да нападне Тюйлери. Не виждам защо сега да не го сторят.

Пол веднага я отрезви. Турскосините му очи блестяха гневно, докато казваше:

— Те няма да се намесят. Предполагам, вече са получили заповед. Вероятно Робеспьер и останалите са решили да ускорят развитието на нещата.

Луи бе чул достатъчно. Обикновено изключително внимателен и нежен с жена си, сега той безцеремонно я избута настрана.

— Върви — нареди с нетърпящ възражение глас. — Намери децата и се скрийте. — Обърна се към Пол и протегна ръце. — Господин докторе, горещо ви моля да им помогнете. Те са невинни и беззащитни.

На челото на Пол пулсираше една вена. Непроницаемият му поглед не се откъсваше от лицето на краля, чието детрониране толкова решително бе подкрепял, но в чието лице сега виждаше олицетворение на доблестта и достойнството.

— Какво ви е, сир?

Доминик се обърна изненадано. Питаше се дали Пол си дава сметка за обръщението, което бе използвал. Изглежда, нито той, нито Луи съзнаваха това.

— Ще остана тук — спокойно рече кралят. — Може би все още е възможно да бъде усмирена тълпата и да се избегне проливането на кръв.

Мария Антоанета бе започнала да плаче. Крехкото ѝ на вид тяло се тресеше. Доминик я прегърна и я притисна към себе си. После я изведе от стаята, нашепвайки ѝ утешителни думи.

Пол ги последва. Коридорът бе пуст, но виковете на тълпата приближаваха.

— Къде са децата? — опита се да надвика шума той.

— Горе — отвърна Доминик, която се молеше да излезе права.

Той кимна и се наведе, за да вземе кралицата на ръце.

— Хайде, не спирай — подкани момичето той.

Доминик безропотно се втурна по коридора. Чу, че Пол я последва, а кралицата простена тихо, но мислите ѝ вече бяха при децата. По това време на деня трябваше да са заети с уроците си, но може и да бяха излезли навън.

От устните ѝ се изтръгна въздишка на облекчение, когато ги откри в салона. Всички бяха тук: Луи, Мария Тереза, Никол и Давид. Бяха прекъснали заниманията си и гледаха през прозореца към събралото се множество.

— Матап — извика дофинът, когато видя кралицата в ръцете на Пол. — Какво се е случило? Ранена ли си?

Децата се обърнаха бързо, развълнувани и угрижени, но все още, без да съзнават цялата сериозност на положението. Единствено Мария Тереза бе достатъчно голяма, за да разбере онова, което за щастие бе спестено на другите.

— Няма да ги спрат, нали? — попита тя, вкопчена в последната искрица надежда.

Пол я угаси с един категоричен жест с глава.

— За съжаление. Елате, трябва да се махаме оттук.

— Къде ще отидем? — попита дофинът. Той се бе изправил и гледаше Пол право в очите. Доминик видя мъжа и владетеля, който можеше да излезе от него, ако съдбата се покажеше милостива.

— В голямата бална зала — припряно каза Пол. Той добре познаваше двореца и знаеше къде могат да намерят най-сигурно убежище.

Залата беше в задната част на постройката, най-отдалечена от ревящата тълпа. Прозорците ѝ имаха капаци, а здравата двукрилна врата щеше да задържи нападателите за известно време.

За малката групичка, потърсила спасение вътре, това бе слаба утеха, особено като разбраха, че Пол няма да остане с тях.

— Не си тръгвайте — помоли го кралицата. Беше си възвърнала самообладанието дотолкова, че да успокои децата си, но не успяваше да скрие разкъсващия я страх.

— Всичко е наред — окуражи я Пол. — Ще ви барикадирам тук вътре и ще поставя войниците от кралската гвардия пред вратата. Ще бъдете в безопасност, докато не решите да напуснете залата. Не бива да го правите, каквото и да чуете или видите.

Над главата на кралицата погледът му срещна този на Доминик, която преглътна с мъка и кимна, за да му покаже, че е разбрала. На всяка цена щеше да се погрижи кралицата и децата да останат в залата, докато опасността премине.

Вратата се захлопна след него. Дълго след това се чуваше само шумът от местенето на мебели, които трябваше да послужат за барикада. Накрая всичко стихна и останаха да се чуват единствено заплашителните викове на тълпата, които приближаваха с всяка изминала минута.

— Те са вътре — промълви Мария Тереза. Принцесата стоеше в средата на стаята, ръцете ѝ висяха безжизнено, а лицето ѝ бе бледо и напрегнато.

Доминик пристъпи към нея. Внимателно отведе младата принцеса до един стол и я сложи да седне.

— Трябва да правим, каквото ни посъветва господин Дьоламер. Той е прав — каза тя. — Всичко ще се оправи.

Мария Тереза не ѝ повярва, за разлика от Никол.

— Сигурна съм, че господин Дьоламер е прав — обяви тя с блестящи от възхищение очи. — Той е много по-мил, отколкото си мислех отначало... а и толкова храбър, нали, Доминик?

Сестра ѝ се засмя тихо.

— Разбира се, Никол. Давид, стой настрана от прозореца! Вие също, ваше височество, ако смея да ви помоля.

Момчетата с нежелание се отдръпнаха от прозореца и се присъединиха към жените. Никой не продумваше. Отвън долитаха виковете, тропот от ботуши и странен металически звън.

— Пики — тихо промърмори Доминик. — Вържени са с пики.

Всички неволно впериха погледи в дебелия двукрила врата. Колко дълго щеше да издържи, когато барикадите бяха отстранени и пикиите влезеха в действие?

Минутите изтичаха. След половин час, когато осъзнаха, че развръзката няма да дойде толкова бързо, колкото бяха очаквали, усетиха смазваща умора, а телата им натежаха като олово.

Доминик си даде сметка, че това бе онази умора на духа и тялото, която следваше миговете на паника. Подобен смразяващ страх не можеше да трае дълго. Все някога трябваше да отвори смъртоносната си хватка и да даде глътка въздух на жертвите си, които се чувстваха като корабокрушенци — смазани и объркани.

Доминик полагаше всички усилия да се пребори с умората, но безуспешно. Сега безучастно следеше стрелките на орнаментирания златен часовник върху перваза на камината. Бяха минали няколко часа, преди зад вратата отново да се чуят гласове.

Доминик скочи. Втурна се към вратата, долепи ухо до нея и напрегнато се послуша. Сега гласовете бяха други — не като гневните виковете на тълпата, а малко колебливи и несигурни.

Много скоро храбро останалите на поста си пред вратата кралски гвардейци вече бяха разчистили барикадата.

Вратата едва се бе отворила, когато Мария Антоанета извика уплашено:

— В безопасност ли е кралят? Отиде ли си тълпата?

— И на двата ви въпроса мога да отговоря утвърдително — рече Пол. Изглеждаше уморен, но видимо доволен. Дълбоките бръчки около устата и сенките в иначе кристалнобистрите му очи говореха по-красноречиво от всякакви думи. Когато погледът му срещна този на Доминик, тя усети да я обзема безпокойство.

— Истина ли е? — прошепна тя, след като кралицата и децата бяха напуснали помещението. — Наистина ли си тръгнаха мирно?

Пол кимна.

— След като онзи идиот, кметът, най-сетне се появи. Петион отговаря за сигурността на Тюйлери. Трябваше да се намеси веднага, но, изглежда, се е боял да не провокира тълпата. Може би се е страхувал и да не си навлече гнева на Робеспьер.

— Но все пак е дошъл?

— О, да, и се убеди, че Луи няма да подпише декрета. Накрая оставиха клетия човек на мира.

Доминик повдигна полите си и забърза нагоре по стълбите. Без да забави крачка, тя промърмори тихо:

— Изненадана съм, че проявявате такова съчувствие, господин Дьоламер. Човек би си помислил, че съм повлияла на убежденията ви.

— Най-добре не се и опитвайте — рязко отвърна той. — Възгледите ми си остават непроменени. Франция трябва да бъде република. Но това не ми пречи да се възхищавам на човек, който толкова храбро се изправя срещу враговете си.

На каква цена обаче. Луи седеше прегърбен в едно кресло, а облото му лице бе бледо и обсипано със ситни капчици пот. Въпреки това при вида на съпругата си той успя да се усмихне, а кралицата изхлипа от радост и се втурна към него.

— Видя ли, скъпа моя — каза той и нежно я потупа по раменете. — Всичко е наред. Трябваше само малко търпение, това е всичко.

— Можеха да те убият — извика тя. — Наистина цяло чудо е, че не го сториха.

Доминик не можеше да не се съгласи с нея. Този път кралят бе стоял на ръба на пропастта и за малко не бе политнал в нея.

Погледът ѝ отново срещна този на Пол. Разбраха се без думи. Убедена, че кралят и кралицата са прекалено заети, за да забележат отсъствието им, тя тихо се измъкна през вратата.

Пол я чакаше в коридора. Кралските гвардейци се суетяха насам-натам и недовърчиво оглеждаха всеки, който се моташе наоколо.

— Ела с мен — каза той с нетърпящ възражение глас. След това я улови над лакътя и я тикна в малка стаичка в другия край на коридора. Затвори вратата и се обърна към нея с ръце на кръста си. — Съзнаваш ли какво можеше да се случи днес? — студено попита той.

— Разбира се. Бяхме на ръба на катастрофа. — Решила, че той очаква благодарност, Доминик припряно добави: — Всички сме ви

много задължени. Ако не се бяхте появил и не бяхте действал толкова решително...

— Това няма значение — прекъсна я Пол. — Знаеш ли, че се движите по ръба на бръснача? Една погрешна стъпка и... край.

— Зная, но...

— Наистина ли? — Той гневно прекоси стаята и я сграбчи за раменете. — Щом толкова добре съзнаваш опасността, сладка Доминик, как си могла да постъпиш толкова глупаво, да се довериш на човек като Рено?

Доминик го гледаше слисано. В първия момент реши, че не е чула добре. Откъде можеше да знае за Рено?

Изненадата бе изписана на лицето ѝ.

— Наистина ли смяташе, че няма да го предвидя, Доминик? Винаги си била импулсивна и си постъпвала необмислено — студено каза той.

Доминик потръпна. Думите му бяха попаднали право в целта — и двамата добре знаеха. Погледът ѝ помръкна и тя се опита да се обърне, но Пол не ѝ позволи. Когато осъзна какво трябва да си бе помислила, изражението на лицето му поомекна.

— Не исках да кажа това — тихо рече той. След това разкриви лице в нещо, което трябваше да бъде утешителна усмивка.

— Моля... — едва чуто промърмори Доминик. Съзнаваше, че се държи глупаво, но случаят, за който намекуваше той и който намираше толкова забавен, за нея бе всичко друго, освен източник на приятни спомени.

Доминик не бе забравила как в дните след раждането в селската колиба бе неспособна да мисли за друго, освен за Пол. Незабелязано въображението ѝ го бе превърнало в някакво свръхестествено същество, издигнато безкрайно високо над обикновените хора.

Дванадесетгодишна, тогава тя бе на прага на женствеността и чувствата, които будеше у нея Пол, бяха непознати, обезпокояващи и същевременно неустойимо сладки.

— Доминик — тихо рече той, връщайки я в настоящето, — няма причина да се срамуваш. Ако някой от нас трябва да се упреква, това съм аз.

Това не беше обикновена любезност. С години потисканите спомени го връхлетяха неудържимо. Съвсем ясно си спомняше онзи следобед в края на лятото. Беше приключил с обиколката по домовете на пациентите си и си почиваше сред хълмовете зад дома на баща ѝ, когато се бе появила тя. Ако бе сторила това няколко минути по-рано,

щеше да го завари чисто гол, тъй като току-що се бе къпал в реката, разделяща именията им. За щастие той бе запазил самообладание и бе успял да нахлузи панталоните си, макар от кръста нагоре да бе останал гол, а от златистата му коса все още да капеше вода.

Стоеше пред него, плаха като кошута, и той усети да го връхлита отдавна забравена страст. Извика ѝ за поздрав и тя се приближи, без да откъсва поглед от земята.

Малката Доминик. Познаваше я още от люлката. Вече на внушителните двадесет и три години, при това лекар, той гледаше на нея като на дете — необикновено миловидно и жизнерадостно, но все пак дете.

Дълбоко в себе си допускаше, че детството ѝ не е от най-леките, защото родителите ѝ често отсъстваха от къщи и я оставяха на прислугата, която пък бе склонна да я оставя сама да се грижи за себе си. Искаше да бъде мил с нея дори само за това, че толкова храбро му бе помогнала.

Тя, изглежда, жадуваше за внимание и симпатия. Лицето ѝ грейна в отговор на една негова невинна шега. Прекараха цял час, любувайки се на реката. По нейно настояване той ѝ разказа за Париж и годините на учение. Осъзна, че ѝ говори за неща, които не бе споделял с никого — за гнева си към онези, които използваша бедността като извинение за низостта си, и за срама си от това, че не бе достатъчно добър и смирен.

С изключение на някоя откъслечна забележка и изненадано или възмутено мърморене тя го слушаше мълчаливо, а смарагденозелените ѝ очи не се откъсваха от лицето му. Не след дълго той вече не знаеше какво друго би могъл да ѝ разкаже, но се чувстваше така, сякаш се бе освободил от отрова, която прекалено дълго е таил в себе си. Той се взираше в тези бездънни очи и неочаквано тя му се стори много позряла, отколкото предполагаше крехката ѝ възраст — сякаш вече бе видяла и разбрала много повече от връстниците си.

Дори след толкова години не можеше да каже кой бе направил първото движение. Искаше му се да вярва, че не е бил той, но не бе сигурен. Златистият слънчев лъч, който ги делеше, незабележимо бе започнал да изтънява. Приглушените горски звуци бяха замлъкнали. Сякаш самото време бе спряло.

Целувката им трябва да бе продължила само няколко секунди, но това бе достатъчно, за да се отпечата в паметта им и най-незначителната подробност. Той си спомняше топли и безкрайно меки устни, опияняващото ухание на лавандула и завладяващото усещане за интимност, несравнимо с никое друго чувство, което бе изпитвал някога.

Доминик помнеше настойчивите му и същевременно нежни устни, учестените удари на сърцата им, уханието на необузdana мъжественост и плашещото, но примамливо усещане, че презглава се е хвърлила в истинския живот.

След миг всичко бе свършило. Пол се бе отдръпнал и скочил на крака, замаян, а лицето му неочаквано бе придобило сериозно и дори мрачно изражение.

— Стани — каза той. Нито за миг не й хрумна да се възпротиви. Веднага след първоначалното радостно опиянение от новооткритата женственост я връхлетя непоносимо чувство на срам. Без да каже нито дума, Доминик се обърна и избяга.

За нещастие сега не можеше да стори същото. Опитвайки се да запази спокойствие, тя каза:

— Не ми обяснихте как сте разбрал.

— Подозирах, че ще се опиташ да направиш нещо подобно — отвърна Пол. Промяната на темата бе добре дошла. Споменът за онзи летен ден все още будеше у него не съвсем ясни чувства. Предпочиташе да има работа с нещо, което може да види и пипне.

— Поразпитах тук-там — продължи той. — За твоє сведение „Рено и синове“ са по-непостоянни от мартенското слънце и при най-малкия проблем с радост ще изпеят всичко.

Доминик пребледня. Добре беше разбрала смисъла на думите му. Ако хората на правителството решат да разпитат Рено или синовете му, кралското семейство ще се окаже в още по-окаяно положение.

Въпреки това й бе неприятно да признае, че Пол се е оказал прав. Бе хранила толкова големи надежди.

— Можеше да успеем — възрази тя. — Това бе най-добрата възможност да се измъкнем незабелязано, без много шум — замълча и

изтръпна, връхлетяна от внезапно подозрение. — На кого друг сте казал?

Веднага съжали за въпроса си. Днес Пол и без това бе раздразнителен, а сега изглеждаше истински ядосан.

Той пое дълбоко дъх, полагайки усилия да се овладее и произнесе ледено:

— Има моменти, в които си мисля, че съм бил прекалено търпелив с теб. Някой хубав пердах по определени части от тялото, докато бе още дете, само щеше да ти е от полза.

Доминик пламна и усети, че се изчервява. Как смееше да ѝ говори така? Сега тя бе жена, възрастен човек и каквото и да си мислеше за нея, ѝ дължеше подобаващото за нейния пол уважение. Нямаше да търпи намеци, пък било то и косвени, за толкова интимни части на тялото ѝ.

— Вие сте непоносим — просъска през зъби. — Никога преди не съм виждала толкова надут, арогантен, дебелокож...

— Достатъчно.

— Не, не мисля, че е достатъчно — тя се изправи пред него в цял ръст, без да осъзнава, че дори и така му стигаше едва до брадичката.

Нейната бе войнствено вирната.

— Не мога да ви понасям, Пол Дьоламер... ни най-малко. Вие сте... — тя замълча, търсейки подходящи думи, и накрая се спря на един съвсем невинен с оглед на истинските ѝ чувства израз. — Вие сте непоносим натрапник.

Няколко мига Пол я наблюдаваше безизразно. Бе очаквал нещо много по-лошо и изглеждаше малко разочарован. Накрая попита:

— Това ли е най-лошото, което ти хрумва?

— Това е достатъчно лошо — увери го Доминик. После, забелязала, че той не я вземаше насериозно, добави: — Няма нищо смешно. Като дете мислех, че земята се върти около вас. Но вие разрушихте всичко, обърнахте целия свят с главата надолу само защото...

Млъкна внезапно. Едва сега бе забелязала, че плаче. Ужасено промърмори нещо и понечи да му обърне гръб.

Състрадание, угризения и много други, непонятни за него чувства, едва не го накараха да я остави да избяга. Внезапно осъзна

защо не може да я забрави и защо бе хукнал към двореца веднага щом разбра каква опасност я заплашва.

Любов. Какво идиотско чувство. При това в момент, в който трябваше да бъде абсолютен господар на себе си и не биваше да си позволява и най-малкото разсейване или обвързване. Той не просто бе влюбен, но и бе влюбен в жена, която виждаше в негово лице враг. Въпреки всичко бе решен да стори, каквото желаше. На всяка цена.

— Непоносим натрапник — едва чуто промърмори той. — Защо, Доминик? Защото не искам да допусна да изгубиш живота си за нещо, което не заслужава подобна жертва? Сама знаеш, че щеше да се стигне дотам. Един неуспешен опит за бягство би бил равен на самоубийство. Не, ти ще живееш, и спокойно можеш да започнеш още сега.

Той се наведе към нея. На светлината на следобедното слънце косата му блестеше като станиол. Доминик нямаше време да отгатне намерението му, нито възможност да го спре, дори и да искаше. А тя не бе сигурна, че искаше.

Устните му извикаха у нея опияняващо усещане, непознато досега. Ухаеше на коняк и тютюн — една комбинация, която бе всичко друго, освен приятна, и въпреки това ѝ се стори неустойимо мъжествена.

Докосването му бе далеч по-нежно, отколкото бе очаквала. Той не изискваше нищо, той я галеше, подканяше я да го съпроводи по път, който ѝ се струваше нов и все пак странно познат.

От устните ѝ се отрони тих стон. Доминик се повдигна на пръсти, притискайки се към силната му гръд, и зарови ръце в гъстата златна коса. Никога не би го сторила, ако насреща ѝ бе някой друг, а не обичният приятел и спътник на нейното детство.

Инстинктивно съзнаваше това. Мъжът пред нея обаче бе Пол и макар сега между тях да съществуваха разногласия, той означаваше за нея повече от всеки друг човек на света. Дълбоко в душата ѝ може би всичко си беше както преди.

Тази мисъл я плашеше, но Доминик бе неспособна да се отърси от нея. Разумът ѝ мълчеше и тя бе благодарна за това. В момента искаше само да се остави на връхлитащите я усещания, запленена от опияняващо откритие — собствената ѝ страст. Изпитваше необходимост да я остави да се развихри на воля.

Чувстваше се безкрайно дръзка и същевременно съвършено защитена. Когато дланта на Пол — груба и мазолеста и въпреки това нежна — се плъзна към гърдите ѝ, Доминик потрепери от щастие. Тялото ѝ се възпламеняваше под ласките му. Толкова дълго бе живяла в ледените лапи на страха и растящата безнадеждност. Имаше дори дни, в които се чувстваше стара — абсурдно усещане за човек, навършил деветнадесет преди по-малко от два месеца. Навярно бе естествено, защото, докато бяха живи родителите ѝ, почти не бяха проявявали интерес към нея. Не познаваше друго състояние на духа, освен самотата.

Мъчителната изолация на превърналия се в затвор дворец, все по-непоносимите лишения и съзнанието, че бе отговорна не само за собствения си живот, но и за този на Давид и Никол, бяха прекалено тежко бреме за момиче на нейната възраст.

Пол бе променил всичко. В този изтръгнат от страха и мъката миг безвремие тя отново откри какво значи да си млад. Почувства прилив на надежда. По-опияняваща и от най-доброто вино, тя я подтикваше да използва навярно една от последните възможности да промени живота си.

Искаше ѝ се да вярва, че светът е уютно място, където доброто е повече от злото, искаше да свали маската на практичност и решителност, и отново да бъде ранимото и невинно момиче. За съжаление никой — дори Пол — не можеше да промени хода на времето и да ѝ върне безвъзвратно изгубеното.

Осъзна това, докато, вкопчена в него, отвърщаше на страстта му със също толкова неистова страст, и тази мисъл неволно я върна в реалността.

От гърлото ѝ се изтръгна гневен стон, който стигна до съзнанието на Пол дори през мъглата на опиянение и желание. Беше се оказала много по-страстна, отколкото той очакваше и сега не бе способен на никаква друга реакция, освен онази, която му подсказваше влудяващото желание. Чувстваше се като прегладнял човек, който неочаквано е попаднал на пир.

Изведнъж всичко това му бе отнето. Разбира се, той понечи да я задържи, но внезапно заблъскалите гърдите му малки юмручета и стегналото се тяло говореха прекалено красноречиво, за да може да ги игнорира.

Бе държал в обятията си страстна отзивчива жена, която неочаквано се бе превърнала в гневна, заплашително съскаща котка. Ако пожелаеше, лесно можеше да сломи съпротивата ѝ, но вроденото чувство за чест не му позволяваше да го стори.

Той изруга гневно и я отблъсна. Сега Доминик стоеше пред него и дишаше тежко, а зелените ѝ очи пръскаха искри.

— Сбъркала съм — каза тя дрезгаво. — Дори „безогледен“ е твърде меко определение за вас. Пред нищо ли не се спирате?

— Ако беше така — провлачено отвърна Пол, — сега щеше да лежиш на пода с вдигнати крака, сладка Доминик. И между другото, много щеше да ти хареса.

Страните ѝ пламнаха — известно, но за жалост твърде мимолетно и измамно обезщетение. Сега двамата бяха по-чужди един на друг, отколкото при първата им среща преди няколко седмици.

Той се обърна и тръгна към вратата. Преди да излезе, каза, без да я погледне:

— Лъжеш сама себе си. Когато станеш готова да признаеш това, ми се обади.

Доминик понечи да отвърне нещо хапливо, но той не ѝ даде възможност, оставяйки я сама.

„Пиенето не помага“ — констатира Пол няколко часа по-късно, седнал на маса в кафенето, което посещаваше, когато имаше нужда от малко анонимно общуване. Кафенето се намираше в близост до сградата, където държеше скромно жилище — две безвкусно мебелирани стаи, на които се бе спрял само защото имаше достатъчно лавици за книгите му. Останалото беше без значение.

Хазайката му готвеше, когато той си направеше труда да я помоли, а закръглената ѝ жизнерадостна дъщеря поддържаше скромното му жилище що-годе чисто. Пък и малко семейства в Париж ревностно се опитваха да стоят настрана от политическия живот, а това бе добре дошло за него.

Кафенето му допадаше по същата причина. Посещаваха го предимно от работници — прекалено уморени и заети, за да се интересуват какво става около тях. Храната не беше лоша, виното — прилично, а собственикът не си пъхаше носа в чуждите работи. Още при първата им среща бе определил Пол като безобиден и не го закачаше.

Жозеф бе друга работа. Едва бе влязъл през олющената врата на кафенето, когато от околните маси се разнесе шушукане. От мястото си в дъното на помещението Пол наблюдаваше ставащото със смесица от раздразнение и задоволство.

Приятелят му бе положил много усилия да скрие истинската си идентичност. Жозеф Декамп, барон Шампион, бе облечен като бретонски рибар или поне като ексцентричен бретонски рибар.

Въпреки горещината носеше дебел пуловер от груба безцветна вълна и сини панталони, чиито крачоли свършваха на няколко сантиметра от прасците му. Тъмната му коса стърчеше на всички страни, а половината от лицето му бе скрита от оставената да расте на воля брада.

Прекрачвайки прага на кафенето, той се огледа със заучено безразличие и вяло се затътри право към масата на Пол. Стоварил се тежко върху един стол и погледна приятеля си.

— Сигурен ли си, че тук е безопасно?

— Беше — сухо промърмори Пол, — преди насам да започнат да се навъртат странни бретонски рибари.

Жозеф бе достатъчно любезен да си придаде леко смутен вид.

— Допускам, че може да съм се облякъл малко дебело, но не можех да се появя тук в копринен редингот и напудрена перука, нали? В крайна сметка става дума за това, да останеш анонимен.

— Не — спокойно рече Пол, — става дума да не се набиваш на очи. Тези добри хорица знаят кой съм. Озадачени са от вида ти, това е сигурно, но са достатъчно умни, за да не задават въпроси.

— Надявам се да си прав — неуверено промърмори Жозеф. — Живеем в опасни времена. Има много хора, които само те дебнат да се обърнеш, за да ти забият нож в гърба.

Пол въздъхна мислено. Той харесваше Жозеф и уважаваше интелигентността му. Младият мъж обаче бе новоизпечен циник — човек, който съвсем наскоро за пръв път се бе сблъскал с несъвършенствата на света и все още бе объркан от това откритие.

— Как е кракът ти? — тихо попита Пол, докато правеше знак на Клод да донесе още една кана вино.

— По-добре — отвърна Жозеф. — Упражненията, които ми препоръча, помагат.

— Не забравяй горещите бани — Жозеф бе пострадал при едно от многобройните сбивания, ставащи напоследък в Париж. Прибирал се от заседание на Законодателното събрание, когато бил нападнат от група побойници. Отървал се със счупен на две места крак.

Това се бе случило преди шест месеца, но кракът му зарастваше бавно. Пол го бе превързал, бе убедил младия мъж да си даде почивка за известно време, а след това с насърчения и съвети се бе опитал да му вдъхне надежда, че някога отново ще може да използва крака си. Междувременно бяха станали приятели и съмишленици.

— Напоследък си много зает — рече Жозеф, отпил голяма глътка вино. То беше младо, малко силно, но с приятен тръпчив вкус, така че бе доста пивко.

Пол повдигна вежди. Когато бе получил шифрованото известие на Жозеф, който го молеше да се видят, не бе подозирал какво го очаква. Безпокоеше го фактът, че разговорът започва да се върти главно около него.

Свивайки рамене, той каза:

— Такива са всички в последно време.

— Да, но не чак колкото прочутият доктор Дьоламер. Постоянно кръстосваш между двореца, главната квартира на армията и Законодателното събрание. Виждали са те дори в кабинета на великия Робеспьер. И навсякъде, където се появяваш, тръгват слухове, предположения, намеци. Никой не знае какво да мисли за теб, Пол.

Обектът на този анализ се усмихна вяло. Без да съзнава, Жозеф само с няколко думи бе описал целия му живот. Никой не знаеше какво да мисли за него — син на маркиз, той бе настоял да стане лекар и се бе отказал от привилегиите и арогантността, които бяха негово наследствено право.

Дори Жозеф със своето напредничаво мислене все още не можеше да се освободи от известно чувство на превъзходство. Младият мъж бе искрено убеден, че той и подобните нему бяха по-добри от повечето хора, при това не поради никакви особени способности, а просто по силата на благородното си потекло.

Пол не мислеше така. За него всички хора притежаваха равни права и всеки заслужаваше уважението, закрилата и възможностите, които се предлагаха на другия. Кое не означаваше, че всички бяха

равни. Винаги щеше да има по-интелигентни, по-силни или по-честостлюбиви от другите.

Работата бе там, че пред закона тези различия не трябваше да играят никаква роля. Всички хора, независимо от произхода и способностите си, бяха равноправни граждани. Заради това според него бе избухнала революцията, преди шепа побъркани фанатици да я превърнат в поход за лично облагодетелстване и самообожествяване.

— Не съм сигурен, че те разбирам напълно — спокойно каза Пол. — Искаш да кажеш, че хората ти ме държат под око и следят всяка моя крачка? Защото, ако е вярно, само са си изгубили времето.

Жозеф отпи още една глътка вино и го погледна непринудено.

— Не бих се изразил точно така, приятелю. Но това, което казваш, е интересно. Забелязал ли си, че те следят?

Пол трепна и погледна събеседника си през масата.

— Кой?

— Името е без значение. Важното е, че е едно от кученцата на Робеспьер. О, да — продължи той, докато Пол смилаше новината, — големият човек иска да те води на каишка. Както изглежда, засега си остава само с желанието.

— От колко време? — сърдито попита Пол. Какъв идиот се бе оказал! Трябваше да бъде по-внимателен, по-предпазлив. Но грижите така го бяха обсебили — холерата, революцията, Доминик... най-вече Доминик, — че не бе забелязал онова, което ставаше под носа му, или по-точно зад гърба му.

Но Жозеф или някой от хората му бе забелязал, и той трябваше да му бъде благодарен за това.

— Ще бъда съвсем искрен с теб — каза младият мъж. — Изпитвахме известно любопитство спрямо теб. Ти се ползваше с името на абсолютно праволинеен революционер, докато ние бяхме доста по-умерени. Изглежда, внезапно си променил убежденията си и си се обърнал срещу бившите си съмишленици.

— Не беше внезапно — възрази Пол. — Ще ми се да бе така, но всъщност ми трябваше много време, за да осъзная грешките си.

— Кои грешки?

Пол въздъхна мислено. Веднъж вече бе обсъждал това — не само с Жозеф, но и с неговите съмишленици, жирондистите, които образуваха умереното крило на революцията. Те бяха противници на

Робеспьер и неговите далеч по-фанатични якобинци. Бе разбрал, че тези хора не му вярват безрезервно, но се надяваше междувременно да е спечелил доверието им.

Жозеф се усмихна в отговор.

— Честно казано, наистина е така. Но някои сред нас все още мислят, че би трябвало да те държим изкъсо.

Пол го прониза с поглед.

— Значи — предпазливо каза, — вие ме държахте под око и установихте, че Робеспьер прави същото.

— Точно така. Открихме още и какво е донесъл на господаря си неговият човек.

— И какво е то?

— Немного. Изглежда, големият човек е бил ядосан. Той иска нещо солидно срещу теб, нещо, с помощта, на което да премести скромното ти жилище в Консиержри.

Консиержри далеч не бе единственият затвор, останал в Париж след събарянето на Бастилията в първите дни на революцията, но се ползваше с най-лоша слава. Дори само споменаването му бе достатъчно, за да накара повечето хора да изтръпнат от ужас.

Пол отхвърли тази възможност. Много добре знаеше какво би сторил Робеспьер, ако узнае, че той е един от хората, опитващи се да го отстранят от властта. Гледаше на това като на необходимо зло, неизбежен риск, с който трябва да заплати верността си към Франция и към самия себе си. Но бе уязвим в друго отношение.

— Все пак кученцето е занесло на господаря си едно кокалче — продължи Жозеф. — Нещо за някоя си госпожица Дьо Монфор, придворна дама на кралицата — той се усмихна победоносно. — Изглежда, подозират, че храниш симпатии към нея.

Лицето на Пол придоби напрегнато изражение. Бръчките около устата му станаха още по-дълбоки, очите му се присвиха и заблестяха като стоманени остриета.

— Робеспьер вярва ли на това?

— Кой знае? Важното е дали вярва, че може да го използва срещу теб. — Жозеф добави със заучено безразличен тон: — Имаш ли нещо общо с въпросната Доминик?

Вместо да отговори, Пол го попита:

— Познаваш ли я?

Жозеф поклати глава.

— За съжаление само съм слушал за нея. Описват я или като съвършена красавица, или като ледена принцеса, която може да те изпепели с поглед. Но навярно — хитро добави той — ти я познаваш по-добре.

Наистина ли я познаваше? Пол не бе съвсем сигурен. Преди няколко часа за миг бе решил, че я познава, но след това тя се бе изплашила, бе се затворила в себе си, и той се бе простил с увереността си.

Все едно. След онова, което бе научил от Жозеф, бе сигурен в две неща: трябваше да стои настрана от Доминик, за да отвлече вниманието на Робеспьер от нея, и по-важното — трябваше да я измъкне от Тюйлери и от Франция.

Единственият проблем беше как да направи едновременно и двете.

През следващите няколко седмици Доминик почти не видя Пол. Той продължи да посещава двореца, за да се грижи за здравето на кралското семейство, но идваше винаги, когато тя бе заета. В редките случаи, в които пътищата им се пресичаха, се държеше хладно и дистанцирано.

Въпреки това Доминик не престана да мисли за него. Бе обсебена от отчаян копнеж, но се боеше, че ако му се поддаде, щеше да ѝ се наложи да жертва всичко, в което вярваше.

Тя вече се бе разделила с надеждата за бягство с помощта на „Рено и синове“. От седмици не бе чула нищо за господин Рено и по всичко личеше, че за това трябваше да благодари на Пол.

Бе се вкопчила в надеждата, или по-скоро в илюзията, че всички те биха могли без много шум да се измъкнат от златната си клетка. Вместо това бяха затворници, и макар никой да не отваряше дума за това, Доминик имаше чувството, че примката се затяга все повече.

Дори Давид и Никол го усещаха. През този следобед в началото на август тя седеше с тях в градината и се наслаждаваше на тишината и лекия, носещ прохлада бриз, опитвайки се да не обръща внимание на разговора им. Преструваше се, че чете — бе разтворила в скута си едно томче с истории за крал Артур, — но не успяваше да се съсредоточи. Брат ѝ и сестра ѝ седяха на земята до пейката, играеха на карти и разговаряха.

— Старият Жирар смята, че ще убият всички ни — делово рече Никол. — Няма да се успокоят, докато има дори един жив аристократ.

Давид кимна умислено.

— Госпожа Сантер казва, че по улиците щели да потекат реки от кръв. Това щяло да бъде краят на света. Мислиш ли, че е вярно?

Доминик слушаше с растящ ужас. Двамата разговаряха така, сякаш не придаваха голямо значение на подобни приказки, но тя не си

правеше илюзии. Знаеше, че децата често постъпват така с нещата, които ги измъчват в кошмарите им. Това бе вид самозащита.

Откога говореха по този начин за смъртта? Защо не ѝ бе направило впечатление?

Може би бе забелязала, но просто бе прогонила мисълта за това. Знаела е, че подобно на всички останали те също усещат непоносимата тежест на положението, но бе отлагала мига, в който щеше да поговори с тях.

Тя шумно затвори книгата и я остави на пейката до себе си.

— Елате насам, моля ви.

Децата я погледнаха сериозно, сякаш едва сега забелязаха присъствието ѝ.

— Какво се е случило? — попита Давид, който, макар все още да не бе обезпокоен, се опасяваше от някоя лоша новина.

— Нищо — побърза да ги успокои тя и протегна ръце. — Просто бих искала да поговоря с вас.

Двамата се приближиха колебливо и седнаха от двете ѝ страни. Тя обгърна раменете им и ги притисна към себе си. В продължение на няколко мига изпитваше желание само да стои така, да усеща младите им доверчиви телца, които инстинктивно се притискаха към нейното.

Така бе от самото начало. Беше десетгодишна, когато се появи Никол, и на единадесет — в деня на раждането на Давид. Беше се влюбила в тях от пръв поглед.

Това неимоверно бе забавлявало родителите им. Неособено привързани към семейния уют и децата си, те винаги бяха предпочитали безгрижния живот в кралския двор. Зачеването на Доминик в началото на брака им се бе оказало неуспешен опит да осигурят наследника на Монфор. След този неуспех се бяха отказали, докато комбинацията от прекалено много изпито вино и временната липса на други партньори случайно не бе станала причина за зачеването на Никол.

Доминик предполагаше, че преживяването се бе оказало неочаквано приятно за родителите ѝ. Въпреки последиците. След продължил повече от десетилетие подреден и вежливо дистанциран семеен живот маркизът и маркизата се бяха превърнали в любовна двойка. Така на бял свят се бе появил Давид.

Две години по-късно майка ѝ бе паднала от кон по време на бесен галоп и бе починала, така че Доминик трябваше да заеме мястото ѝ сред придворните дами на кралицата. Една вечер, шест месеца по-късно, маркизът бе напуснал дома на метресата си на „Рю дьо Плеси“ и бе изчезнал надолу по тясната уличка.

Четири дена по-късно намериха тялото му в реката. Нямаше следи от насилие, затова решиха, че или бе паднал неволно и се бе удавил, или бе сложил край на живота си.

Църквата прояви подobaващата за подобен случай дискретност и тъй като нямаше категорични доказателства за самоубийство, Шарл дьо Монфор бе погребан в семейната гробница до съпругата си. Доминик така и не разбра какво всъщност се бе случило.

Междувременно почти бе престанала да мисли за това. Толкова много неща се бяха случили оттогава. Но сега, докато притискаше към себе си брат си и сестра си, тя си призна колко самотни бяха.

— Всичко е наред — нежно каза тя. — Зная, че в момента положението не изглежда розово, но всичко ще се оправи. Обещавам ви.

От цялата си душа се молеше да се окаже права. В градината цареше красота и покой, но навън нещата изглеждаха съвсем иначе. А на тях скоро щеше да им се наложи да се сблъскат с реалността.

Не много далече от градината на двореца Тюйлери Пол си мислеше приблизително същото, мълчаливо заслушан в думите на Жозеф. Отново се бяха срещнали в кафенето, и макар да бе непоносимо горещо, погълнати от разговора, двамата не обръщаха внимание на жегата.

— Това е лудост — каза Пол. — Това ще съсипе цялата страна. Ако, разбира се — продължи той, — информацията ти се окаже вярна.

Жозеф го погледна с упрек.

— За съжаление е вярна — той се наведе през изподрасканата, нацърбена маса. — Тези хора, Робеспьер и останалите, искат да ни удавят в реки от кръв. Те вярват, че нова Франция ще възкръсне от пепелта като Феникс. Според тях Луи е символ на старото и трябва да бъде унищожен, при това възможно най-публично и драматично.

Пол го изслуша търпеливо. Въпреки несъзнателната си съпротива, трябваше да признае, че Жозеф вероятно бе прав. Сценарият, който чертаеше приятелят му, бе ужасяващо реалистичен.

— Колко време имаме? — спокойно попита Пол.

Събеседникът му разпери ръце.

— За съжаление не зная това... поне не със сигурност. Не мога да кажа точно дали има насрочена дата, или се разчита на някой инцидент като този отпреди няколко седмици. Но какво значение има, резултатът ще бъде един и същ.

Пол не можеше да не се съгласи с него. В момента обаче имаше неотложни дела, за които трябваше да се погрижи. Информацията на Жозеф го караше да бърза и час по-скоро да отведе Доминик от Тюйлери.

Обзе го страх. Не за собствения му живот — бе наясно с опасностите и ги приемаше. Боеше се за красивото, гордо, опърничаво създание, в което бе влюбен.

— Какво има? — попита Жозеф. — Изглеждаш така, сякаш изпитваш желание да разкъсаш някого.

— Преувеличаваш — каза Пол. На устните му дори трепна усмивка, която бе всичко друго, освен искрена. — Добре, рано или късно неизбежното ще се случи, и тогава адът ще се продъни. Но преди това бих искал да те помоля за една услуга.

Жозеф се облегна назад и скръсти ръце върху корема си.

— Давай.

— Трябва да изведе един човек от страната, но съществуват известни проблеми и досега още не съм измислил подходящ план.

Докато го слушаше, очите на Жозеф се бяха разширили от изненада и сега в погледа му се четеше недоумение, сякаш той се питаше дали Пол бе луд, или се шегуваше.

— Не мога да повярвам. Знаеш колко строго са охранявани границите. Никой с поне капчица здрав разум не би дръзнал да излезе от страната нелегално.

— И все пак има хора, които го правят — напомни му Пол.

— Малцина — призна Жозеф. — Много повече биват залавяни и връщани обратно, в Консиержри или в някоя друга подобна забележителност на нашия красив град. Да не забравяме и онези, които

просто изчезват или биват откривани мъртви. Надявам се, нямаш намерение да се присъединиш към тях?

Пол не си губеше времето с мисли за собствената си безопасност. От значение бе единствено Доминик. С радост би заложил на карта живота си, за да я спаси, но не му хрумваше никакъв план. При това тя не бе сама. Не биваше да забравя Давид и Никол.

Забелязал безпокойството му, Жозеф въздъхна.

— Тази личност, за която си толкова загрижен, не е буржоа, нали? И не е някой, чието отсъствие би останало незабелязано?

— Боя се, че не — отвърна Пол.

Жозеф промърмори нещо неразбираемо. Той отпи голяма глътка вино и бързо отново напълни чашата. След това, вперил поглед в празната кошница, която стоеше върху масата, рече: — Никой ли не работи в тази страна? В Париж вече едва се намира комат хляб или нещо друго за ядене. Сякаш е някакъв чудовищен, нескончаем празник.

Пол не отвърна нищо. Нямаше смисъл. И двамата добре знаеха, че основите на тяхната цивилизация са подкопани. Но и двамата бяха решени да спасят от руините колкото е възможно повече.

— Знаеш — замислено рече Жозеф, — че обичам жените — понякога дори изключително много. — Той пронизваше Пол с поглед. — Въпреки това досега не съм имал глупостта да заложа главата си заради някоя от тях. — Пол понечи да отвърне нещо, но Жозеф го изпревари: — Ако става дума за онази жена, за която си мисля, приятелю, то тя е в клопка и аз просто не виждам какво би могло да се направи. Трябвало е да избяга преди години или дори преди шест месеца. Сега вече е прекалено късно.

На лицето на Пол играеше един нерв, когато се изправи и каза, с мъка сдържайки гнева си:

— Не мога да приема това.

Сега бе ред на Жозеф да занемее. Той угрижено наблюдаваше приятеля си, сякаш пред себе си имаше лунатик, който се движи по ръба на пропаст и всеки момент ще политне в нея.

Малко по-късно същия ден Пол се върна в лазарета, за да се осведоми за състоянието на пациентите си и да прегледа последните сведения за случаите на холера. Обикновено не му бе трудно да се съсредоточи върху задълженията си, но сега неизменно се връщаше

към обезпокоителния разговор с Жозеф. Мисълта, че приятелят му смята Доминик за обречена, не му даваше покой.

Тръгна си по тъмно. Имаше пълнолуние и луната осветяваше пътя му. Вървеше машинално, блъскайки си главата над проблема за бягството на Доминик, когато го стресна заплашително смътно бучене, усилващо се с всяка изминала секунда. Приличаше на шума от онези огромни машини, използвани за задвижване на гигантските механични играчки по панаирите.

След миг всичко се изясни. Иззад ъгъла изникна ревяща разгневена тълпа, която се насочи право към него. На призрачната лунна светлина лицата на хората изглеждаха пепелявосиви. Сякаш срещу себе си имаше излезли от гроба призраци, които щяха да изчезнат с изгрева на слънцето.

Над главите им се полюшваха пики, чиито блестящи на сребристата светлина остриета, правеха гледката още по-зловеща.

Пол инстинктивно се отдръпна във входа на една къща, за да изчака тълпата да премине. Сякаш ги наблюдаваше на забавен каданс — всяко лице, всеки жест неизлечимо се запечатваше в паметта му. Странно, но никак не се боеше. Чувстваше само хладна, трезва увереност.

Без да знае защо, бе сигурен, че това е тя — тълпата, която цял Париж очакваше от месеци и за която всички предишни бяха само репетиция. Сега тя се надигаше неудържимо, за да залее онова, което някога бе един от най-красивите и елегантни градове на света.

Тълпата. Движена от смътен гняв и жажда за кръв, изгубила и последната следа от човечност, тя приличаше на развилняло се чудовище. В природата не съществуваше нищо подобно — тя бе прекалено уравновесена и хармонична, а то се таеше в бездните на човешката душа и всеки достатъчно умен и безскрупулен човек можеше да го извика на бял свят, превръщайки нормалните хора в смъртоносно оръжие. Тълпата се насочваше право към Тюйлери. Намеренията ѝ не будеха съмнение. Докато я наблюдаваше, Пол с болезнена яснота осъзна, че този път дори и цялата смелост и търпение на света нямаше да могат да я спрат.

Той се затича.

Доминик бе събудена от странен шум. В първия миг си помисли, че над града се разразява буря. Тя се втурна към прозореца и с изненада видя небето свършено ясно. Странно. Можеше да се закълне, че е чула гръмотевици.

След това си даде сметка откъде идва тътенът. Сякаш някой теглеше огромна кола по калдъръмените улички на града, приближавайки с всяка изминала минута.

Със свито сърце тя се втурна обратно към леглото, което делеше с Никол, събуди я и ѝ каза да се облече. Макар сънena и озадачена, Никол се подчини. В това време тя се втурна към вратата, отделяща спалнята им от малката стаичка на Давид. Завари го да се облича.

Тя припряно стори същото. Тъкмо бяха приключили, когато някой потропа на вратата. Доминик отвори и се оказа очи в очи с камерхера^[1] на кралицата, който бе съвсем блед и разтреперан, но правеше всичко възможно да се овладее.

— Трябва веднага да дойдете, госпожице. Нейно величество има нужда от вас.

Доминик не се поколеба нито за миг. Тя знаеше дълга си и бе готова да го изпълни, но реши да вземе Никол и Давид със себе си, тъй като инстинктивно чувстваше, че в този момент не биваше да се делят.

Из коридорите на двореца цареше паника. Гвардейци тичаха насам-натам, изпълнявайки противоречиви команди. Офицери, които бяха видели тълпата и бяха отгатнали намеренията ѝ, но не знаеха как биха могли да я спрат, крещяха с пълно гърло, като само още повече увеличаваха хаоса.

Доминик видя едно момче с преbledняло, напрегнато лице — изглеждаше почти прекалено младо, за да носи синьо-бялата униформа на кралски гвардеец, — което толкова силно стискаше мускета си, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

За миг погледите им се срещнаха. В очите му се четеше паника и отчаяние, тя усети по гърба ѝ да полазват тръпки и побърза да отвърне поглед.

Пред голямата зала Луи лично даваше нареждания на гвардейците си. Изглеждаше уморен и угрижен, но спокоен. Когато Доминик направи реверанс пред него, той ѝ се усмихна дружелюбно.

Нощта изтече мъчително бавно. На зазоряване дворът пред Тюйлери вече бе препълнен. Огромното човешко множество

изпълваше и улиците около двореца. Доминик чу, че тълпата наброявала поне двадесет хиляди души, и не виждаше причина да се съмнява в това.

Имаше и други още по-обезпокоителни признаци. Докато кралската гвардия се бе събрала около Луи и бе заела позиции за отбрана, войниците от Националната гвардия, която трябваше да пази двореца, се бяха присъединили към тълпата и сега много от тях се шегуваха и смееха заедно с множеството. И за да не остане и най-малко съмнение на чия страна са, дори бяха изпразнили топовете си.

Застанал до един прозорец със спуснати капаци, през който можеше да наблюдава множеството, без да бъде видян, кралят мрачно поклати глава.

— Тези глупаци — каза той, но не презрително, а с такава безкрайна мъка, че Доминик се трогна, — подкрепят хората, които ще им отнемат всичко.

Мария Антоанета вдигна очи от дланите си, безжизнено отпуснати в скута ѝ, и погледна съпруга си.

— Не разбирам как можеш да говориш за тях с такова състрадание. Те са животни, които искат да ни разкъсат. За щастие — добави тя със стоманена нотка в гласа — можем да ги спрем.

Луи се обърна към нея. Той пристъпи към стола ѝ и нежно взе дланите ѝ в своите. Погледна в очите ѝ и каза тихо:

— Не, Mignon, не мисля, че можем.

Кралицата пребледня още повече. Прошепна задавено:

— Какво говориш?

— Че трябва да помисля за сигурността на семейството си и на онези, които ни служат. Явно този път тълпата е решена да отиде докрай. Не като преди, когато се задоволяваха, да поговорят с мен. Войниците няма да се намесят, това също е очевидно. Хората ми ще се сражават храбро... и ще умрат, но те не са достатъчно, за да ни защитят.

Той се изправи и огледа помещението, в което се бяха събрали семейството му и около дузина придворни. След това спокойно рече:

— Няма какво повече да правим тук.

Доминик пристъпи към кралицата. Не каза нищо, а просто постави ръка на рамото ѝ. От устните на Мария Антоанета се изтръгна

тиха въздишка, с която сякаш от нея си отиде и последната искрица надежда. По бузата ѝ се търкулна самотна сълза.

Напуснаха помещението с бързи стъпки и гордо вдигнати глави. Доминик вървеше непосредствено след краля, кралицата и децата им. Държеше за ръце Никол и Давид. Гренадирите от кралската гвардия образуваха фланг около тях.

Имаше само едно място, където що-годе щяха да бъдат в безопасност — старото училище за езда, намиращо се недалеч от двореца, което междувременно бе окупирано от революционерите и превърнато в седалище на Законодателното събрание.

Почти се бяха добрали до него, когато Доминик дочу зад себе си някаква врява. Тя замръзна на място, скована от страх, че тълпата може да разкъса кордона от гвардейци. Беше един-единствен мъж, който си пробиваше път сред гренадирите, въпреки напразните им опити да го спрат.

Пол приближаваше — мрачен и заплашителен, а туркосините му очи блестяха свирепо. Дори кралят спря, когато го забеляза.

— Ваше величество — каза Пол, свеждайки глава, после погледът му спря върху Доминик. Думите му бяха адресирани и до нея. — Щом ви намирам тук, значи сте схванали сериозността на положението.

Луи кимна.

— Ясно ни е, че този път ситуацията е критична, докторе. Сега, мисля, ще се съгласите — не можем да останем тук.

Кралят понечи да продължи, но отново спря, когато Пол застана пред него. На лицето на младия мъж бе изписано състрадание и дори съжаление, но бе ясно също така, че няма да отстъпи нито крачка.

— Почакайте — каза той. — Освен вас на опасност са изложени и други хора. Влезете ли веднъж в сградата на Събранието, никой не ще може да гарантира сигурността ви. Пуснете онези, за които все още има някаква надежда да си вървят.

Сред малката групичка от придворни се разнесе ропот. Никой не искаше да се поддаде на желанието да избяга, но бе истинско мъчение да се изправят очи в очи с тази възможност. Въпреки непоколебимата си лоялност към кралското семейство дори Доминик трябваше да признае, че тази мисъл бе събудила у нея отчаян копнеж.

Луи кимна спокойно и с достойнство:

— Господин докторът е прав. С оглед необикновената сериозност на положението ще разберем всеки, който изяви желание незабавно да напусне службата си при нас. Но не забравяйте — допълни той, — че не е достатъчно просто да избягате от двореца и да се изплъзнете от тълпата. След това ще ви се наложи някак да оцелеете в Париж или да заложите всичко на бягството от града.

Ропотът се превърна в изпълнен със страх и отчаяние шепот. Добре схващаха смисъла на думите му. Всеки от тях бе толкова известен, че изглеждаше почти невъзможно да остане незабелязан в града, а мисълта за онова, на което бе способна жадната за кръв тълпа, можеше да обезкуражи най-смелия.

Луи отново понечи да продължи, но Пол го спря, този път поставяйки длан върху ръката му.

— Ваше величество — промърмори в отговор на учудения поглед на краля, — съзнавам безнадеждността на положението, но мисля, че мога да спася госпожица Дьо Монфор, брат ѝ и сестра ѝ. Пуснете ги да дойдат с мен. Заклевам се, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да ги защита.

Доминик си пое шумно дъх. Нито за миг не се усъмни в искреността на думите му, но въпреки това бе шокирана. Да тръгне с Пол, означаваше да му повери не само своя живот, но и този на Никол и Давид. Освен това знаеше, че никога не би си простила, ако изостави кралското семейство в момента, в който те имат най-голяма нужда от нея.

Въпреки всичко желанието да избяга бе почти непреодолимо. Пол стоеше пред нея, облян от златната слънчева светлина, силен и внушителен с широкоплещестото си тяло, решен на всичко, за да я спаси. Той ѝ предлагаше пристан сред бушуващото море и тази мисъл бе почти неустойимо привлекателна.

Вече се канеше да кимне, когато внезапно се поколеба. Неволно си помисли за чувствата, които будеше у нея той — отначало сладкия копнеж от светлите дни на нейното детство, след това гнева и разочарованието от предателството, заменени от необузданата първична страст, чиято сила я плашеше още повече, защото изваждаше на бял свят нещо, за което Доминик се боеше, че може да е любов.

И все пак за нея Пол оставаше загадка, човек, чийто живот се ръководеше от принципи, които тя нито разбираше, нито споделяше.

Как би могла да му се довери? И как би могла да предаде хората, които обичаше, за да тръгне с него?

Когато погледна уплашените Никол и Давид, се почувства така, сякаш някой я бе стиснал за гърлото. Те очакваха от нея да ги спаси. Можеше ли да повери живота им на човек, който накрая навярно щеше да ги предаде?

Викове на тълпата ставаха все по-настойчиви. Кралят чакаше. Доминик можеше да види пред себе си училището по езда, в което заседаваше Законодателното събрание. Доколкото знаеше, в него имаше много разумни мъже, които въпреки убежденията си, не биха станали съучастници в убийството на краля. Те щяха да се почувстват поласкани от доверието му и нямаше да се поколебаят да изпълнят дълга си към Франция и нейния владетел.

Или поне се опитваше да вярва в това, когато погледна Пол и бавно, но решително поклати глава.

[1] камерхер — почетна титла на придворен чиновник — Б.пр. ↑

Париж, зимата 1792—1793

Доминик стоеше в мрака. Беше непоносимо студено. Вятърът виеше зад влажните каменни стени. Докато търсеше опипом свещта, усети ръцете му да треперят. След малко най-сетне успя да я запали.

При вида на играещото пламъче от устните ѝ се отрони тиха въздишка. Бе извоювала първата си победа за деня — малка, но значима. Доминик погледна през рамо към Никол, която все още спеше, увита в одеялото като в пашкул. Подаваха се само връхчетата на разрешената ѝ коса.

„Нека поспи — помисли си Доминик. — Поне още няколко часа. Нека остане в плен на сладката забрава колкото е възможно по-дълго.“

За нея това бе невъзможно. Тя не намираше покой от онзи августовски ден, в който Законодателното събрание ги бе предало. Въпреки усилията на Луи политиците не бяха посмели да спазят конституцията, под която стояха собствените им подписи.

Вместо това бяха позволили кралското семейство и малцината останали му верни придворни да бъдат тикнати в затвора, в който лежаха вече цели четири месеца, без срещу някого от тях да бъде предявено обвинение.

Макар неудобен и скучен, Тюйлери бе за предпочитане пред затвора Тампъл — наречен така на ордена на тамплиерите, на който бе принадлежал в миналото. Построено през дванадесети век, зловещото каменно укрепление не предлагаше дори елементарни условия за живот. Каменните стени бяха покрити с лед, камините димяха, а въздухът вонеше.

Доминик страдаше от суха упорита кашлица, която се опитваше да крие, когато бе с Луи или Мария Антоанета. Двамата съжаляваха, че не ѝ бяха заповядали да тръгне с Дьоламер. В крайна сметка в онази съдбовна нощ никой не бе в състояние да предвиди каква ще бъде реакцията на Събранието.

Твърдо решена да не мисли за пропуснатата възможност, тя облече опърпаната си рокля и напусна малката стаичка. Когато я видя, часовият, прекарал пред вратата цялата нощ, се ухили цинично. Доминик го игнорира, както правеше с всички обиди и унижения от последните месеци.

Пазачите, мъже от низшите слоеве на обществото с притъпена от тежкия живот чувствителност, се наслаждаваха на възможността да издевателстват над онези, които в миналото бяха стояли над тях. Доминик ги разбираше, макар това да не правеше ситуацията по-поносима.

Пред стаята на кралицата стоеше друг часови. Той гледаше навъсено и при вида на Доминик промърмори някаква неразбираема ругатня, но се отдръпна, за да я пусне да влезе. Тя се постара да не вдига шум, в случай че кралицата все още спеше, но както обикновено Мария Антоанета вече бе будна.

Сега тя ѝ се усмихваше.

— Влез, скъпа моя. Тази сутрин имаме истински деликатес — пресни кифлички и дори масло към тях.

Подобна закуска бе истинска рядкост. Макар да не страдаха от недостиг на храна, тя бе лошокачествена и почти никога не бе прясна. В сравнение с нея апетитният сладкиш със златиста коричка, който все още ухаеше на пещ, бе същинска манна небесна.

Доминик нямаше нужда от повторна покана. Тя седна срещу кралицата и пое чинията, която ѝ подаваше Мария Антоанета. Миг по-късно затвори очи и остави първата хапка да се разтопи в устата ѝ.

— О, възшебно е — каза и се засмя тихо. — Никога не ми се е услаждал толкова.

Мария Антоанета кимна.

— Не е ли странно, че чувствителността ни се е изострила? Дори последната дреболия внезапно се превръща в нещо необикновено. Едва вчера чух някаква малка чинка да пее и си казах, че никой от оркестрите, които са ни забавлявали във Версай, не може да се сравни с нея.

— Вярно — отвърна Доминик. — Престанали сме да гледаме на всичко като на разбиращо се от само себе си.

— Дори и най-баналните неща — с измъчена усмивка рече кралицата. Тя посочи купчина ленено бельо, струпано на един стол. —

Мисля, че е време да се залавяме за работа.

Доминик направи гримаса. Бельото бе донесено предния ден за най-голямо облекчение на кралицата и Доминик, които вече се питаха колко още ще трябва да кърпят старото.

Малко след това обаче управителят на затвора бе забелязал, че бельото е с кралските инициали и избродирана над тях корона. В една дълга тирада, която двете жени бяха принудени да изслушат мълчаливо, той ги бе заплашил да конфискува всичко, докато те не обещаха да отстранят неуместния символ.

Никоя от тях не отвори дума за това, когато приключиха със закуската и се заеха с бельото. Бяха прекарали в мълчание близо половин час, когато Доминик отново се закашля и дълго не може да си поеме въздух. Кралицата изглеждаше сериозно угрижена.

— Скъпа моя, по този въпрос наистина трябва да се предприеме нещо.

— Нищо особено — възрази Доминик, веднага щом дишането ѝ се успокои. — От влагата е.

— Напротив, може да се окаже много сериозно. Помня колко зле бях преди няколко месеца. При това тогава беше лято. Ех, ако можеше да те прегледа доктор Дьоламер...

Тя неочаквано замълча. При споменаването на последното име Доминик бе пребледняла и свела златистозелените си очи, но помръкналият ѝ поглед не бе убягнал на кралицата.

— Съжалявам — промърмори Мария Антоанета. — Не помислих, преди да го кажа. Навярно отсъствието му те тревожи.

— Само защото за ваше величество би било добре да има някой лекар, който да се грижи за здравето ви.

Кралицата ѝ отправи скептичен поглед, но не каза нищо. Доминик ѝ беше благодарна за проявената тактичност. Раната от предателството на Пол все още бе прекалено прясна, за да позволи на някой да човърка в нея, пък било то и с най-добри намерения.

Всъщност тя не го упрекваше. Бе отблъснала предложената помощ и с нищо не бе показала, че оценява загрижеността му. От самото начало му бе дала да разбере, че не го харесва и не му вярва, но това не ѝ бе попречило да попадне във вихъра на страстта при мимолетното докосване на телата им. Какъв смисъл имаше да мисли за това?

Пол се бе върнал към своята революция, своите идеали и мечтите си за нова Франция. Доминик не разбираше какви илюзии храни той след случилото се напоследък. При това не без негова помощ.

По гърба ѝ полазиха тръпки при спомена за зловещия ден, няколко седмици след тяхното затваряне в Тампъл, когато тълпата отново се бе надигнала — този път срещу нещастните аристократи и свещеници, които гниеха из затворите.

И тъй като не можеше да се добере до кралското семейство, тя с невиджана ярост се бе нахвърлила върху тези безпомощни жертви. Ужасяващите останки от тази ярост бяха разнасяни набодени на пики пред прозорците на затвора Тампъл, при което кралицата бе припаднала, а кралят бе призовал Бога да сложи край на това безумие.

Как Пол, който бе посветил живота си на доброто на хората, оправдаваше пред себе си подобна бруталност? Как можеше да гледа лицето си в огледалото, докато се бръсне сутрин, без да изпита желание да си пререже гърлото?

Доминик нямаше отговор на тези въпроси. Знаеше само, че отново се чувстваше измамена и предадена. Беше си дала дума никога повече да не изпита и най-малка нежност или симпатия към Пол Дьоламер.

Отвращаваше се от него. За нея той бе олицетворение на всичко онова, което тя мразеше и презираше. Ако ѝ бе писано някога да го види отново, щеше да му го каже в лицето. Независимо от последиците.

Чак сега Доминик забеляза, че върху парчето лен, което стискаше, бе капнала една сълза. Последва я втора. Кралицата мълчаливо протегна ръка и я положи върху дланта на Доминик. Двете жени се приготвиха за онова, което щеше да им донесе денят. Каквото и да бе то.

Пол неспирно крачеше насам-натам из салона на Жозеф. Младият мъж го наблюдаваше подозрително, настанен удобно в едно дълбоко кресло. Имаше чувството, че пред себе си вижда не човек, а някой тигър или леопард — от онези екзотични животни, докарани в кралския зоопарк от далечна Индия.

Те също бяха горди, непокорни и притежаваха толкова силен инстинкт да убиват, че човек изпитваше страх само като ги види.

— Изглеждаш доста добре, приятелю.

Пол му хвърли хладен поглед, но не защото му бе ядосан, а защото напоследък така гледаше целия свят и всичките му обитатели.

— Искаш да кажеш — невъзмутимо рече той, — прекалено добре за човек, който току-що се е измъкнал от ноктите на прочутия Робеспьер?

Жозеф сви рамене.

— Престоят в затвора, изглежда, не ти се е отразил зле — все така мнително каза той.

Напротив, приятелят му изглеждаше по-хладнокръвен и безчувствен от когато и да било.

— И защо не? Бях съвсем сам. Дори и да е имало някой обезглавен длъжник на стария дявол, те не са ме безпокоили.

Жозеф пребледня. Въпреки присъщата на младостта невъзмутимост от септемврийското клане не бе минало и ден, без да благодари на Бога, че тази участ го бе отминала. Достатъчно лошо бе да умреш в ръцете на развилнялата се тълпа, но да седиш затворен, без никаква надежда, някога отново да видиш слънцето, бе просто непоносимо.

— Може би са те оставили на мира — тихо каза той, — защото си се опитал да им помогнеш.

— Опитах, но се провалих — навъсено отвърна Пол. Не можеше да мисли за кланетата, без да кипне вътрешно.

Несъзнателно бе разбрал, че гневът е най-доброто оръжие срещу сцените, които завинаги се бяха запечатали в паметта му. Тези сцени бяха храна за кошмарите... и лудостта.

— Но това е минало — припряно добави той — и никой не може да промени нищо. Трябва да се съсредоточим върху онова, което може да се направи, за да бъде спрян Робеспьер и подобните нему.

Жозеф въздъхна и стана. Взе една кристална гарафа от бюфета и докато наливаше коняк в две чаши, каза:

— Приятелю, има моменти, в които човек трябва да стои настрана от опасностите и да приеме, че търпението е единствената възможност накрая да излезе победител. Май сега случаят е точно такъв.

Високите скули на Пол пламнаха. Той пое чашата с коняк, но я остави настрана, без да отпие.

— Ти и останалите излишно удължавате агонията с вашите съвещания. Знаете ли изобщо какво кроят якобинците?

Макар да изглеждаше засрамен, Жозеф не направи опит да се оправдае. За него настоящото му поведение изпълняваше най-важното изискване на всяко революционно време — оцеляването.

Робеспьер бе наложил волята си така изкусно и безмилостно, че повечето от противниците му бяха предпочели да изчезнат от политическата сцена, ако не и изобщо от Франция. Малкото — между тях и Пол, — дръзнали да го критикуват за септемврийските кланета, бяха хвърлени в затвора.

Напоследък много от тях отново излизаха на свобода, което бележеше просто нова, още по-опасна, фаза от развитието на революцията.

— Робеспьер и хората му възнамеряват да укрепят властта си — каза Жозеф. — Смятат, че достатъчно категорично са доказали способността си да сломяват всякаква съпротива, така че сега могат да си позволят да пуснат на свобода хора като теб. Причината за това може да бъде единствено някаква налудничава мания за величие.

— Това обаче е само началото на нови, още по-големи, кланета.

— Съгласен съм с теб, но трябва да признаеш, че настроенията още не са се обърнали срещу тях. Армията все още подкрепя Робеспьер и хората му. Тълпата също. Докато тези две сили са на тяхна страна, те са недосегаеми.

Пол промърмори тихо, сякаш на самия себе си:

— Каква е цената на това търпение?

Жозеф преглътна коняка си и си наля отново. След това, без да погледне Пол, рече:

— Мислиш за госпожицата.

На устните на Пол трепна едва доловима усмивка. Не можеше да отрече.

— Разбира се.

— Ти си глупак.

— Не отричам.

— Вече й даде шанс, но тя отказа да те последва — грубо му напомни Жозеф.

Пол сви рамене.

— Това не променя нищо.

Жозеф изруга тихо.

— Дано небето ме опази от това чувство, което превръща мъжа в глупак.

Пол не можеше да не се съгласи с тези думи, но и не бе в състояние да се бори с чувствата, които събуждаше у него Доминик. През дългите седмици в тясната влажна килия, в неизвестност, дали ще доживее до изгрев слънце, го бе крепила единствено мисълта за нея. Щеше да я освободи, каквото и да му костваше това.

Но времето течеше. Бе проклинал всеки следващ ден, прекаран в затвора, защото с него си отиваше още един шанс. Ако възнамеряваше да действа, трябваше да го стори час по-скоро.

— Прави каквото искаш, Жозеф — каза той, посягайки към палтото си. — Ти навярно можеш да си позволиш да чакаш. Аз не.

— Ще я погубиш — извика след него Жозеф. — И себе си, заедно с нея.

Без да го слуша, Пол грабна палтото си и напусна помещението с навъсено изражение и блясък на хладна решимост в погледа.

— Госпожице — прошепна един почти детски глас. — Трябва да дойдете незабавно.

Доминик вдигна поглед от роклята, която се опитваше да изглади. При вида на принцесата на Франция на лицето ѝ се изписа учудване.

— Става дума за мама — промърмори Мария Тереза. — Трябва да дойдете с мен.

Доминик реши, че кралицата не се чувства добре и побърза да последва момичето. Завариха Мария Антоанета да седи на стола до единствената маса в помещението. Видимо бе в добро здраве и само празният ѝ поглед издаваше, че се бе случило нещо ужасно.

— Мадам — каза Доминик, като коленичи пред кралицата и взе дланите ѝ в своите. — Какво се е случило?

Мария Антоанета сякаш не я чуваше. Доминик трябваше да повтори въпроса си, преди да долови някаква реакция.

Най-сетне кралицата с видимо усилие се отърси от унеса си, погледна помръкналото от безпокойство лице на Доминик и каза тихо:

— Конвентът^[1] е решил да изправи негово величество пред съд.

В първия миг Доминик реши, че не бе чула добре. Да изправят пред съд краля? Дори само мисълта за това бе абсурдна. В какво щяха да го обвинят? Тогава осъзна, че нямаше да е трудно да изопачат истината, и усети да я обзема страх.

— Не ми се вярва, мадам — промърмори тя. — Дори те не биха дръзнали да отидат толкова далече.

Кралицата я погледна почти състрадателно, сякаш невинността и лоялността, които проявяваше младото момиче, я настройваха меланхолично.

— Боя се — прошепна тя, — че светът е устроен много по-жестоко, отколкото някога съм мислела.

След тези думи тя зарови лице в дланите си и започна да хлипа. Доминик я прегърна импулсивно. Над главата на кралицата зърна Мария Тереза, която наблюдаваше майка си бледа и напрегната.

Доминик се обърна към момичето, правейки всичко възможно гласът ѝ да прозвучи спокойно:

— Къде са Никол и Давид?

— В съседната стая, струва ми се — с треперещ глас отвърна то.

— Идете при тях и останете там. Аз ще се погрижа за нейно величество.

Мария Тереза се поколеба, но все пак се подчини. Двете жени останаха сами. Камбаната на Нотр Дам унило удари пладне.

Луи Огюст Бурбон, пети владетел от династията на Бурбоните и шестнадесети с това име, бе изправен пред съд в лето господне 1792, но на документите, грижливо изработени от режисьорите на процеса, стоеше дата „месец Нивоз^[2], година първа на Републиката“. Целият процес бе белязан от неистово желание да се погребее миналото. Всичко старо — законите, традициите, дори здравият човешки разум — бе изхвърлено зад борда. На негово място управляваше лудостта, скрита зад маската на суровите формалности.

Бяха повдигнати обвиненията и представени доказателства.

— Какво значение има — навъсено рече Жозеф, срещайки Пол в един от коридорите на съдебната зала, — че обвиненията са необосновани, а доказателствата — фалшифицирани. Въпреки всичко те имат своето представление и си играят на правосъдие както другите на зарове.

Пол бе изненадан от страстта, с която говореше младият мъж. По правило Жозеф бе прекалено предпазлив, за да прибегне до подобни изрази, но сега, изглежда, гневът го бе извадил от равновесие.

— Успокой се — каза Пол и докосна ръката на приятеля си. — Не му е тук мястото.

Тази смяна на ролите бе достатъчна, за да отрезви Жозеф. Той си пое дълбоко дъх и се огледа. Обикновено единственото чувство, което се четеше по лицето му, бе известно отегчение. Сега изглеждаше уплашен.

— Те ще го убият.

— Да — спокойно каза Пол, — зная.

Жозеф го погледна изненадано.

— И приемаш това?

— Разбира се, че не. Но не мога да сторя нищо, за да спася Луи. Той е символ на всичко онова, което мразят, и по-скоро биха изтръгнали сърцето от гърдите му, отколкото да го оставят жив.

Още докато изричаше тези думи, Пол се молеше да греши. В обхваналия Франция хаос хората умираха по най-ужасяващи начини. Най-доброто, на което можеше да се надява Луи, бе бърза и милостива смърт.

— Мислиш ли, че той съзнава това? — неволно попита Жозеф.

Пол сви рамене.

— Нямам представа. От месеци не съм контактувал с кралското семейство.

Жозеф направи гримаса.

— Сигурно не си стоял със скръстени ръце.

Това бе самата истина. Твърдо решен да види Доминик, Пол бе отишъл в затвора Тампъл и бе поискал достъп до кралското семейство, представяйки се за лекар на техни величества. Както и очакваше, го бяха отпратили, но вестта за опита му със сигурност щеше да стигне до ушите на Робеспьер. Надяваше се водачът на якобинците да реагира по подобаващ начин.

Не му се наложи да чака дълго. Едва се бе разделил с Жозеф, когато видя по коридора към него да приближава niskият очилат революционер. Както обикновено, Робеспьер бе наобиколен от рояк блюдолизци и ласкатели — все хора, които копнееха да бъдат възможно най-близо до извора на подобна страховита власт.

Когато видя Пол, той спря, а на устните му се появи усмивка.

— Дьоламер — рече той, — каква приятна изненада. Вече се бях простил с надеждата, да ви видя тук.

Лицемерието на тези думи, изречени от човека, който бе дал заповед за неговия арест, едва не провокира Пол да отвърне гневно. Вместо това обаче той се овладя.

— Къде другаде бих могъл да бъда, скъпи Максимилиян? Нали в последно време сърцето на Франция е тук.

Робеспьер смръщи чело. Умишлената фамилиарност на това обръщение не му беше убягнала. Въпреки това то бе в унисон с опитите му да изглежда великодушен и непринуден човек от народа, много по-различен от лицемерните аристократи, към чието унищожение така нетърпеливо се стремеше.

— Добре казано, приятелю — дружелюбно отвърна той, потупвайки Пол по рамото. — Сърцето на Франция, вярно. Въпреки това — подигравателно добави — чух, че в този град има поне още едно място, което с радост бихте посетил. — Вдигна поучително пръст и допълни: — Тампъл не е най-подходящото място за социални контакти.

— Не това беше намерението ми — спокойно обясни Пол. — Преди няколко месеца Законодателното събрание ме посочи за лекар на кралското семейство. За съжаление временно не бях в състояние да изпълнявам задълженията си, но сега няма причина да не се върна към тях.

— Няма причина? — замислено повтори Робеспьер. — Малко хора днес биха казали нещо подобно.

Пол подмина думите му, свивайки рамене.

— Ясно ми е, че целият свят е обсебен от политиката, но животът продължава. Хората все още боледуват и все още се нуждаят от лекарски грижи.

— Не ми е известно сред семейство Капет да има болни.

Тъй като знаеше колко много неща зависеха от решението на Робеспьер, Пол предпазливо подхвърли:

— Няма ли да е по-добре да бъдем напълно сигурни?

Робеспьер го погледна въпросително. В един в град, който заговорите бяха всекидневие, човек не можеше да е сигурен кой разполага с някаква информация и по какви канали се предава тя. Пол умишлено бе намекнал за възможността някой член на кралското семейство да се разболее, което би развалило на Робеспьер удоволствието от дългоочакваното отмъщение.

— Вярно — замислено каза той. След това потърка брадичка, наблюдавайки мъжете около себе си. — Защо досега не сте мислили за това?

Никой не посмя да отговори. Всички го гледаха хипнотизирани, както мишката гледа змията, която се кани да я погълне.

— Значи сте готов — продължи Робеспьер — да се върнете към задълженията си?

Пол не сметна за необходимо да повтаря онова, което вече бе казал, така че само кимна.

— Добре, добре — каза Робеспьер. — Тогава защо не наминете там днес следобед.

Той кимна сдържано. Робеспьер го измери с последен поглед, преди да продължи по коридора, следван от свитата си. Пол го изпрати с очи и забеляза появилата се на устните му усмивка.

Помоли се Робеспьер да продължи да го смята за идиот. Поне още известно време.

[1] Конвент — учредително събрание, избрано след премахването на монархията (21.IX.1792), което обявило първата република във Франция и управлявало страната до 26.X.1795 г. — Б.пр. ↑

[2] Нивоз — четвъртия месец от революционния календар, действащ от 1793 до 1805 г. Отговаря на 21–23.XII. — 19–21.I. — Б.пр.

↑

Когато Пол пристигна в Тампъл, кралят току-що се бе върнал от съдебната зала. Следващото заседание бе насрочено за след десет дена — време, през което Луи трябваше да подготви защитата си. Изглежда, режисьорите на процеса държаха да бъдат спазени всички формалности чак до горчивия край.

Пол не видя Луи, оттеглил се с няколко свои съветници, но го въведоха при кралицата. Мария Антоанета седеше на масичка близо до прозореца, който бе единственият източник на светлина в тясното помещение с нисък таван.

Някой се бе опитал да направи мястото малко по-поносимо за живот — на пода имаше килим, а леглото бе със завеси, но въпреки това обстановката въздействаше потискащо. Дори върху него, който бе прекарал последните няколко месеца при доста по-сурови условия.

Когато Пол влезе в помещението, нейно величество вдигна поглед. За момент на лицето ѝ се изписа изненада, заменена веднага след това от мрачна гримаса.

— Каква изненада, доктор Дьоламер — студено рече тя. — За съжаление не сме съвсем сигурни, че се радваме да ви видим.

Пол влезе в стаята и затвори вратата. Не можеше да упрекне кралицата за хладното ѝ държание. Той сведе смирено глава и каза:

— Мадам, съжалявам, че обстоятелствата ми попречиха да ви навестя по-рано. За съжаление господата в Консиержри не са по-отзивчиви от тукашните пазачи.

Очите на Мария Антоанета се разшириха от изненада. Тя дълго остана така, недоумяващо втренчена в него, преди да схване смисъла на думите му.

— Господин докторе, добре ли ви разбрах? Бил сте арестуван?

Той кимна.

— През септември — Пол лаконично описа обстоятелствата. Нямаше нужда да се впуска в повече подробности, тъй като само от споменаването на събитията от онези дни кралицата изтръпна ужасена.

— Mon Dieu — промърмори тя и импулсивно протегна ръка към него. — Толкова съжалявам, докторе. Не допусках, че може да ви се случи нещо, но сега осъзнавам, че е трябвало поне да предположа нещо подобно.

— Не съм очаквал дори да си спомните за мен, мадам — усмихнато рече той. — Освен това много повече се интересувам от вашето състояние, отколкото от своето собствено. Надявам се, че сте добре... доколкото е възможно, разбира се.

Кралицата посочи един стол. След това, докато Пол седнаше, тя каза:

— Слава Богу. Но сега ми хрумва нещо. Често си мислех за вас, не на последно място, защото ми се искаше да сте наблизо, за да се погрижите за госпожица Монфор.

Пол изтръпна. Възнамеряваше тактично да отвори дума за Доминик, но кралицата го бе изпреварила.

— Какво ѝ е на Дом... госпожица Монфор?

Мария Антоанета потисна една усмивка. Винаги бе мислела, че между тях двамата има нещо повече, отколкото искаха да признаят, а сега бе сигурна в това.

Романтичните чувства за нея бяха като слънчев лъч, проникващ през стените на мрачния, влажен затвор, защото ѝ напомняха, че имаше и друг свят, освен голямата лудница, в която живееха.

— Питате какво ѝ е? Надявам се, нищо, което бягството от това ужасно място да не може да излекува. Но ако остане тук...

Тя въздъхна дълбоко, измъчвана от чувство за вина, подсилвано от растящата безнадеждност на положението им.

— Допуснах грешка, господине. Отдавна трябваше да отпратя Доминик. Но тя е толкова добро и мило същество, че се бях вкопчила в нея, търсейки спасение от страховете си.

— Едва ли някой би могъл да ви упрекне за това, мадам — каза Пол. Всъщност той я бе упреквал, че продължава да държи Доминик при себе си, но отчаяният ѝ тон го изпълни със състрадание.

В крайна сметка кралицата бе свикнала на внимание и ухажване и не ѝ беше лесно да се откаже от това, макар обстоятелствата да го налагаха.

— Аз също мислих за Доминик — спокойно каза той — и за необходимостта час по-скоро да я изведе оттук.

Кралицата въздъхна дълбоко. Устните ѝ потрепераха.

— Знаете какво се случи днес?

Пол кимна.

— Процесът започна.

— Разбира се, негово величество ще подготви превъзходна защитна реч, след която никой вече няма да може да го обяви за виновен по тези смехотворни обвинения.

Пол не отвърна. Да се съгласи с нея, значеше да излъже. От друга страна, би било излишна жестокост да ѝ каже истината.

— И все пак е разумно да сме подготвени за най-лошото — продължи кралицата с напрегнат глас, — дори и само за да го предотвратим. Ако Доминик си тръгне сега, по-късно би могла да се върне. Когато всичко отmine... Навярно бихме могли дори да се върнем във Версай, където всички бяхме толкова щастливи.

Тя замълча, а по бледите ѝ страни се търкулнаха сълзи. Воден от внезапен импулс, Пол се наведе към нея, взе я в обятията си и здраво я притисна, докато потокът от сълзи не пресъхна.

Така го завари Доминик.

Тя замръзна на прага, невярваща на очите си. Пол тук? Прегърнал кралицата?

Не, той не я прегръщаше. Той я утешаваше, както много скоро установи Доминик, след като първоначалната ѝ изненада бе отминала. При това Мария Антоанета не изглеждаше ни най-малко засрамена, а само изтощена. На лицето ѝ бе изписано странно облекчение.

— Влез, скъпа моя — каза тя, изтривайки последните си сълзи. Очевидно ѝ беше трудно да се овладее, но в крайна сметка успя. — Седни. Трябва да обсъдим някои неща.

Доминик почти не чуваше какво ѝ говори кралицата. Цялото ѝ внимание бе погълнато от Пол. Той изглеждаше също толкова здрав и силен, колкото го помнеше. По нищо не личеше хаосът от последните няколко месеца да го е засегнал по някакъв начин. Изключение правеха само очите, в чиито кристални дълбини откри непознати сенки, непонятни засега.

Тя се отпусна машинално на стола, който кралицата ѝ беше посочила. Пулсът ѝ препускаше лудо, а някаква огромна буца в гърлото ѝ пречеше да диша. В очите ѝ заплашително се надигаха

сълзи, които се опитваше да преглътне. За нищо на света не би му доставила това удоволствие.

Пол, от своя страна, не забелязваше почти нищо друго, освен Доминик. Отначало бе поразен от красотата ѝ. На студената зимна светлина катраненочерната ѝ коса блестеше като коприна.

Лицето ѝ бе бледо и това още повече подчертаваше смарагденозеления блясък на очите ѝ. Роклята ѝ беше семпла — толкова семпла, че изглеждаше почти бедняшка, — но не можеше да скрие нежните извивки на гърдите и тънката талия.

„Прекалено тънка“ — реши той, след като първоначалната радостна възбуда от срещата им се бе уталожила. Сега Доминик бе дори по-слаба, отколкото през лятото, а това никак не пасваше на гордо вдигнатата ѝ глава и самоуверено държание.

— Доминик — спокойно каза той, ставайки от стола си, за да я поздрави. — Радвам се да те видя отново.

Преди тя да успее да отвърне нещо, кралицата вметна:

— Пол току-що ми разказа нещо ужасно. Прекарал е последните месеци в Консиержри. За това не е могъл да ни посети.

— Наистина ли? — промърмори Доминик. Погледът ѝ потърси неговия. Не показва недоверие към думите му. Просто бе много предпазлива. — Трябва да е било изключително неприятно за вас — безизразно каза тя.

Пол потисна една гримаса. Дори и да бе таил някаква надежда, че Доминик може да отвърне на чувствата му, току-що се бе простил с нея.

По всичко личеше, че младата жена не бе особено впечатлена от новината. Наистина сега изглеждаше малко по-бледа отпреди миг, но Пол не изключваше възможността светлината да си прави шега с него.

— Преживях го — промърмори той. — Но сега става дума за друго. Нейно величество и аз тъкмо говорехме за близкото бъдеще — погледна кралицата, сякаш в очакване тя да вземе думата, но Мария Антоанета само кимна мълчаливо. — Двамата сме на мнение, че за теб би било най-добре час по-скоро да напуснеш това място.

Доминик недоумяващо се втренчи в него. Неочакваната му поява вече бе достатъчно голяма изненада. А сега и откритието, че двамата бяха разговаряли за нея. Освен това той, изглежда, бе успял да убеди Мария Антоанета в нещо, което никога не би ѝ хрумнало.

— Ваше величество — поде тя, търсейки подходящи думи, — смятам, че ситуацията буди някои съмнения. Дори при най-добро желание трудно бихме могли да видим в лицето на господин Дьоламер приятел и съюзник. Това, че той изниква след толкова време и се опитва да ви убеди да ви изоставя, е, меко казано, подозрително.

С крайчеца на окото си видя как Пол смръщи чело и разбра, че отново бе успяла да го ядоса, но нямаше друг избор. Кралицата трябваше да осъзнае безразсъдността на поведението си.

Мария Антоанета обаче, изглежда, бе на друго мнение. Тя отвърна спокойно и с необичайна за нея решителност:

— Пол не се е опитвал да ме убеждава в каквото и да било. Бях взела това решение още преди той да се появи — след това, вече по-меко, добави: — Трябва да вървиш, скъпа. Заради себе си, а също и заради Никол и Давид трябва да приемеш помощта му.

Доминик забеляза, че за кратко кралицата два пъти го бе нарекла с малкото му име — рядка проява на благоволение и доверие.

Защо не бе изненадана от тази симпатия към него? Не й бе трудно да я разбере. Пол събуждаше същите чувства и у нея, макар тя с всички сили да се опитваше да отрече това.

Доминик забеляза бледото лице на кралицата и треперещите й ръце, и се приближи.

— Моля ви, Ваше величество — промърмори тя, — вие се преуморихте. Сигурна съм, че господин докторът ще прояви разбиране и ще ви извини.

Тъй като и без това изгаряше от нетърпение да остане насаме с Доминик, Пол веднага се съгласи. Игнорирайки подозрителните погледи на часовите, изчака в коридора кралицата да се оттегли.

Когато Доминик най-сетне се появи, той я улови за ръка, казвайки високо:

— Хайде, гражданко, нямам време за губене, чакат ме и други пациенти.

Доминик възропта тихо, но не направи опит да се освободи, докато не се скриха от мнителните погледи на часовите. Щом свиха зад ъгъла обаче, тя рязко издърпа ръката си.

— Как смеете? — тросна му се тя. — Какъв жалък лицемер трябва да сте, за да се появите тук след всичките тези месеци и да се

опитвате да спечелите доверието на нейно величество? Още повече сега, когато е затрупана с грижи за краля и за бъдещето?

— Тя има пълното основание да се тревожи — студено я прекъсна Пол. Не разполагаше нито с време, нито с енергия да се оправдава отново. Нека си мисли, че има насреща си един безсрамен негодник, дори и тогава не можеше да отрече, че я заплашва опасност. — Примката се затяга все повече — добави. — Ако си мислиш нещо друго, значи просто си глупава.

Доминик си пое дълбоко дъх. Едно беше да си даде сметка за онова, което се криеше в най-потайните кътчета на душата ѝ, а друго — да го изрече на глас.

— Чуй ме — каза Пол, и отново я улови за ръка. Отчаяно се опитваше да я убеди да се вслуша в думите му, но бе започнал да губи търпение, а недоверието ѝ го вбесяваше, така че за миг изгуби самоконтрол и я разтърси силно. — Ако не искаш да направиш нещо за себе си, помисли поне за Никол и Давид. И те ли трябва да умрат?

Веднага съжали за думите си. Доминик и без това беше бледа, но сега лицето ѝ придоби пепелявосив цвят. От устните ѝ се изтръгна въздишка и тя се олюля безпомощно.

Пол изруга и я улови, за да не падне. Беше обезпокоително лека, а кожата ѝ — гореща и суха.

Той бутна с крак най-близката врата и се озова в малка стаичка, чието обзавеждане се състоеше от две походни легла, груба дървена маса и няколко също толкова груби стола. Помещението спокойно можеше да бъде жилище на някое селско семейство — някое много чисто селско семейство. Подът бе грижливо преметен, а завивките на леглата — прилежно изгладени.

Той внимателно я положи върху едното. Доминик беше в съзнание, но пулсът ѝ едва се долавяше. Главата ѝ още не бе докоснала възглавницата, когато младата жена понечи да се изправи.

— Пуснете ме да си вървя — едва чуто промълви тя и в отчаяния си опит да го отблъсне му заприлича на малка птичка, която се блъска в каменна стена. Понечи да каже още нещо, без съмнение неособено ласкаво, но гърдите ѝ внезапно бяха разтърсени от пристъп на кашлица.

Пол я наблюдаваше навъсено. Не беше изненадан. Всичко говореше за това, че Доминик бе болна — загубата на тегло,

необичайната слабост, треската. Дори кралицата го бе забелязала.

Въпреки това той усети да го обзема смразяващ страх. Мисълта, че Доминик можеше да му бъде отнета, преди да е успял да я спаси, го завари съвсем неподготвен, той едва не извика. Все пак успя да се овладее и се огледа. Върху масата имаше олющена стомна с вода и дървена чаша. Пол я напълни и я поднесе към устните на Доминик, но преди да ѝ даде да отпие, изчака кашлицата да премине.

— Бавно — промърмори, придържайки главата ѝ с ръка.

Тя отпи, закашля се, отново отпи. Накрая побутна чашата настрана и седна.

— Моля, вървете си — бе успяла да си възвърне гласа, който сега прозвуча дрезгаво и леко хрипкаво. Няколко от фибите в косата ѝ бяха паднали и сега по раменете ѝ падаха абаносовочерни кичури. Изглеждаше и звучеше като изтощена от страст жена.

Пол се престори, че не я е чул и вместо да изпълни молбата ѝ, седна на един стол до нея.

— Откога си така? — След като не получи отговор, направи гневен жест с ръка. — Аз съм лекар, Доминик — единственият, когото ще видиш в близко бъдеще. Защо не използваш възможността и не ми разкажеш какво се е случило?

Така Доминик нямаше основание да му откаже. Постоянно влошаващото се здраве я безпокоеше, макар да се опитваше да не мисли за това.

— От около месец.

— Откакто се развали времето?

Тя кимна.

— Понякога е по-добре, понякога по-зле. Пия гореща вода с малко от лекарството, което остана от лечението на нейно величество.

— Не е достатъчно. Не и докато гниеш в това забравено от Бога място.

— Абсурд — лаконично отвърна тя. Без да го гледа, спусна крака от леглото и стана, като приглади роклята, за да скрие треперенето на краката си. — Не възнамерявам да правя от мухата слон. Чувствам се отлично и вие не ще успеете да ме убедите в обратното. — И добави остро: — Зная, че на вас, лекарите, това ви е работата, но отказвам да го правя.

Пол с мъка успя да сдържи гнева си. Той я измери с поглед, докато обмисляше как да постъпи. Накрая каза:

— Добре, да не говорим повече за това. Има по-важни неща, които трябва да обсъдим. Ще се погрижа до няколко дена да те измъкна оттук.

Доминик го погледна невярващо. Лицето му бе безизразно — нищо не издаваше мислите или чувствата му и само барабаниящите по облегалката на стола пръсти подсказваха колко е ядосан.

Тя си пое дълбоко дъх и се зарадва, че бе успяла да го стори, без да се закашля отново. След това спокойно каза:

— Не мога да отида никъде.

В продължение на няколко мига се опасяваше, че с Пол се е случило нещо ужасно. Той пребледня като платно, а устата му се разкриви в болезнена гримаса. Изглеждаше така, сякаш бе измъчван от непоносима болка, която се опитваше да скрие.

След малко той се изправи бавно и пристъпи към нея. Очите му, сини като късчета небе, искряха заплашително. Когато заговори отново, умишлено подчертаваше всяка дума:

— Ти си най-опърничавата, най-глупава и най-непоносима жена, която някога съм срещал. Но не знаех — продължи, преди Доминик да успее да го прекъсне, — че освен това си егоистична, безчувствена и безразлична към съдбата на брат си и сестра си.

— Не е истина — слисано отвърна Доминик. — Аз ужасно се безпокоя за тях.

— Но не искаш да се махнеш оттук.

— Не мога — простена тя, а лицето ѝ придоби най-нещастното изражение, което Пол бе виждал някога. Тя несъзнателно протегна ръце към него. — Моля, опитайте се да ме разберете. За мен кралицата е нещо повече от владетелка и господарка. Без преувеличение мога да кажа, че я чувствам по-близка, отколкото някога родната си майка.

Пол се намръщи. Не можеше да оспори това. Познаваше маркиза Монфор като повърхностна, егоистична жена, която никога не бе имала нито време, нито търпение за децата си.

— Как можете да си помислите, че ще я изоставя точно сега, когато има най-голяма нужда от мен? — попита Доминик. — Как бих могла да продължа да живея, ако го сторя?

Пол се изкуши да ѝ каже, че би могла да започне живота си отначало — на свобода, като нормално човешко същество, но се въздържа. Независимо от цената, съвестта не би ѝ позволила да постъпи според неговото — а навярно и своето собствено — желание.

Това обаче не означаваше, че той трябва да се откаже.

— Ами Никол и Давид? — продължи да настоява.

Доминик си пое дълбоко дъх, за да се успокои и го погледна умоляващо.

— Зная, че е прекалено да ви моля за това... Още повече, сте ми сърдит и...

— Не съм.

— Не?... Е, добре, така ми се стори. Все едно. Щом можете да измъкнете оттук трима ни, значи бихте могъл да спасите и само тях двамата? Те са още деца, вярно, но са много интелигентни и послушни — няма да ви създават никакви проблеми.

Раменете ѝ трепереха. За миг тя отвърна поглед, опитвайки се да се овладее.

Преди да успее да продължи, Пол каза:

— Всичко е наред, ще ги измъкна. Утре вечер трябва да са готови. Предполагам, няма нужда да ти казвам, че не бива да говориш с никого за това, дори и с тях. Трябва да научат в последния момент.

Доминик кимна мълчаливо. Неочакваната му отстъпчивост я изненада. Беше очаквала да спори, да се опита да я изнуди, използвайки чувствата и отговорността ѝ към децата, за да я принуди да тръгне с тях. Ако го беше сторил, щеше да я постави в безизходно положение. Вместо това обаче той просто бе приел да направи онова, за което тя така отчаяно го молеше. За миг се запита дали не предпочита да бе настоявал по-упорито.

Какво ставаше с нея? Съмняваше се в човек, за когото всеки би казал, че е ръководен от най-благородни подбуди, при това във време, когато повечето хора мислеха единствено за собственото си оцеляване.

Доминик продължи да си блъска главата над този въпрос дълго след излизането на Пол. Наистина обичаше кралицата като собствена майка и сърце не ѝ даваше да я изостави, но все пак бе просто човек и... се боеше. Не искаше да умре.

С мъка успя да се овладее. Дори лудостта имаше граници. В процеса срещу краля щеше да настъпи обрат. Негово величество щеше

да се защити толкова умело, че всеки да прозре безумството на якобинците. Беше сигурна, че това ще промени всичко. Кралят щеше да бъде освободен, а Робеспьер — изпратен в изгнание. В правителството щяха да влязат почтени мъже. Животът отново ще потече постарому.

След това, примерно след шест месеца, Никол и Давид щяха да се завърнат необезпокоявани. Всички щяха да се върнат към предишния си живот, а събитията от последните няколко години щяха да избледнеят като някакъв ужасен кошмар, разпръснат от неумолимата дневна светлина.

Тя бе едва деветнадесетгодишна — животът бе пред нея. Не можеше да умре. С непоколебимата вяра в собственото безсмъртие — благословия и проклятие на младостта — тя прогони страховете и се замисли какво от оскъдните им вещи трябваше да вземе Никол.

Остатъка от този и целия следващ ден Пол прекара в болницата. След това си поръча лека вечеря в кафенето и дълго остана да седи на чаша вино. Тръгна си едва когато се бе стъмнило напълно, но вместо към вкъщи, пое в обратна посока.

След залез-слънце улиците на Париж бяха също толкова несигурни, колкото тези на който и да било друг голям град, така че повечето от жителите му предпочитаха да останат зад заключените врати на домовете си. Малцината, принудени да излязат, вземаха карета.

Само който имаше неотложна работа и държеше да остане анонимен, дръзваше да тръгне пеш из тесните улички и пасажи на Ле Ал. По това време на деня тази част на града в близост до реката — мястото на бившия площад, превърнат в лабиринт от складове и магазинчета — бе напълно безлюдна. Само подир няколко часа, малко след като първият слънчев лъч се покажеше на хоризонта, наоколо щеше да загъмжи от търговци и купувачи. Сега обаче тази огромна клоака все още спеше, затрупана под разлагащи се отпадъци, из които се ровеха плъхове.

Пол вървеше бързо — внушителен черен силует, облечен в палто, високи ботуши и тесни панталони. Беше гологлав, макар от безлунното небе от известно време да се сипеше сняг. На един ъгъл той спря и се огледа, сякаш се колебаеше накъде да поеме. След това продължи.

Откри тесния вход в редица от плътно прилепени една до друга схлупени постройките, които изглеждаха така, сякаш при първия посилен напор на вятъра ще се срутят. Вратата изскърца и Пол изруга тихо. За миг остана неподвижен, наострил слух. След малко в мрака проблесна огниво и той зърна бледото пламъче на някаква свещ.

— Най-сетне — каза мъжки глас. — Там ли ще стоите цяла нощ?
— Мъжът говореше леко завалено, сякаш предвидливо се бе

подкрепил с няколко чашки, за да издържи най-тъмните часове от нощта.

Пол обаче допускаше, че не липсата на слънчева светлина измъчваше непознатия, а непрогледният душевен мрак, от който нямаше спасение.

— Господин Крене? — попита той.

Мъжът кимна. Беше дебел и имаше дълга сплъстена коса с неопределен цвят и малки недоверчиви очи. Останалите черти на лицето му трудно можеха да бъдат различени под увисналите бузи. Носеше риза и панталони, които, макар и скъпи, бяха измачкани и покрити с лекета, сякаш не ги бе сменял с дни.

— Седнете — изфъфли той и посочи стол до себе си. — Отдавна ви чакам. Хайде да свършваме.

За Пол това бе добре дошло. Той бръкна във вътрешния джоб на палтото си и хвърли на масата една кесия. Крене посегна алчно към нея, изсипа съдържанието ѝ в скута си и преброи монетите една по една.

— Точно са — увери го Пол с нотка на раздразнение в гласа.

— Проверката не вреди. Аз съм предпазлив човек — той облиза устните си и искрено развеселен измери Пол с поглед. — Чувам, имал сте нещо за превозване през границата.

— Четири неща — каза Пол. — Утре през нощта.

— Цел?

— Дувър.

Мъжът подсвирна тихо.

— Задачката си я бива.

— Затова и ви плащам толкова добре — хладно констатира Пол. — Но ако възнаграждението не ви интересува, ще се обърна към някой друг — понечи да стане.

— Почакайте — каза мъжът — Казах само, че няма да е лесно.

Пол посочи кесията в ръката на мъжа.

— Сигурен съм, че това ще ви помогне.

Крене смръщи чело.

— Така мисля — той си даваше вид, че се колебае, макар отдавна да бе взел решение. Беше прекалено алчен, за да изпусне подобно възнаграждение.

— Откъде трябва да бъдат взети? — попита.

Пол се поколеба, сякаш в последния момент бе решил нещо друго.

— Хайде, хайде — промърмори Крене, — трябва да ми кажете. Как иначе ще им помогна?

— Добре де... от Тампъл.

Мъжът подсвирна. Той погледна Пол, сякаш се питаше дали събеседникът му е с всичкия си.

— Нали не възнамерявате...

— Разбира се, че не — прекъсна го Пол. — Към тях не проявявам интерес. Става дума за прислужници... Обикновени хора, които изобщо не е трябвало да бъдат затваряни.

Крене, изглежда, не му вярваше особено.

— Това ще струва повече.

— Вече ви казах, че са прислужници.

— Няма значение кой е. Щом идват от Тампъл, ще ви струва повече.

Пол отново се поколеба, сякаш обмисляше дали да се пазари, или не. В крайна сметка сви рамене.

— Добре, ще получите още толкова, когато напуснем града.

— Искam ги сега, иначе сделката отпада.

— Но това е смешно... — с неочаквано раздразнение възрази Пол. — Е, добре... Ето, вземете. Но — заплашително допълни той — ви съветвам да се появите, иначе главата ви ще хвъркне. Разбрахте ли ме?

Крене се изправи — сега вече самото олицетворение на любезността — и двамата обсъдиха плана в подробности. След това бързо се сбогуваха. Контрабандистът видимо правеше всичко възможно час по-скоро да се освободи от него.

Половин час по-късно Пол вече бе в дома си. През останалата част от нощта бе зает да преглежда книгите си и да отделя онези, на които държеше най-много. Тях събра в един вързоп до вратата. След това извади от шкафа си дълъг пояс отвътре с няколко подплатени с коприна кесийки. Тях той напълни със съдържанието на друга, по-голяма кесия, която извади изпод една откована дъска на пода.

Накрая — все така напълно облечен — легна и се загледа в тавана. Остана така, докато мракът не отстъпи пред дневната светлина.

Тази нощ Доминик също не мигна. Лежеше будна, слушаше равномерното дишане на сестра си и мислеше за брат си, който спеше от другата страна на стената.

На сутринта двамата щяха да бъдат далеч и въпреки оптимизма си, тя не можеше да изключи възможността никога повече да не ги види. Не че се боеше, че бягството може да се провали. Опитваше се да не мисли за това.

Но каквото и да се случеше, Доминик щеше да се утешава с мисълта, че Никол и Давид са в добри ръце. Макар да не бе виждала баба си повече от десет години, Доминик пазеше за нея само най-добри спомени.

За разлика от покойната си дъщеря, маркиза Монфор, лейди Амелия Хейвърстън, херцогиня Кларъндън, бе всичко друго, освен лекомислена или егоистична. И макар прехвърлила седемдесетте, възрастната жена безспорно бе глава на семейството и никой не дръзваше да ѝ се противопостави.

С изключение на Доминик. Тя потръпна мислено при спомена за това, как преди три години бе отхвърлила молбата на баба си, да замине за Англия. Госпожа Амелия бе предусетила развитието на събитията във Франция и бе направила опит да спаси внуците си, но Доминик бе настояла, че нямало причина за безпокойство.

Госпожа Амелия щеше да приеме Никол и Давид с отворени обятия. Без съмнение щеше да разбере и най-голямата си внучка, предпочела да постъпи така, както повелява дългът и сърцето ѝ.

Дали Пол възнамеряваше лично да отведе децата в Англия? Трябваше да настоява за повече подробности около плана за бягство, но при последната си среща с него бе просто прекалено изтощена, за да може да мисли ясно.

Навярно той също смяташе да избяга. Не би могъл да остане в Париж, след като измъкнеше децата от затвора — той щеше да е първият заподозрян.

Значи всички те — Никол, Давид и Пол — щяха да бъдат в Англия, далече от ноктите на Робеспьер, докато тя гниеше в Тампъл, като птица в клетка, оставена на милостта на някой луд, комуто винаги можеше да хрумне да се заеме с нея. Доминик стисна очи, борейки се със страха. Напомни си, че е потомка на храбри мъже и жени, които

без колебание бяха следвали повелята на дълга си. Както от френска, така и от английска страна родословното ѝ дърво бе безупречно. Разбира се, и двата рода имаха своите черни овци и нехранимайковци, негодници и безделници, но сред тях нямаше нито един страхливец. Тя не възнамеряваше да нарушава традицията.

Накрая заспа и сънува сътворени от небе и слънце очи — очи, които необяснимо защо ѝ се усмихваха и ѝ обещаваха, че всичко ще бъде наред.

Пол напусна жилището си малко след зазоряване. На излизане почука на вратата на хазяина си. Гастон Фулар бе едър, набит мъж, съхранил малко недодяланото, но добродушно излъчване на ломбардците, какъвто бе по рождение, макар вече двадесет години да живееше в Париж. По професия бе ковач на сребро, обаче напоследък не му се налагаше да работи.

Двамата с жена му отдавна бяха заделили достатъчно пари, за да купят къщата, в която живееха. Така имаха покрив над главата си, а и приходите, които получаваха от наемателите, ценящи дискретността на семейство Фулар.

Пол му предаде книгите.

— Ще ви бъда много задължен, ако ги приберете за известно време при вас.

Фулар го наблюдаваше изпитателно. Пред себе си виждаше млад, двадесет и осем годишен мъж, привлекателен по един странно суров и мъжествен начин, несъмнено интелигентен и порядъчен. Никога не му бе дал повод за безпокойство, напротив, със самото си присъствие повдигаше престижа на дома му. Фулар винаги бе смятал, че този човек е достатъчно умен, за да стои настрана от неприятностите.

Изглежда, се бе заблуждавал, но това не го засягаше. Тъй като презираше безумците, които съсипваха любимата му Франция, и по природа бе дискретен, нямаше да каже на никого за Пол или за когото и да било друг от наемателите си.

— Разбирам — промърмори той, поемайки книгите. Лесно щяха да се поберат под гредите на кухненския покрив. Там имаше тайник за всякакви неща, които един умен мъж не би изложил на показ в

подобни времена. — Ще ги пазя добре — добави той, неизвестно дали от уважение, или от състрадание.

Пол кимна доволно. След това се сбогува. Вятърът бе навял снега от предната нощ на малки преспи, които започваха да се топят.

Провери опипом съдържанието на вътрешния си джоб и с бърза крачка се отправи към тъгла, където по-лесно можеше да вземе карета. Уверен, че носи всичко, от което имаше нужда, описа на кочияша пътя до Тампъл. Мъжът промърмори нещо, но въпреки това подкара конете. Платежоспособните клиенти бяха рядкост в тези времена, така че не можеше да си позволи да ги отправя.

Часовият, който го пусна да влезе, изглеждаше така, сякаш бе прекарал нощта, наливайки се с вино, и сега съжаляваше.

Кралицата очакваше Пол в стаята си. Доминик бе при нея. Двете жени изглеждаха бледи и мрачни. Пол поговори известно време с тях и спокойно им описа плана си. След това ги остави сами. Така изискваше благоприличието.

Напусна Тампъл по обяд и се върна едва късно следобед. Междувременно бе направил последните приготовления.

Никол и Давид бяха информирани и не можеха да си намерят място от вълнение... и страх. Когато Пол се появи в малката стаичка, където се бяха събрали всички, децата го погледнаха така, сякаш бе някой призрак. Той им се усмихна дружелюбно, без да храни големи надежди, че това ще помогне.

— Готово ли е всичко? — попита.

Доминик кимна. Вече се бе сбогувала с децата и сега, когато изтичаха последните им секунди заедно, отчаяно се опитваше да запази поне част от обичайното си самообладание. Опитваше се да се съсредоточи върху думите на Пол, за да не мисли за нищо друго.

— Крене ще чака с една карета край южната порта. Разбира се, хората на Робеспьер ще бъдат някъде наблизо.

— Сигурен ли сте? — попита Давид. Макар все още дете, той добре съзнаваше сериозността на положението. Ако Пол бе допуснал грешка, с всички тях бе свършено.

— Напълно — спокойно каза Пол. — От известно време Крене работи за Робеспьер. Затова напоследък толкова зачестиха неуспешните опити за бягство.

Очите на Никол се разшириха от ужас.

— Искате да кажете, че хората са търсели помощ от него, а той ги е предавал.

— Точно така, макар доскоро никой да не подозираше това.

— Как разбрахте? — попита Давид.

Пол поклати глава. Не възнамеряваше да издава Жозеф, който въпреки нежеланието си му бе оказал неоценима помощ. Той смяташе Пол за луд и може би имаше право.

— Няма нужда да знаете — спокойно каза. — Уверявам ви, утре ще се погрижат за Крене. — Отвори вратата и като хвърли бърз поглед към коридора, каза: — Ще излезем през северната порта. Всяка вечер през нея изнасят празните бурета от вино. Днес също, само че този път няма да са празни.

Въпреки опасността представата за предстоящото приключение, изглежда, разпалваше детското въображение на Никол и Давид. Дори Доминик изглеждаше малко по-спокойна. Очевидно Пол бе подготвил всичко възможно най-грижливо. Тя с облекчение пристъпи към него и му протегна ръка.

— Никога няма да мога да ви се отблагодаря — гласът ѝ беше тих и дрезгав. Пол не можеше да каже дали това се дължеше на кашлицата, или на някаква емоция, а очите ѝ не се откъсваха от неговите. Бяха големи и блестящи, улавяха студената зимна светлина и я превръщаха в някаква цветна феерия, която можеше да бъде открита единствено през лятото на някоя горска поляна, когато всичко цъфти и се радва, преливащо от надежда и оптимизъм.

Пол наблюдаваше влажните ѝ сочни устни и усети тялото му да се сковава, изпита непреодолима потребност да я има — потребност, която излизаше далеч отвъд физическото привличане и каквато той никога досега не бе изпитвал.

Но сега не бе най-подходящият момент за подобни мисли. Един поглед през малкото прозорче му бе достатъчен, за да установи, че вече се мръкваше. Денят преваляше. Скоро щяха да бъдат приключени и последните всекидневни занимания на персонала на затвора и вратите залостени за през нощта.

— Ела — спокойно каза той, — изпрати ни донякъде.

Доминик се поколеба. Бе възнамерявала да се прости с брат си и сестра си още тук, но не можеше да устои на изкушението да прекара с тях още няколко минути. Тя кимна.

Никой не обърна внимание на младата придворна дама на кралицата, която обитателите на затвора често бяха виждали да минава по коридорите. Брат ѝ и сестра ѝ пък почти се бяха превърнали в част от инвентара. Не така стоеше въпросът с Пол, но за щастие пазачите го смятаха за човек на Робеспьер и предпочитаха да го избягват.

— Мисля, че трябваше само да им наредите да ни пуснат и те без колебание щяха да го сторят — закачливо прошепна Никол.

Думите ѝ накараха Пол да се усмихне и да си пожелае Доминик да му вярва поне на половина, колкото сестра си.

Те свиха зад един ъгъл недалече от кухнята и се натъкнаха на половин дузина грижливо подредени край стената бурета. Всичките бяха високи около метър и двадесет и толкова широки, че бе невъзможно човек да ги вдигне сам.

Пол благодари мислено на съдбата — буретата се бяха оказали точно там, където имаше най-голяма нужда от тях, при това в най-подходящия момент. Колкото и сурови да бяха условията в Тампъл, на пазачите никога не би им хрумвало да лишат обитателите му от обичайната кана вино. Ако трябваше да пият единствено вода, само малка част от затворниците щеше да доживее до съдебен процес — толкова мръсна бе тя. Така че вместо да се лишат от жертвите си, управляващите продължаваха традицията и им доставяха евтиното, но сравнително поносимо вино.

А за него трябваша бурета.

— Колко време ще трябва да останем вътре? — шепнешком попита Давид. Не се мяркаше никой от пазачите, които отдавна бяха престанали да наблюдават абсолютно рутинната дейност по откарването на празните бурета и на които никога не би хрумвало, че работниците са подкупени и заменени с хора на Пол.

— Не много дълго — успокои момчето той. След това спокойно допълни: — Зная колко ви е тежко — той погледна децата. — Не искате сестра ви да остане тук, нали?

Доминик потръпна. Не можеше да повярва, че той бе толкова безчувствен и жесток, че да обсъжда тази тема точно сега. Какво можеха да му отговорят Никол и Давид?

Достатъчно усилия ѝ бе коствало да ги убеди, че нямаше друг избор. Не знаеше какво би правила, ако двамата отново започнеха да плачат или да я умоляват да тръгне с тях.

След това всичко стана толкова бързо, че тя почти не разбра какво се случи. Пол я погледна мрачно. Никол и Давид гузно отвърнаха погледи. Какво държеше в ръката си той? Носна кърпа? За какво му бе? Тази миризма...

Миг по-късно прозря намеренията му и се опита да го отблъсне, но съотношението на силите бе прекалено неравностойно, за да му попречи да притисне кърпата с камфор и лауданум към лицето ѝ.

Лепкавата сладка миризма изпълни дробовете ѝ. Доминик отвори уста, за да си поеме въздух и да извика, но усети как светът се завъртя около нея и тя потъна в дълъг тъмен тунел, водещ към безкрайността.

Доминик сънуваше. Отново бе дете, седеше на гърба на своето пони Шантал и яздеше през горите в огромното имение на Монфорови. Денят беше топъл и слънчев и тя се наслаждаваше на ритмичното полюляване на понито, което я отнасяше към едно вълшебно приключение.

Тя въздъхна тихо и се размърда, но забеляза, че нещо не е наред и още насън смръщи чело. Опита се да си спомни...

Отвори очи и видя пред себе си една непрестанно издигаща се и пропадаща стена от грубо дърво. Обзе я паника — ужасяващото объркване на човек, почувствал се откъснат от познатия предвидим свят.

Тогава си спомни. Изправи се рязко и извика от болка, бе ударила глава в ниския таван на койката, в която лежеше.

Веднага потърка с ръка удареното място и изруга тихо, когато видя вратата на каютата да се отваря. На прага стоеше Пол.

Златната му коса бе разрошена и влажна. Носеше памучна риза и груби панталони — нищо в облеклото му не издаваше изискания аристократ, лекар й учен.

— Доминик — каза той, видимо доволен от факта, че тя се чувстваше добре. — Вече си будна.

— Така изглежда — тя го прониза с изпепеляващ поглед. — Не мога да кажа, че съм ви благодарна. Да не би упойването на жени да е някаква нова медицинска практика или просто ви доставя удоволствие?

Пол присви очи. Махна пренебрежително с ръка, след което влезе в каютата и затръшна вратата.

— Изглеждаш ми напълно възстановена. Във всеки случай хапливият ти език функционира безупречно.

— Как смеете? — извика Доминик, без да забележи, че тънката завивка се е свлякла почти до кръста й. — Тъкмо бях започнала да ви

се доверявам, да вярвам, че наистина бихте могъл да разберете какво е важно за мен... как можахте да ме измамите така?

— Да те измамя? — повтори той със заплашително спокоен глас. — Защото не допуснах да се пожертваш заради смехотворните си представи за обич и дълг? Защото не можех да стоя безучастен и да гледам как Робеспьер ще се гаври с теб? Защото имах безсрамието да повярвам, че животът ти заслужава да бъде спасен и да рискувам собствения си живот, за да го сторя? Вярваш ли си, Доминик?

Тя дори не се опита да отговори, а само го гледаше с големите си благодарни очи. Всъщност нямаше какво да възрази. Не можеше да отрече, че Пол бе заложил живота си на карта заради нея. И може би — само може би — ѝ бе спасил живота. Тя обаче не знаеше какво да мисли за това, а мисълта, че му бе толкова задължена, беше просто непоносима.

— Съжалявам — промърмори тя и сведе поглед. Беше замаяна и ѝ трябваше известно време, за да забележи, че е облечена в тънка нощница, която не оставя много работа на фантазията. Страните ѝ пламнаха и тя трескаво придърпа завивката нагоре.

Пол почти не забеляза това. При други обстоятелства болезнено ясно би осъзнал голотата ѝ, но сега мислите му бяха заети с много по-важни неща.

— За какво се извиняваш? — попита, без да откъсва поглед от нея. Не си спомняше някога, преди да бе молила за прошка. Напротив, винаги го бе нападала и предизвиквала. Такава си беше Доминик.

Той прекоси тясната каюта и застана до койката. Позата му трябваше да всява респект, но необяснимо защо ѝ действаше необикновено успокоително.

— За това, че се показах толкова неблагодарна — тихо каза Доминик. — Вдигна глава и го погледна в очите. — Поехте ужасно голям риск.

— Някои са правила и повече.

— Може и да сте прав. Но работата е там, че вие не бяхте длъжен.

Макар гневът му да бе започнал да се уталожва, Пол остана недоверчив.

— Важното е, че вече си навън.

— Къде точно е това „навън“? — попита тя с лека усмивка.

Доволен от обрата към неутрални теми, той отвърна с готовност:

— На борда на един малък търговски кораб, „Сент Оноре“. Обикновено пътува от Хавър за Амстердам и превозва стоки от Нормандия. Този път обаче ще се наложи едно извънредно спиране недалеч от Дувър. Там ще слезем на брега.

Той не спомена, че „Сент Оноре“ бе правил това вече десетки пъти. Капитанът горещо му беше препоръчан от Жозеф.

Доминик не попита как бе успял да осигури транспорта. Знаеше, че той няма да й каже нищо, за да не излага на опасност хората, които му бяха помогнали. Това обаче не означаваше, че нямаше куп други въпроси.

— Колко време бях в безсъзнание.

— Напуснахме Париж преди два дена.

Думите му я изненадаха. Възможно ли бе да е лежала в безсъзнание толкова дълго? Трябва да бе истина, щом вече приближаваха брега и скоро щяха да слезат от кораба. Когато се отърси от последните остатъци от съня, в съзнанието й изплуваха смътни спомени.

Имаше някакъв кораб... не, по-точно лодка. Спомни си, че лежеше в някакво тясно легло... нещо сладко, което притискаха към устните й... още лауданум.

— Упоявал сте ме през целия път — рече с упрек.

Той не се опита да отрича.

— Не исках да рискувам да се събудиш и да направиш опит да се върнеш — не спомена, че през цялото време я бе наблюдавал, грижливо бе следял пулса и дишането й, за да е сигурен, че е добре. Едва след като се бе уверил, че действието на опиата започва да преминава, я бе оставил сама, при това само за броени минути. Бе подбирал всяка нова доза така, че Доминик да прекара по-голямата част от двудневния път в дълбок сън.

— Сега вече няма такава опасност, така ли? — тихо попита Доминик.

— Само ако обичаш да плуваш — обикновено това, че се е предала, бе повод за безпокойство, но този път се радваше, че Доминик приема ситуацията като даденост.

Навярно вече бяха открили бягството им. При мисълта, че е бил изигран, Робеспьер трябва да бе побеснял и ако тя отново попаднеше в

ръцете му, щеше да си изпати зле. „Това — помисли си Пол през мъглата на изтощението — никога няма да се случи.“ С всеки изминал миг бяха все по-близо до спасението.

Доминик попита тихо:

— Знаеше ли нейно величество какво ще се случи?

— Подробностите ѝ бяха известни също толкова малко, колкото и на теб — призна Пол, — но съм сигурен, че се е досещала. Тя твърдеше, че трябва да се махнеш от онова ужасно място и съм сигурен, че ми го каза само защото усещаше, че аз ще се погрижа за това.

Доминик кимна бавно. Във вихъра на безмилостните политически бури, които я объркваха, Мария Антоанета винаги бе разбирала хората около себе си и бе успявала да ги накара да постъпват така, както иска тя. Доминик ѝ завиждаше за тази способност, макар че при мисълта за кралицата, която сега бе по-самотна отвсякога, очите ѝ се напълниха със сълзи.

Пол напразно търсеше думи, за да я утеши. Тя трябваше сама да се справи със спомените и зараждащото се чувство за вина.

— Сега ще те оставя — спокойно каза той. — Никол и Давид нямат търпение да те видят.

Доминик трепна. Не ѝ се вярваше, че още не е попитала за тях. Можеше да си го обясни само по един начин — имаше толкова безрезервно доверие на Пол, че и през ум не ѝ бе минало, че с двамата може да се случи нещо.

Въпреки това му бе благодарна, когато той я увери:

— Те се чувстват отлично. Никога не съм виждал толкова умни и храбри деца. — Очите му блестяха. Неочаквано той я погледна толкова нежно, че дъхът ѝ секна. — С изключение — дрезгаво допълни — на едно хлапе, което познавах някога.

Без да каже нищо повече, той се обърна, излезе от каютата и тихо затвори вратата. За кратко Доминик остана сама, но не успя да подреди обърканите си мисли и противоречивите чувства, които бе събудил у нея Пол. Скоро вратата отново се отвори и в каютата се втурнаха Никол и Давид.

Те се нахвърлиха върху ѝ и я запрегръщаха бурно, забравили за миг, че са млада деветгодишна дама и млад осемгодишен господин. Сега бяха просто развълнувани и уплашени деца, щастливи, че отново

са заедно с човека, когото обичаха повече от всичко на света и който за тях бе източник на сигурност и нежност.

— Зле ли ти е? — попита Никол, угрижено смръщила чело. — Господин Дьоламер каза, че като се събудиш, може малко да ти се гади, но бързо щяло да премине.

— Неприятно ли беше? — любопитно попита Давид. — Много ужасно ли миришеше?

— Не... и да — каза Доминик, която притискаше децата към себе си и мислено благодареше на небето, че бяха заедно. Колкото и да съжаляваше, че се бе наложило да изостави кралицата, постепенно осъзнаваше: брат ѝ и сестра ѝ имаха крещяща нужда от нея. Грижите на роднините им в Англия нямаше да бъдат достатъчни. В един чужд и плашещ свят те се нуждаеха от утехата, която можеше да им даде единствено нейното присъствие.

Само нежеланието ѝ да схване истинската сериозност на положението ѝ бе попречило да осъзнае това по-рано. Сега трябваше да признае, че надеждите за благоприятен изход на процеса срещу краля бяха илюзорни и че ако бе останала, щеше да се превърне в поредното оръдие в ръцете на якобинците срещу кралското семейство. Навярно кралицата бе прозряла тази възможност и затова бе настоявала те да избягат час по-скоро.

Доминик осъзна, че ако не престане да мисли за нея и за кралското семейство, ще се разплаче. Тя реши да се съсредоточи върху нещо друго и да не безпокои повече Никол и Давид.

— Е — каза толкова спокойно, колкото можеше, — получи се хубаво приключение, нали? Чух, че сме на някакъв търговски кораб.

Децата кимнаха и в един глас започнаха да описват „Сент Оноре“, екипажа му и всичко, което бяха видели или направили от момента, когато се бяха скрили в бъчвите за вино.

— Хората на господин Дьоламер ни вдигнаха — обясни Давид. — Не бяха обикновени работници. Затова никой не забеляза колко тежки бяха някои от бъчвите.

— Неговите хора — повтори Доминик. — Да... така трябва да е било. — Значи бягството е било планирано много по-грижливо, отколкото предполагаше. Пол трябва да притежаваше неподозирани връзки. Изглежда, имаше и хора, готови да му поверят информация,

която, ако попаднеш в неподходящи ръце, можеше да им коства главите.

Докато се опитваше да свърже тези факти с представата, изградила си за него, тя каза:

— Мисля, че вече прекарах достатъчно време в леглото. Никол, би ли потърсила дрехите ми...

— Аз ще почакам навън — сериозно каза Давид. След това добави: — Госпожа Рене каза, когато станеш готова, да те заведем в кухнята.

— Коя е госпожа Рене? — попита Доминик.

— Жената на Франсоа — отвърна Никол, сякаш това обясняваше всичко. — О, съвсем забравих, че ти все още не познаваш Франсоа. Той е капитанът. Това е неговият кораб, а госпожа Рене му е жена. Тя го съпровожда на всичките му пътувания. Чух един от мъжете да казва, че всъщност тя била шефът. Тя е много мила — продължаваше да разказва Никол, докато помагаше на Доминик да облече роклята си и закопчаваше копчетата ѝ. — Тя те съблече, когато пристигнахме на борда. — Момичето се засмя, прикривайки устата си с длан. — Здравата нахока господин Дьоламер за онова, което бил направил с теб. Каза, че си приличала на болна кокошка, а той трябвало да се срамува.

Доминик се намръщи. Надяваше се в действителност да не е изглеждала чак толкова ужасно. Май дори при подобни обстоятелства човек запазваше известна доза суетност.

След като се бе облякла подobaващо, макар и съвсем скромно, тя последва Никол по тесен коридор, водещ към някаква къса стълба. Точно пред нея, под люка, който извеждаше на палубата, имаше свободно пространство, пригодено за кухня с малко огнище, няколко тенджери, една маса и пейки. И без това ограниченото място почти изцяло бе изпълнено от стоящата пред огнището жена, която разбъркваше съдържанието на някаква тенджера и ругаеше под носа си.

Доминик никога не бе виждала толкова едър човек като госпожа Рене — или поне нито една жена. Бе висока около метър и осемдесет и тежеше поне триста фунта^[1], увити в червено-синя памучна материя — онази модерна материя, внасяна от Индия. Имаше гигантска бяла

престилка, а на главата ѝ се кипреше смешно малко боне — от онези, които носеха кухненските прислужници в изисканите домове.

В огромната си, загрубяла от работа, длан госпожа Рене държеше дървена лъжица и разбъркваше съдържанието на тенджерата.

— Ето ви и вас — каза тя, когато ги забеляза. — Недейте да стърчите там. Идвайте и сядайте. — Когато изпълниха тази полупокана — полузаповед, госпожа Рене огледа критично Доминик. — Трябва да призная, че днес наистина изглеждате малко по-добре. Изглежда, все пак господин докторът е знаел какво прави. Всъщност, като се има предвид колко ви трепери, не можеше и да се очаква друго.

Докато Доминик мълчаливо смилаше тази информация, госпожа Рене продължи:

— Седнете — започна да сипва яхнията в дървени купи, поставяйки ги пред всеки от тримата Монфор.

След това им раздаде и по една метална лъжица, които преди това грижливо бе изтрила в огромната престилка. — Яжте. Изглеждате така, сякаш и най-слабият бриз може да ви отвее.

Никол и Давид погледнаха скришом Доминик в очакване да им даде знак да започнат да се хранят. Яхнията ухаеше ужасно вкусно и Доминик усети устата ѝ да се пълни със слюнка. Най-много обаче я бе впечатлила дружелюбността на тази жена, която имаше пълно основание да им се сърди, задето с присъствието си излагаха на опасност нея и екипажа.

— Много благодаря — промърмори Доминик и взе лъжицата си. Никол и Давид нямаха нужда от покана и усърдно се заеха с обяда. В продължение на няколко минути единствените звуци в кухнята бе тракането на лъжиците, които чевръсто изгребваха съдържанието на купите, и тихото прашене на огъня.

След като се нахрани, Доминик се усмихна на жената.

— Не съм яла нищо по-вкусно от много време насам — искрено рече тя.

Госпожа Рене кимна делово.

— На свобода всичко се услажда повече — извади глава лук от една кошница и бързо започна да я бели. След малко, без да поглежда Доминик, добави: — Господин докторът е на палубата. Помоли да се качите при него, когато приключите с обяда.

Децата не чакаха повторна покана. Наскачаха и вече бяха при вратата, когато Доминик им извика да се върнат, за да благодарят на госпожа Рене.

Когато децата изчезнаха през люка, тя настоя да помогне при почистването на масата. Това бе най-малкото, което можеше да направи, за да изрази благодарността си, а и желаше да отложи малко срещата си с Пол. Сега, когато бяха изчезнали и последните следи от въздействието на опиата, тя си даваше сметка колко заядливо и неблагодарно трябва да бяха прозвучали думите ѝ при предишния им разговор. Вече почти бе склонна да си признае, че страхът и гневът бяха помрачили възприятията и разсъдъка ѝ. Кралското семейство наистина заслужаваше цялата ѝ лоялност и уважение, но тя трябваше да продължи да живее. Пол я бе върнал към живота и сега тя се чувстваше обзета от колебания и страхове, но същевременно и от трепетно очакване и вълнение.

Докато подсушаваше купите и грижливо ги подреждаше в шкафа, Доминик усети, че госпожа Рене я наблюдаваше. Момичето се усмихна колебливо.

— Още веднъж благодаря за обяда и за любезността.

Жената сви рамене.

— Яденето ще стигне за всички. А що се отнася до любезностите... те са безплатни.

Доминик си помисли за всички онези хора, които бе срещала в кралския двор и извън него и които се държаха така, сякаш дори и най-малката проява на любезност им костваше неимоверни усилия. Госпожа Рене или бе глупава — нещо твърде невероятно, като се имаше предвид всичко, което бе чула за нея, — или бе решена да посреща по свой начин предизвикателствата на живота.

— Двамата със съпруга ви поемате голям риск — каза Доминик, — щом помагате на хора като нас.

Госпожа Рене я стрелна с поглед.

— Нали не мислите, че ми съобщавате нещо ново?

Доминик припряно поклати глава.

— Искях само да кажа, че освен любезна, сте и много храбра. Не мога да ви опиша колко съм ви благодарна. Брат ми и сестра ми...

Неочаквано изражението на жената се смекчи и тя леко потупа Доминик по бузата със задебелялата си от работа ръка.

— На малките няма да им се случи нищо, госпожице. На вас също. Ако можехме, щяхме да спасим всички ви, но и това е нещо.

Доминик се вгледа в дълбоките черни очи и промърмори:

— Защо го правите?

Госпожа Рене не отговори веднага. Тя се извърна и известно време остана с гръб към нея. Накрая каза:

— Загиват не само благородници. Обикновени хора биват отвлечани от улицата и отвеждани на гилотината. Брат ми бе един от тях.

Тя се обърна и погледна Доминик право в очите.

— Преди революцията положението също не бе розово. Навсякъде по реката виждахме хора, които отчаяно се опитваха да изхранят семействата си. Живееха в землянки и умираха от всевъзможни епидемии, тъй като изисканите дами и господа не искаха да си мръднат пръста, за да им помогнат.

Доминик понечи да възрази, но от собствен опит знаеше, че жената е права. Баща ѝ бе един от онези безразлични към съдбата на хората си едри собственици, при това не бе изключение. Въпреки човечността си кралят и кралицата не бяха успели да променят почти нищо.

— От все сърце подкрепях въстанието — продължи госпожа Рене. — В нощта, когато опожариха Бастилията, ликувах дотогава, докато не останах без глас. Казвах си: „Сега всичко ще се промени, животът ще стане по добър.“ — Тя се засмя грубо. — Каква глупачка съм била. Сега злото вилнее из бедната ни страна дори по-свирепо отпреди. Длъжни сме да го спрем, дори това да означава, че хора като мен, която винаги съм мразела аристократите, трябва да помагат на хора като вас.

Мисълта, че е мразена, не бе нова за Доминик. В затвора често се бе сблъсквала с омразата, но винаги ѝ се бе удавало да заключи сърцето си за подигравките на грубите, невежи пазачи, които повтаряха като папагали, каквото им бяха казали.

Госпожа Рене беше друго нещо. Тя беше искрена и открита. Човек не можеше просто да махне с ръка на думите ѝ.

— Съжалявам — бавно рече Доминик.

На лицето на по-възрастната жена за пръв път се прокрадна съмнение.

— За какво?

— Не зная точно... Може би за това, че съм такава, каквато съм.

Възцари се тягостно мълчание. Най-сетне госпожа Рене го наруши с думите:

— Вие сте младо момиче, което е пред прага на нов живот. Използвайте това за себе си и ако искате да ми се отплатите, при възможност направете същото за някой друг.

Тя още веднъж прониза Доминик с поглед и напусна кухнята, отнасяйки със себе си миризма на лук и градински чай и голяма доза здрав човешки разум.

След малко Доминик се качи на палубата. Свежият бриз охлади страните ѝ и я окуражи дотолкова, че тя се заоглежда с растящо любопитство.

„Сент Оноре“ изглеждаше като всички подобни кораби — дълга, ниска палуба, която в средата бе по-широка, а към носа и кърмата се стесняваше. Зад люка се издигаше една-единствена мачта с дрипаво платно.

Навсякъде се виждаха на пръв поглед безразборно струпани чували и бурета и едва впоследствие наблюдателят забелязваше, че са грижливо привързани.

Двама мъже — по-скоро момчета — навиваха някакво въже. Те я погледнаха крадешком, но не казаха нищо. Откъм носа дочу смеха на Давид и Никол. Лицата им бяха поруменели, а косите им се вееха на вятъра. Доминик внезапно осъзна колко отдавна не ги бе чувала да се смеят.

Несъмненият източник на доброто им настроение ѝ се усмихваше. Внушителният силует на Пол ясно се очертаваше на светлината на греещото откъм гърба му слънце. В грубата си бяла риза, тесни панталони и палто, което небрежно бе наметнал на раменете си, той изглеждаше дързък и мъжествен.

Беше гологлав, а косата му пламтеше като разтопено злато. Кожата му блестеше, очите искряха от радост. Докато Доминик го наблюдаваше, той отметна глава назад и се засмя с дълбок, топъл глас, от който коленете ѝ омекнаха.

— Ето я — извика Давид. Той се спусна към нея, улови я за ръка и я задърпа към ръба на палубата. — Виж само — каза той, сочейки пред себе си, — не е ли хубаво?

Доминик бавно обърна глава и огледа сивото зимно море, в което въпреки ясното време тук-там се белееха гребените на вълните. Само човек, чийто поглед дълго е бил ограничаван от четирите стени, можеше толкова да се въодушеви от подобна гледка.

— Да, хубаво е, но почакай да видиш колко е хубава Англия — нежно каза Доминик.

Децата, изглежда, останаха доволни. Те се наведоха над перилата и тихо заговориха за онова, което виждаха.

Доминик вече не се съмняваше, че Никол и Давид наистина са добре. Слава Богу, че — както бе казал Пол — се бяха оказали достатъчно умни и сърцати. Често щяха да имат нужда от тези качества, докато цялото това безумство отmine.

Тя се загърна по-плътнo в палтото си и се загледа във водата.

— Какво ще стане, когато пристигнем в Англия?

— Ще ви съпровожда до Лондон — каза Пол.

А след това? Тя искаше да узнае нещо повече за плановете му, но не събра смелост. Той навярно смяташе, че задълженията му се простираха дотам, да ги отведе невредими при семейството им. После щеше да му се наложи да се устрои някак в тази чужда страна.

Мисълта, че скоро ще се разделят, я порази като гръм от ясно небе. Тя храбро се опита да се справи с нея, но не успя.

Сега Доминик крадешком наблюдаваше профила на Пол, очертаващ се на фона на сивото небе. Изглеждаше напълно спокоен, чужд на всяка човешка слабост. По всичко личеше, че мисълта, да започне живота си отначало, не го безпокои особено.

Пък и защо трябваше да го безпокои? Лекарските му способности щяха да му отворят всички врати, а арестуването и изгнанието му бяха препоръка, пред която не би останал безразличен и най-заклетият роялист. Освен това говореше свободно английски, не по-зле от самата нея. Не, Пол нямаше да срещне никакви трудности да започне отначало.

Ами тя? Доминик затвори за миг очи и се опита да се пребори с напиралите чувства. Трябваше да бъде силна и разумна. Дори само заради децата.

Нямаше смисъл постоянно да мисли за този мъж.

Защо винаги се бе изкушавала да го напада?

Някога го бе обичала — детински блян, нищо повече. В неговите обятия бе познала страстта — тръпнеща, неудовлетворена и все пак неустойима. Един спомен, който трябваше да бъде погребан и забравен.

Хладни солени пръски мокреха лицето ѝ, но тя не усещаше. Бе изтръпнала вътрешно и се опитваше да превъзмогне онзи вихър от мисли, надежди и желания, които рушаха душевния ѝ покой. Трябваше да устои — да бъде силна и трезва. Животът не ѝ оставяше друга възможност.

Над главата ѝ изкряка чайка. Тя вдигна поглед и съзря стена от бели скали^[2], издигащи се далеч на хоризонта. Над тях, разпръсквайки мъглата от ситни водни капчици, подканящо блестеше слънцето.

Зад тази стена — силна, непобедима, горда — бе Англия. Крепостта, която непоколебимо устояваше на вилнеещата буря на лудостта. Нейната нова родина.

Погледът ѝ отново спря върху Пол. Пейзажът очевидно не го трогваше особено, защото той изглеждаше напълно вгълбен в себе си. Стояха само на сантиметри един от друг, но Доминик имаше чувството, че ги делиха стотици мили.

А това повече от всичко помрачаваше ведрия, позлатен от лъчите на зимното слънце, ден.

[1] фунт — единица мярка за тегло, равна на 453,6 г. — Б.пр. ↑

[2] Брегът край Дувър е известен с белите си варовикови скали — Б.пр. ↑

„Уейфарърс Ин“ се намираше в малка странична уличка, недалеч от доковете на Дувър, но достатъчно далече от царящия там хаос.

„Не — уморено мислеше Доминик, — не беше хаос.“ Суетенето на хората из широките дървени докове се подчиняваше на определени правила и криеше някакъв незабележим на пръв поглед ред. Просто тя толкова дълго бе живяла откъсната от обикновените човешки дейности, че всичко ѝ се струваше необичайно.

Странноприемницата бе чиста и спокойна. Пол я знаеше още от студентските си години в Лондон. Бе прекарал няколко години в този град като студент във висшето хирургическо училище. Често бе отсядал в тази странноприемница и добре познаваше собствениците — толкова добре, че те не бяха особено удивени да го видят с една дрипава млада жена и две малки, също толкова дрипави, деца.

— Виж ти, виж ти, господин докторът — възкликна закръглена жена с румени страни. — Каква чудесна гледка, не съм ли права? Откога не сме се виждали? Три или четири години?

— Повече, госпожо Мълуърт — усмихнато отвърна Пол. — Надявам се, че сте добре?

— Да, господине, макар че бих се чувствала по-добре, ако можех да кажа същото и за вас — тя кимна по посока на Ламанша. — Там нещата не вървят на добро. Човек не смее да даде ухо на приказките, които се носят из града.

Въпреки това признание любопитният поглед на госпожа Мълуърт издаваше, че тя жадно би попила всяка новина. Сега възрастната жена изпитателно огледа Доминик — скъпата, но износена рокля, бледото, но безупречно оформено лице и меките изящни длани.

— Французойка е, нали? — промърмори тя, сякаш тя бе глухоняма.

Пол не отвърна. Хвана Доминик под ръка и даде знак на децата да ги последват.

— Ще ни трябват три стаи. Предполагам, няма да ви затрудним. Освен това неповторимото ви готварско изкуство би ни се отразило изключително благотворно. Особено топли спомени пазя за ябълковия ви пай. Ще бъде ли възможно да му се насладим още тази вечер?

В продължение на няколко мига жената бе разкъсвана между любопитството си и гордостта от похвалата. В крайна сметка суетата и вродената практичност взеха връх и тя им показа стаите, уверявайки ги, че вечерята щяла да бъде готова съвсем скоро.

След дългото затворничество Никол и Давид нямаха търпение да проучат новата обстановка и се отказаха от тази идея едва след като Пол им напомни, че много скоро ще се стъмни.

— Дувър, подобно на почти всеки пристанищен град, не е най-подходящото място за разходки след залез-слънце. Освен това утре тръгваме за Лондон, а там има предостатъчно интересни неща за разглеждане.

Децата се съгласиха да останат в странноприемницата и да се приготвят за вечерята. Пол се настани в първата стая до стълбището и тъй като тя бе толкова тясна, че в нея имаше място само за едно легло и един сандък, Давид получи съседната стая. Доминик и Никол щяха да спят в най-голямата стая в края на коридора.

Едва бяха влезли, когато в стаята се появи прислужница с ведро гореща вода. Тя ги огледа с не по-малко любопитство от госпожа Мълуърт, но не посмя да попита нищо.

— Значи това било Англия — промърмори Никол, докато оглеждаше оскъдно мебелираната стая. Сви рамене с типично френски маниер. — Е, предполагам, че ще свикнем.

— Не се обезкуражавай толкова лесно — тихо се засмя Доминик. Съблече палтото си и го окачи на една закачалка до вратата. Прислужницата бе запалила камината и бе приятно топло. Навън вече цареше мрак и откъм морето вееше студен вятър, но вътре бе светло и уютно.

— И това е напредък в сравнение с условията, в които бяхме принудени да живеем — каза Доминик, докато отливаше вода в една купа, за да се измие. — Веднъж да стигнем в Лондон, ще останеш приятно изненадана от комфорта.

В действителност нямаше представа какво ги очакваше. Искаше само да успокои Никол, която въпреки усилията си, изглеждаше

уморена и уплашена.

Доминик извика от паметта си всичко хубаво, което някога бе чувала за Лондон, и записва великолепните къщи и паркове, баловете и празниците, разходките и театрите — с други думи, каквото можеше да въодушеви едно деветгодишно момиче.

Скоро измъченото изражение изчезна от лицето на Никол и тя се засмя радостно, когато Доминик разказа за увеселителния парк във Воукс Хол, където нощем биваха устройвани фойерверки.

— Ще отидем ли там? — попита тя, докато на свой ред започна да мие ръцете и лицето си. — Ами в магазините на „Мейфеър“ и „Сейнт Джеймс“, в Хайд Парк и Ковън Гардън? Искam да видя всичко. Чувствам се така, сякаш съм се родила отново, а вече мислех, че ще трябва завинаги...

Тя замълча, осъзнала какво щеше да каже. Сега вместо предишната радост на лицето ѝ бяха изписани болка и чувство за вина.

— О, Доминик — промърмори тя, — как може да съм такава, когато техни величества още са на онова ужасно място? По време на пътуването постоянно си мислех колко биха се радвали на това приключение дофинът и Мария Тереза. А сега съм тук и мисля само за себе си.

Доминик я прегърна и нежно я погали по косата.

— Всичко е наред, скъпа. Всички сме объркани. В един момент изпитвам безкрайно облекчение, а след това отново се чувствам толкова виновна, че се страхувам да не заплача.

— Значи и с теб е същото като с мен и Давид — тихо каза Никол. — Изглежда, все още не знаем дали трябва да сме радостни, или тъжни.

— Мисля, че още дълго ще бъдем и радостни, и тъжни, съкровище. Но никога не трябва да забравяш, че нямахме друг избор. Дошъл е моментът да приемем, че сме самостоятелни личности и да се научим да живеем с тази мисъл.

— Мислиш ли, че ще ни простят? — прошепна Никол. — Кралят и кралицата, малкият Луи и Мария Тереза дали ще разберат?

— Разбира се, съкровище. Ще разберат, сигурна съм. — Доминик си пое дълбоко дъх и стисна очи, за да задържи сълзите, които заплашваха да рукнат по страните ѝ. — Скоро ще разбереш, че те ни обичат не по-малко, отколкото ние тях. — А когато някой обича

някаго, той му желае само най-доброто. Понякога това означава да оставиш другия да си отиде, макар повече от всичко да искаш да го задържиш. Но ние имаме своите спомени, и те ще ни служат за утеха.

Тя отстъпи една крачка и нежно погледна Никол.

— Мисли за всичко хубаво, което ти се е случило, скъпа моя, и приеми, че съдбата е пожелала да дойдеш тук.

Момиченцето кимна бавно. То погледна сестра си с преливащ от доверие и обич поглед и каза:

— Толкова се радвам, че си тук, Доминик. С теб се чувствам много по-добре.

Няколко мига останаха прегърнати, след което си спомниха, че времето лети и бързо се заприготвиха за вечеря.

А тя беше нещо неவிждано. Госпожа Мълуърт бе надминала себе си. Без някой да ѝ казва, тя бе разбрала, че е дала подслон на френски благородници, за които това е първа вечер на английска земя. Като техен домакин тя се чувстваше един вид посланик на своята страна и бе решена да обслужи гостите си по начин, достоен за кралски особи. Стори го с такова въодушевление, че Доминик просто занемя.

— Яденето на госпожа Рене бе много вкусно — каза тя, невярващо оглеждайки огромното количество блюда, сервирани на масата, — но подобно нещо не съм и сънувала.

— Обичайна английска кухня — каза Пол с усмивка, която изобличаваше думите му в лъжа. Той също бе впечатлен от усилията на госпожа Мълуърт и ѝ благодари мислено.

Децата само стояха, ококорили очи като зяпачите, притискащи носове към витрината на някой магазин с лакомства, докато Пол не постави ръка на раменете им и не ги побутна да се заемат с вечерята.

Последва истински празник на живота. Четиримата преливаха от чиста и искрена радост, на каквато бяха способни единствено децата и възрастните, съумели да съхранят нещо от детската невинност. Те ядяха, говореха и се смееха, а лицата им грееха от светлината на свещите и от някаква друга, извираща отвътре, светлина.

На масата имаше всички земни дарове — сладки, уханни портокали от Средиземноморието, където по това време на годината трябва да бе лято, сърцевидни бърбечета, плуващи в масло, хрупкави, прясно изпечени хлебчета, превъзходни агнешки котлети, последвани от пудинг, който доведе децата до възторг.

Когато вечерята бе ометена до последната троха, те се облегнаха назад и започнаха да обсипват с похвали госпожа Мълуърт. Накрая Никол попита:

— В Англия винаги ли се яде толкова много? Защото ако е така, скоро никоя от роклите няма да ми става.

Пол се засмя и я увери, че щели да намерят сили да се противопоставят на дебнещите ги изкушения.

Децата изглеждаха истински щастливи от доверието му. Когато малко по-късно Доминик се опита да ги убеди да си легнат, те възроптаха, макар очите им вече да се затваряха.

— Не може ли да останем още малко? — попита Давид. Големите му сини очи бяха зачервени от умора, но духът му бе побуден отвсякога.

— Не се безпокой — нежно рече Пол, — аз ще ви съпровожда по целия път до Лондон. Сега обаче е време за сън.

Давид, който само допреди миг бе готов да спори с Доминик, сега послушно стана и двамата с Никол се отправиха към стаите си. Тя понечи да ги последва, но Пол я задържа.

— Тук са в безопасност. Ако нямаш нищо против, бих искал да поговорим насаме.

Тя нямаше нищо против. Нещо повече, мисълта, да остане насаме с него, я караше да тръпне в радостно очакване и същевременно я плашеше. След като бе наредила на Никол и Давид да се приберат право в стаите си и веднага да си лягат, тя седна отново на масата и реши да не придава голямо значение на неочакваната му необходимост от нейната компания. Веднага след това се оказа, че е била права.

— Трябва да обсъдим някои делови въпроси — спокойно каза той, отново напълнил чашите с вино.

— Да, разбира се — промърмори тя, свеждайки поглед. Събитията от последните дни ѝ бяха отнели обичайната самоувереност. Чувстваше се болезнено ранима, но гордостта и чувството ѝ за самосъхранение я караха да скрие това от него.

— Не можем да знаем — спокойно продължи Пол — как ще бъдеш приета в Лондон. Не се съмнявам в онова, което си ми разказвала за баба си — припряно добави той, забелязал, че тя възнамеряваше да възрази, — но не е изключено да не можеш да се

видиш веднага с нея или някакви други фактори да попречат на срещата ви.

— Какви например? — попита Доминик.

— Някой член на семейството, за когото френските роднини не са добре дошли.

Тя му отвърна с усмивка, която бе толкова нежна, че дъхът му секна.

— О, вие не познавате баба. Тя е изключителна жена. Не мога да си представя, че някой от семейството ще дръзне да ѝ попречи да стори, каквото е решила.

— Тиран значи? — попита Пол и ѝ се усмихна в отговор.

— О, не, напротив. По-скоро любвеобилен деспот. Във всеки случай съм убедена, че всичко ще бъде наред.

Това уверение би трябвало да му донесе облекчение, но вместо това той усети да го пробожда странно съжаление. Представата, че Доминик донякъде зависи от него, не му бе съвсем неприятна. Напротив, той бе ужасен от това, колко примамлива му се струваше тя.

— Искан да кажа — продължи той, — че разполагам с достатъчно пари за всички ни. Няма причина да търпиш лишения. Бихме могли да купим нови дрехи за теб и за децата, преди да пристигнем в Лондон. Така ще се появиш в подходящо облекло, а не...

— ... като изхвърлена на брега отломка от корабокрушение — хладно допълни Доминик.

— Не исках...

— Без извинения. Зная как изглеждаме. Да не би да мислите, че се чувствам добре? Че не желая за Никол и Давид само най-доброто? Те са толкова млади и жизнерадостни. Като си помисля какво можеше да им се случи...

Изведнъж всичките страхове и грижи от последните месеци — по-скоро последните години — се изляха в трапезарията на госпожа Мълуърт. За ужас на Доминик по страните ѝ рукоуха горещи сълзи. Тя съдържа напирашите ридания и понечи да стане, но две силни ръце я обгърнаха. Пол я привлече към себе си и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Всичко е наред, скъпа. Не бива да се срамуваш от това, че плачеш. Аз също съм го правил понякога — дрезгаво каза той.

— В-вие? — разтреперана попита тя и го погледна. На меката светлина от огъня той изглеждаше като някоя бронзова статуя, като творение на гениален скулптор, опитал се да даде израз на всичко добро и истинско в човека.

— О, да — каза той. — Плакал съм за изгубени пациенти, за пропилен човешки живот заради собствената ми глупост и за безсмислието на опита, с един замах да промениш света. Установих, че е по силите ни да променяме единствено съвсем дребни неща, при това с цената на неимоверни усилия. И все пак, важното е човек да опита.

— Аз исках да опитам — изхлипа Доминик, а сълзите продължаваха да се стичат по страните ѝ и да мокрят чистата му ленена риза, прониквайки чак до горещата кожа на гърдите му. — Мислех, че мога да помогна просто като остана там, където бях, като откажа да приема случващото се. Мислех, че мога да оправя всичко, но това е невъзможно.

— Не, скъпа моя. Ако всички желания се превръщаха в действителност и така нататък...

Скъпа. Думата проникна през мъглата от грижи и страхове като слаб слънчев лъч, който я мамеше да продължи напред. Скъпа? Тя го погледна и внезапно осъзна какво беше за нея той — приятел, враг, спасител.

Човекът, когото някога бе обожавала, а след това с помощта на фантазията си бе превърнала в някакъв свръхчовек, забравяйки, че той е обикновен смъртен, подобно на всички останали.

Дълбоко в сърцето си обаче винаги бе съзнавала истината. Той бе другата ѝ половина, някога изгубена, сега отново намерена — възплъщението на най-съкровениите ѝ надежди и мечти. Той стоеше пред нея от плът и кръв — силен, свършен, болезнено реален и толкова мъжествен, че жената в нея не можеше да остане безразлична.

Доминик бавно вдигна глава. Устните ѝ се отвориха и от тях се изтръгна тих стон. Лицето му бе на сантиметри от нейното. Тя можеше да види едnodневната му брада, да чуе неравномерното му дишане, да усети мириса на вълна, лен, кожа и сол, смесен с този на изпитото вино.

Наведе се, устните ѝ докоснаха неговите. Свенливостта отстъпи пред непреодолимия копнеж. Тя бе пленница на чувства, прекалено първични, за да бъдат отречени, носена на гребена на вълна от щастие,

която я издигаше все по-високо, и по-високо. Устните му имаха вкус на слънце и грозде, на летен дъжд и есенни плодове, на земята и нейните безкрайни обещания. Тя се притисна към него и придърпа главата му надолу, заровила пръсти в гъстата му златна коса.

Сенките от огъня танцуваха по грубо издяланите стени. Силуетите на мъж и жена, съединени в интимна прегръдка от сили, които бяха по-стари от света и сякаш живееха собствен живот.

Неочаквано капакът на един от прозорците се затвори с трясък и ги върна в реалността.

Пол вдигна глава и погледна със замъглен от страст поглед малката трепереща жена в обятията си. Тя бе съвършена във всяко отношение — красива, чувствена, невинна — един сън, по магически начин придобил плът и кръв. И все пак тя не бе на себе си. В това състояние толкова лесно можеше да стори нещо, за което после щеше да съжалява.

Не можеше да позволи това. Безкрайно по-скъпо му бе разбирателството, възцарило се помежду им след признанието на Доминик, че бягството е било последната им възможност. За нищо на света не искаше отново да се сблъска с непоносимата ѝ враждебност — не и за да задоволи почти непреодолимото плътско желание, което заплашваше да угаси и последната искрица здрав разум и чувство за чест.

Преди това да се бе случило, той нежно, но решително постави длани на раменете ѝ. Беше толкова непоносимо трудно да я отблъсне, че се учуди как изобщо намери сили да го стори. Дълго я гледа, без да продума. Накрая каза с треперещ глас:

— Лягай си, Доминик.

Тя инстинктивно се вкопчи в него, но Пол я отблъсна още по-енергично и се изправи. Обърна гръб и каза отчаяно:

— Държиш се като дете. Лягай си, преди да съм сторил нещо, за което след това ще съжаляваме и двамата.

Думите му я жегнаха като удар от камшик. Тя простена тихо и скочи. По страните ѝ изби трескава руменина, повдигна полите си и изхвърча от стаята.

Пол изчака шумът от стъпките ѝ да заглъхне напълно, и чак тогава се обърна. Погледът му спря върху остатъците от вечерята. Той преглътна с голяма глътка вино напирашката на устните му ругатня. Не

усети сладостта на виното, а единствено горчивия вкус на нещо пропуснато.

През нощта времето рязко се промени. Морето заблъска подпорите на кея, започна да се плиска под доковете и да залива с пяна чакълестия бряг. Привлечено от бледата декемврийска луна, то се надигаше все по-високо, и по-високо.

Докато траеше приливът, Дувър тънеше в дълбок сън. Единствено нощните стражи правеха своите обиколки и от време на време оповестяваха часа. В мрака гласовете им звучаха неестествено високо, сякаш мъжете се опитваха да си вдъхнат смелост. С изключение на плъховете, които тук-там се мяркаха между буретата и чувалите, улиците бяха пуси и безжизнени. Последната проститутка вече бе изчезнала с клиента си в някой тъмен вход, а последният пиян моряк се бе добрал до постелята си.

Само един черен силует се промъкваше под прикритието на нощта с предпазлива, но сигурна и лека, като движенията на хищно животно, походка.

Мъжът спря край стената на един склад, вдигна глава и се послуша. Имаше продълговато кокалесто лице, твърди като гранит очи и толкова тънки устни, че устата му приличаше на едва забележима цепка. Привикнал да се движи в мрака, той притежаваше чувствителното обоняние на плъх, а ноздрите на острия му нос се разшириха и потръпнаха, когато до тях долетя миризмата на брашно от една намираща се наблизо мелница. Някаква разлюляна от вятъра фирма изскърца в мрака. Погледът на мъжа попадна върху обляната в лунна светлина табела на странноприемницата. Устните му се разтеглиха в зловеща усмивка и разкриха ред дребни жълти зъби. Той бързо прекоси калдъръмената улица и се скри в сянката на входната врата. Дълго остана там, почти неподвижен и със затаен дъх, заслушвайки се, докато не се увери напълно, че всички в къщата спят.

Изпод палтото изникнаха две бели, почти призрачни, длани, в които проблесна нещо продълговато и остро.

Беше работа за секунди да се справи с ключалката и да се вмъкне в къщата.

Предверието на „Уейфарърс Ин“ бе пусто. Госпожа Мълуърт и съпругът ѝ отдавна се бяха оттеглили в стаята си. Кухненските прислужници спяха зад кухнята в тесните си легла от пригодени, за целта сандъци, а конярят похъркваше навън в сеното. Дори котката бе изчезнала някъде — най-вероятно на някоя от обичайните си нощни разходки.

Черният, едва различим в мрака силует изкачи стълбището толкова ловко, че нито едно от стъпалата не проскърца. На площадката спря и се огледа. Един коридор минаваше по цялата дължина на странноприемницата. От дясната му страна имаше две стаи, а от лявата — три. Най-напред провери тези отдясно, но и двете бяха празни. По бледата му кожа бяха избили ситни капчици пот, а когато посегна към бравата на първата от останалите три врати, ръката му леко трепереше. Той побутна предпазливо вратата и надникна в стаята. Увереността му веднага се възвърна.

За миг се бе уплашил, че сведенията му можеха да се окажат неверни. Не бе изключено онзи сухоземен плъх, неговият информатор, да бе излъгал. А и през ум не му минаваше да се върне във Франция, без да е изпълнил задачата си. Всяка друга съдба бе за предпочитане пред тази, да се изправи пред Робеспьер и да му каже, че се е провалил.

Но той нямаше да се провали — беше сигурен. Завесите в стаята не бяха дръпнати съвсем плътно, така че един лунен лъч падаше върху фигурата на спящия в леглото мъж. Той лежеше с лице към вратата. Блестящата грива от златна коса и аристократичните черти на лицето, които подробно му бяха описали, не можеха да бъдат сбъркани.

Убиецът отново бръкна под палтото си. Дръжката на ножа бе хладна, позната, възбуждаща. Беше го използвал безброй пъти, и винаги с успех. Така щеше да бъде и сега.

Преди много време бе изучил изкуството да се движи безшумно и сега запристъпва на пръсти към леглото. Спящият не помръдваше, а дишането му си оставаше все така дълбоко и равномерно. Погледът на убиеца попадна върху празна чаша за вино, която се търкаляше на пода. Той отново се ухили. Указанията на Робеспьер бяха лаконични:

да убие всички. Бе изкрещял тези думи с разширени, искрящи от гняв очи и бе ударил с юмрук по масата.

Да убие всички. Никой не можеше да се изплъзне от присъдата му и да го прави на глупак. Властта му се крепеше на илюзията за непобедимост, чието развенчаване можеше да доведе до непредвидими последици. Не бе наредил как да бъдат убити, но мъжът знаеше, че трябваше да свършва бързо. Много жалко. С радост би си поиграл с тях, особено с жената.

Въпреки това щеше да получи богато възнаграждение, при това навярно не само в пари. Ако Робеспьер останеше доволен, можеше да му даде някой от нещастниците, които все още гниеха из затворите на Париж и очакваха държавните мъже да решат съдбата им.

По бледата му кожа избиха яркочервени петна. Той стисна дръжката на ножа още по-силно и пристъпи към леглото. Възнамеряваше да пререже гърлото на спящия мъж, за да му попречи да извика, а и за да изтече възможно най-много кръв.

На сутринта, когато откриеха четирите трупа, вестта щеше да се разнесе из Дувър като горски пожар. А с нея и ужасът. Хората, които сега бяха склонни да помагат на бегълците, щяха да забравят човеколюбието си и да се погрижат за собствената си сигурност. Хората щяха да шепнат името на Робеспьер с омраза, но и със страхопочитание.

За целта бе необходимо само едно рязко движение — работа за секунди. Мъжът облиза устни. Всички мускули на тялото му се напрегнаха, той се наведе напред и вдигна ръка...

... на която не бе писано да се спусне. В същия миг Пол безшумно се хвърли към него. Злодеят политна назад, викът заседна в гърлото му и той отчаяно заразмахва ръце и крака. Лъвът беше направил своя скок — безшумен, ловък, безмилостен. Мъжът усети пронизваща болка, която го повлече в някаква черна бездна.

Пол се изправи бавно и измери изпаднал в безсъзнание мъж с поглед, с какъвто човек обикновено гледа мръсотията по улиците.

Робеспьер. Нито за миг не се усъмни чия воля бе направлявала ръката на това изгубило човешкия си облик същество или каква щеше да е съдбата му, ако не се бе събудил навреме.

Той се наведе, за да вдигне ножа и от устните му се отрони тих стон. Едва сега забеляза, че в отчаяния си опит да се освободи, мъжът

го бе ранил.

Кървящият разрез над левия лакът бе неприятен, но не и опасен. Пол мимоходом забеляза, че ножът бе минал на косъм от една вена. Той откъсна със зъби парче от ризата си и тъкмо се канеше да превърже раната, когато Доминик се втурна в стаята.

Зелените ѝ очи изглеждаха огромни на фона на бледото лице. Косата ѝ бе сплетена на плитка, която се спускаше през едното ѝ рамо. Над челото ѝ падаха непокорни абаносовочерни кичури.

Беше облечена в една от нощниците на госпожа Рене, която ѝ бе толкова голяма, че я правеше да изглежда почти дете.

Почти. Под тънката памучна материя гърдите ѝ се очертаваха толкова ясно, че Пол можеше да различи дори тъмните им зърна. Настръхна, когато погледът му се спусна надолу към нежните извивки на ханша, а след това към тъмното място между бедрата ѝ...

— Пол! — тя се задъхваше. Стоеше като хипнотизирана, неспособна да откъсне очи от проснатия на пода мъж. — Кой е това? Боже мой, какво се е случило?

— Нищо — бързо отвърна той, докато прекосяваше стаята. Откачи палтото си от закачалката и я наметна. Доминик дори не забеляза това. Премести поглед от мъжа към кървящата ръка на Пол.

— Той те е нападнал.

— И това ще му струва. Прибери се в стаята си. Аз ще се погрижа за него.

Сякаш не бе казал нищо.

— Остани тук. Ще сляза да повикам господин и госпожа Мълуърт.

— Не е необходимо — опита се да възрази той и понечи да я спре, но тя вече бе в коридора и тичаше босонога надолу по стълбите.

Пол би я последвал, но внезапен световъртеж му даде да разбере, че раната е по-сериозна, отколкото искаше да признае. Той приседна на леглото, напрягайки всички сили, за да остане в съзнание. Когато Доминик се върна, бе успял да се посъвземе и превърже ръката си и сега успокоен установи, че кръвотечението отслабваше.

— Това е нечувано! — извика втурналата се в стаята госпожа Мълуърт. Беше по нощница, а нощното ѝ боне бе накривено на една страна. Изглеждаше много възмутена от факта, че са я събудили в такъв час, докато не забеляза проснатия на пода мъж. — Това е

порядъчен дом! — изпищя и бързо отстъпи назад. Клетият ѝ съпруг имаше нещастieto да се изпречи на пътя ѝ. Тя гневно го избута настрана, без да откъсва поглед от Пол.

— Какво прави този негодник в моята странноприемница? — попита почти истерично.

— Хайде, хайде, скъпа — промърмори съпругът ѝ, докато разтреперан наблюдаваше безжизненото тяло. Господин Мълурт бе дребен, слаб мъж, който очевидно живееше в сянката на властната си съпруга. Изглежда обаче, не му липсваше смелост, както веднага даде да се разбере. — Няма смисъл да се вълнуваш — продължи. — Сигурен съм, че всичко това има някакво съвсем логично обяснение.

— Разбира се, че има — изсъска жена му. — Така става, когато човек си има работа с французи. — След това, забелязала навъсения поглед на Пол, допълни примирително. — Нямам предвид вас, господин докторе. Знаем, че вие сте половин ирландец, а и сме ви задължени до гроб, задето спасихте Мак от треската. Но другите... — Погледът ѝ спря върху Доминик. А след това привлече вниманието на всички към вратата, където плътно притиснати едно до друго стояха децата.

— Никол, Давид — извика Доминик, — какво правите тук? — Тя бързо закри с тяло безжизнения мъж, надявайки се, че те все още не го бяха видели, но напразно. Те протегнаха вратлета, за да надникнат покрай нея и придобиха толкова шокиран и все пак развълнуван вид, колкото можеше да бъде видян само на някое детско лице.

— Чухме шум — обясни Никол — и решихме да видим какво става. Крадец ли е? О, господин Дьоламер, вие сте ранен!

— Няма нищо — успокои ги Пол, — просто едно недоразумение. Господин Мълурт, бихте ли ми помогнал да го свалим долу и предадем на нощната стража.

— С удоволствие — веднага отвърна мъжът, — но няма нужда да си правите труда. Ще повикам коняря да ми помогне. Вие трябва да се погрижите за ръката си.

— Помолих за гореща вода — каза Доминик.

— И ще я получите — остро отвърна госпожа Мълурт. Тя чувстваше, че събитията се изплъзват от ръцете ѝ и не беше очарована. — Но това е всичко, което ще получите. Господин докторе, съжалявам, но бих искала утре сутринта да напуснете. Това е порядъчен дом. Не

можем да си позволим подобни произшествия. Какво ще кажат хората, ако...

— Достатъчно, скъпа — отсече мъжът ѝ толкова решително, че тя го погледна слисано. Преди още да се бе съвзела от изненадата, той я улови под ръка и изведе от стаята. На излизане каза през рамо: — Не обръщайте внимание на жена ми. Не е на себе си, това е всичко. След малко ще се върна с коняря. Ще наредя веднага да ви донесат водата.

— Каква изненада — замислено каза Пол и приседна на ръба на леглото.

— Кое? — попита Давид.

— Неочакваната поява на господин Мълуърт — забелязал смутения поглед на момчето, той добави: — Не се тревожи за това. Сега, след като видяхте, че няма повод за безпокойство, можете да се върнете в леглата.

— Точно така — решително се намеси Доминик. — Изчезвайте. Утре ни чака тежък ден, трябва да се наспите добре.

— Ти няма ли да дойдеш? — попита Никол.

— Най-напред трябва да се погрижа за раната на Пол. Той няма да се справи сам, макар да е лекар — тя ги побутна към вратата.

Децата продължаваха да се колебаят.

— Дълго ли ще останеш? — попита Давид.

— Не, ще... — Тя неочаквано осъзна какво се въртеше в главичката на брат ѝ и нежно го погали по бузата. — Защо не си легнете заедно? Можете да си правите компания, докато се върна.

Това ги окуражи и те излязоха, без да кажат нищо повече. Едва бяха изчезнали по коридора, когато в стаята отново се появи господин Мълуърт, съпроводен от коняря — едър младеж с широки рамене и глуповат поглед. Той изнесе тялото от стаята, влачейки го по пода.

— Изпратих да повикат стражите — надутото каза господин Мълуърт. — Те ще отведат негодника, но навярно на сутринта ще искат да говорят с някого от вас.

Пол го успокои, че ще бъде на разположение. Рамото му започваше да изтръпва. Той изпита облекчение, когато една от прислужниците донесе съд с гореща вода, а господин Мълуърт си тръгна. Момичето побърза да го последва, без обаче да пропусне да дари Пол с широка, възхитена усмивка.

— Сигурно ще ви заболи — малко по-строго от необходимото каза Доминик. Тя свали импровизираната превръзка и постави чиста гореща кърпа върху раната. Пол потръпна, но не издаде звук.

Животът на Доминик се бе стекъл така, че тя волю-неволю бе принудена да се научи да лекува всякакъв вид рани. Въпреки това сега бе благодарна за наставленията, които ѝ даваше Пол. След като грижливо бе почистила раната, той ѝ обясни какви лекарства да извади от лекарската му чанта. Пръстите ѝ трепереха, докато нанасяше върху раната някакъв балсам. Когато приключи, направи чиста ленена превръзка.

Едва сега усети, че коленете ѝ бяха омекнали. Тя седна и притисна длани една към друга, за да скрие треперенето им.

Докато се бе грижила за раната на Пол ѝ се бе удало да сдържи страха си, но сега той се завърна с нова сила, преодолявайки слабата съпротива, която срещна. Предпазливостта, здравият разум и дори обидата от спомена за случилото се по-рано същата вечер отстъпиха на заден план. Само допреди няколко часа тя дълго се бе въртяла в леглото, обляна в сълзи и разкъсвана от противоречиви чувства, докато накрая не бе потънала в неспокоен сън, но сега всичко това ѝ се стори толкова маловажно, сякаш никога не е било. Нищо нямаше значение, освен фактът, че Пол бе жив. Жив.

В гърдите ѝ се надигна гняв — необуздан, примитивен гняв към съдбата, която се бе показала толкова немилостива към нея, а сега искаше да ѝ отнеме и малкото ѝ останало. Тя изпита несъзнателно желание да го защитава със зъби и нокти.

Пол с изненада я видя да се изправя. Беше се опитвал да намери сили отново да я отпрати в стаята ѝ, но сега осъзна, че изгледите за успех бяха незначителни.

Доминик се изправи и палтото се свлече от раменете ѝ, така че сега тя стоеше на лунната светлина само по тънката памучна нощница. Беше като изваяна от абанос и алабастр със смарагденозелени очи и устни с цвят на вино.

Беше пил много, за да може да спи, и сетивата му все още бяха замъглени, но чувстваше тялото си заплашително будно.

— Върви — дрезгаво промърмори той.

Без да откъсва поглед от очите му, тя поклати глава. След това бавно, кичур по кичур, започна да разплита дебелата плитка, докато

абаносовочерната ѝ коса не плисна свободно по раменете ѝ.

Уханието ѝ изпълваше стаята. Пол затвори очи, и отново видя пред себе си почернелите от бяз поля на Монфор и малкото момиченце, което тичаше из тях, почувства собствената си радост и нежната сила на пречистваща любов.

— Доминик...

Тя постави хладен, нежен пръст на устните му.

— Замълчи, Пол. Направи всичко, което бе по силите ти, никой не би могъл да те упрекне.

Това бе опрощение, сладко като балсама, с който бе облекчила болката от раната му. В този миг Пол осъзна, че тя го познаваше прекалено добре.

За него честта и достойнството бяха по-важни от всичко останало. Не можеше с лека ръка да се отърве от тях. Само Доминик можеше да свали това бреме от раменете му, както и бе направила току-що.

— Няма да си тръгна — промълви тя, прокарвайки пръсти по яката на ризата му. Устните ѝ — меки и сочни като натежал от сладост плод — се разтеглиха в усмивка. — Ако не искаш нова сцена, трябва да признаеш поражението си.

— На каква цена? — промърмори той, изгубен в прекрасните ѝ очи, които го омагьосваха, сякаш бе видял пред себе си обляна в слънчева светлина самотлива.

— На твоята налудничава идея, че съм дете, което има нужда от закрила, че не бива да губиш самообладание, че винаги трябва да бъдеш силен, благороден, безупречен.

Пол изглеждаше видимо развеселен.

— Звучи така, сякаш съм някой непоносимо превзет...

— О, не — каза тя. — Поне аз не мисля така. Искаш ли да проверим?

— Неизбежно е — промърмори Пол.

След миг нощницата се свлече до кръста ѝ, откривайки пищните ѝ гърди и нежните извивки на талията ѝ. Без да се колебае, Доминик я остави да се свлече на пода и излезе от нея.

— Като Афродита — промърмори той, — която се ражда от морската пяна.

Тя се усмихна сладко и самоуверено.

— Не съм богиня... просто жена.

Дланите му докоснаха ханша ѝ и в това плахо докосване се криеше почти страхопочитание пред кадифената ѝ мекота.

— Не още — промърмори той и я придърпа към себе си. Устните му погалиха корема ѝ и той усети тялото ѝ да потръпва. — Но скоро... много скоро.

— Сега — властно прошепна Доминик. Отметна глава назад и косата ѝ погали нежните овали на таза. Тя потръпна, сякаш земята се бе разтресла.

От устните ѝ се изтръгна тих стон, когато той мъчително бавно се надигна, оставяйки с устни гореща следа от корема нагоре към гърдите ѝ, които копнееха за ласките му.

Пръстите ѝ потънаха в кехлибарената му коса. Допирът на копринената ѝ кожа до грубата вълна на панталоните, с които бе легнал, опасявайки се да не заспи прекалено дълбоко, ѝ подежда странно възбуждащо. Бе обгърната от опиващото мъжествено ухание на тялото му. Стоеше на прага на нещо непознато, но неустойимо привлекателно. Не чувстваше страх, а единствено нетърпение.

Въпреки почти болезненото желание Пол не бързаше. Не можеше просто да я хвърли на леглото и да проникне в нея, за да уталожи болката в слабините си. Не можеше да постъпи така с никоя жена, какво остава за тази, която обичаше и която отгоре на всичко беше девствена.

Сладкото свенливо момиченце от онзи далечен летен следобед се бе превърнало в неотразима нимфа, която сега тръпнеше в обятията му. Той познаваше достатъчно добре живота и смъртта, за да знае колко безценен можеше да бъде един такъв миг. Сладостта му трябваше да бъде вкусувана на малки глътки и скътана някъде дълбоко в сърцето, недосегаема за ударите на съдбата.

Простенвайки тихо, той я вдигна на ръце и за миг я притисна към себе си. Бе свела глава на гърдите му, а черната блестяща коса закриваше лицето ѝ, но той можеше да усети учестения ѝ пулс и знаеше, че нейното желание бе също толкова силно, колкото неговото. Или поне съвсем скоро щеше да бъде.

Той нежно я положи върху леглото и завинаги запази в сърцето си този миг — едно изящно, изваяно от алабастър и черно кадифе творение на нетленна ръка, което тръпнеше в очакване на ласките му.

Под гъстите, спуснати мигли смарагденозелените ѝ очи блестяха с първичен пламък. Устните ѝ бяха леко отворени, така че Пол можеше да види върха на езика ѝ.

— Не го прави — почти грубо промърмори той, лягайки до нея. В отговор на недоумяващия ѝ поглед добави: — Не искам да изпиташ и най-малка болка... Не тази нощ, не с мен.

Очите ѝ се разшириха от учудване. Тя попита колебливо:

— Възможно ли е това?

Смехът му бе неописуемо мъжествен и все пак ѝ носеше утеха и необяснимо спокойствие.

— О, да, така мисля. Но — допълни, докато пръстите му галеха ръката ѝ, — дали все пак да не проверим?

Доминик остана като опарена от докосването му. Тръпка на почти непоносима страст премина през тялото ѝ. Тя усети, че се задъхва, когато устните му се притиснаха към нейните.

Целуна я с болезнена интимност. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ, давайки ѝ да предвкуси един друг, още по-интимен, акт.

Доминик, която бе всичко друго, освен шокирана, му отвърна с необузdana чувственост. Тя заби пръсти в раменете му, опасявайки се, че може да му хрумне да се отдръпне.

Когато Пол най-сетне откъсна устни от нейните и я погледна, дишането му бе учестено и неравномерно, а нежността бе изчезнала от очите му.

— Доминик — простена той, — предизвикваш ме да направя нещо, за което навярно после и двамата ще съжаляваме.

Устните ѝ неволно се разтеглиха в предизвикателна усмивка.

— Може би сега не е най-подходящият момент да спазваш приличие, Пол.

За миг той мълчаливо се втрени в нея, след което неочаквано избухна в смях. Внезапно се почувства много по-млад, отколкото бе, почувства се като влюбен хлапак, който не усещаше бремето на никаква отговорност или дълг. Споменът за всички прегръщани жени, огорчението и цинизмът, които често изпитваше, се разтвори в усещането за някаква странна невинност и той осъзна, че стоеше на прага на нов живот.

Бавно се отдръпна. Без да откъсва очи от нея, разкопча панталона си и го свали, след което се върна на леглото, сигурен, че в

погледа ѝ има възхищение, а не страх.

— О, Пол — прошепна тя, когато отново обви ръце около врата му, — ти си прекрасен.

И без думи можеше да отгатне мислите ѝ по преливащия от нежност поглед, страстните ласки на дланите и лишението от свян движения на тялото ѝ. С чувството, че всички прегради помежду им рухvat, той осъзна почти болезнената искреност на думите ѝ. За нея той бе красив с красотата на някоя природна сила и тази красота заслужаваше възхищение, заслужаваше да бъде съхранена и превърната в източник на радост и наслада.

Мускулестите му бедра се сплетоха с нейните. Бавно, наслаждавайки се на всеки миг, той я ласкаеше с длани, устни и очи, така че от устата ѝ се изтръгваха радостни стонове, които действаха като балсам на измъчената му душа.

Едва след като няколко пъти я бе довел до ръба на екстаза, той проникна в нея. Разрошената ѝ коса бе разпиляна по възглавницата, страните ѝ — покрити с руменина, а устните — подути. За миг той извърна лице, погледна към прозореца и съзря първите лъчи на изгряващото слънце. След това Доминик обви ръце около врата му и той се изгуби в очите ѝ. Отново бяха само двамата в целия свят.

Лондон, януари 1793

Амелия Хейвърстън, дукеса Кларъндън отегчено барабанеше с пръсти по мраморната тоалетна масичка. Пред нея бе все същото огледало в златна рамка, в което се оглеждаше вече повече от половин век и което бе станало свидетел на всички промени, оставени върху лицето ѝ от годините и събитията. Денвърс, нейна камериерка почти също толкова дълго, веднага ѝ се притече на помощ.

„Тази Денвърс е една немощна стара глупачка — помисли си дукесата. — Отдавна трябваше да я освободя.“ Вместо това обаче тя я бе оставила на работа и дори бе наела една по-млада камериерка, която да ѝ помага. И какво получаваше в отплата? Само ядове.

— Не бих искала да създавам неприятности, мадам — тъкмо казваше Денвърс. — Просто смятам за свой дълг да ви обърна внимание на това, че младата госпожица изглежда много нещастна.

— Преувеличаваш — рече дукесата. — Просто е в период на адаптация.

— Тази сутрин изглеждаше така, сякаш бе плакала.

— Лека настинка, това е всичко. От нея очите и носът се зачервяват. Със сигурност до два-три дена ще се почувства по-добре.

Дукесата вдигна кокалестата си, белязана от сините нишки на вените, ръка, за да попречи на прислужницата си да направи някоя друга забележка.

— Стига празни приказки. Днес ще облека прасковената рокля. С дантелена кърпичка и малки перли. Мисля, че така ще е добре.

Въпреки възрастта — на последния си рожден ден дукесата бе навършила седемдесет и три години — тя не виждаше причина да променя вкусовете си, формирани по време на дългия ѝ и сравнително щастлив живот. Освен това прасковената рокля подчертаваше тена ѝ.

— Побързай — рече строго, докато се изправяше, подпирайки се на бастун със златна дръжка. — Нямам време за глупави брътвежи.

Денвърс изпуфтя високо, но не каза нищо. Тя започна да рови в гардероба, за да открие роклята. Когато помощницата ѝ — едно истинско четиридесетгодишно дете — понечи да ѝ помогне, тя властно я отстрани.

Четиридесет и пет минути по-късно дукесата бе облечена, напудрена и въоръжена с търпение за предстоящия ден и най-вече за срещата с внучката си.

Тя достолепно слезе по мраморното стълбище на градската резиденция на Хейвърстънови и прекоси вестибюла. Лакеите, които срещаше, ѝ се покланяха, а една млада прислужница направи реверанс. Без с нищо да покаже, че ги е забелязала, дукесата продължи величествено, подобно на голям платноход, който не намираше за необходимо да удостои с внимание малките лодки.

Един помощник-иконом побърза да ѝ отвори вратата. След като влезе в помещението, дукесата спря и се огледа. Тя особено обичаше малкия салон, наречен така заради по-голямото, използвано при официални случаи, помещение от другата страна на вестибюла. Сама бе избрала мебелите, малко след като бе станала дукеса на Кларъндън, и макар с времето мебелировката да бе претърпяла известни промени, в общи линии си оставаше същата, както преди половин век.

За стените бе избрала жълта дамаска, за тапицерията на мебелите — крепон. Цветовете чудесно хармонираха с тези на пръснатите из помещението маси и столове.

Независимо от сезона кристалните вази винаги бяха пълни с цветя, доставяни от извънградското имение. Тамошните парници бяха нейната гордост, а освен това ѝ спестяваха цяло състояние — в Лондон цените на свежите цветя бяха безбожно високи.

„Търпение — мислеше си дукесата. — Търпение и практичност.“

Тези думи можеха да бъдат изписани на герба на Хейвърстънови, които бяха усвоили изкуството да се оцелява по-добре от почти всяка друга благородническа фамилия в Европа. Това не беше случайност. Хейвърстънови бяха издялани от твърдо дърво.

Младата жена пред нея бе доказателство за това.

Без дори следа от сълзи в очите, Доминик седеше пред малко изискано чембало, дело на покойния флорентински лютиер Бартоломео Кристофори — прочут майстор на струнни инструменти. Това чембало бе една от последните му творби. Дукесата го бе купила

преди повече от тридесет години. Доминик докосваше клавишите плахо, почти със страхопочитание. Въпреки това мелодията бе нарушена от дисонантен тон. Младата жена престана да свири и се усмихна извинително:

— От толкова години не съм свирила. Отвикнала съм.

— Ще си припомниш — рече баба й. Тя седна в едно кресло срещу Доминик и продължи да я наблюдава.

Ако не друго, то поне спокойно можеше да каже, че изглеждаше доста по-добре от бледото, прилично на сянка, създание, появило се на прага й преди месец. Добрата храна, топлината и спокойствието бяха прогонили от лицето й измъчения вид, или поне го бяха прикрили.

Възрастната жена не искаше да мисли за ужаса и страховете, изпитани при вида на най-голямото дете на единствената й дъщеря. Още по-малко би позволила на някой да узнае за сълзите, които бе проляла, обвинявайки се, че не е направила всичко възможно, за да накара младите Монфор да напуснат превърналата се в царство на лудостта и жестокостта Франция. Стигаше й, че момичето видимо се съвземаше.

— Много е хубава — каза дукесата и посочи роклята от моарирана коприна, която бе облякла Доминик. Роклята бе с цвят на слез, който чудесно хармонираше със сиво-зелените очи на момичето.

Абаносовочерните коси на младата жена бяха прибрани в строга прическа с помощта на украсени с диаманти и смарагди фиби. Бижута имаше и около шията и китките й — семпли, както подобаваше на една млада, неомъжена жена, и все пак впечатляващи.

Дукесата мислено отдаде дължимото на камериерката на Доминик, тъй като знаеше, че заслугата за това бе изцяло нейна — внучката й проявяваше необяснимо безразличие към външния си вид.

— Благодаря — унесено отвърна Доминик, сякаш не бе съвсем сигурна, че е разбрала какво иска да каже баба й. Това обаче не означаваше, че е забравила добрите си маниери. Тя се изправи, приближи се към възрастната жена и нежно я целуна по бузата. — Бяхте толкова добра към мен, grandmere.

— Глупости — дрезгаво рече дукесата. — Просто направих онова, което трябваше да се направи. В края на краищата ти си богата наследница.

Доминик се усмихна със съжаление.

— Все още не мога да свикна с тази мисъл.

— А аз не мога да разбера защо покойният ти баща не ти е казал. Предполагам, че те е смятал за прекалено млада и е мислил, че ще има предостатъчно време да го стори — за миг дукесата се загледа в празното пространство, след което добави: — Познавам много хора, които мислеха така, а умряха неочаквано, преди да са успели да осъществят и малка част от намеренията си. Аз лично предпочитам да предоставям на случая, колкото е възможно, по-малко.

— Бих казала, че това ви се удава превъзходно — промърмори Доминик. По настояване на баба си преди около седмица тя бе прекарала при семейния адвокат един много поучителен, макар и твърде изморителен, следобед.

За свое най-голямо учудване бе научила, че навремето майка ѝ получила от своя леля значително наследство, правата, върху което след сватбата ѝ преминали у маркиз Монфор. След смъртта на съпрузите Монфор наследник на парите бе станала Доминик, а дукесата — неин попечител до навършване на пълнолетие.

И тъй като Доминик вече бе пълнолетна, парите ѝ принадлежаха... поне докато не се омъжеше. Но дотогава тя можеше да се радва на една рядка за жена привилегия — свободно да разполага със значителна сума пари.

Имението на Монфорови може и да бе изгубено завинаги, но Доминик нямаше да бъде принудена да търпи лишения. Нито пък Никол или Давид.

— Къде са децата? — попита дукесата. Тя наглеждаше децата по няколко пъти дневно, за да се убеди, че се грижат за тях добре. Можеше да натовари с това някой от прислужниците, но не го правеше. Твърдеше, че компанията на децата я развличала, но Доминик добре знаеше истинската причина.

Любовта на баба ѝ към децата отначало я бе изненадала, а след това трогнала. Дукесата може и да бе сурова възрастна дама с остър език, но имаше голямо сърце.

— Горещ са с госпожица Ремингтън — отвърна Доминик. — В момента имат занятия.

— Ах, да — промърмори възрастната жена. Тя направи кисела гримаса. — Знам ги тези занятия. Истински ужас. През цялото време гледах през прозореца и се молах да свършат по-скоро.

— Изглежда, госпожица Ремингтън успява да задържи вниманието им. Струва ми се, че децата я харесват.

— Тогава значи си направила добър избор — рече дукесата. Нейна бе идеята да натовари внучката си с избора на гувернантка. Както се надяваше, това бе върнало Доминик към живота и я бе накарало да помисли за бъдещето.

— В моето образование също има бели петна, но нямам желание отново да търкам училищната скамейка — с усмивка каза младата жена.

— Що се отнася до възпитанието ти, съжалявам само за едно — че е трябвало да се сблъскаш с неща, неподходящи за млада дама.

Възрастната жена замълча. Не искаше да казва или прави нищо, което може да разстрои Доминик, но за някои неща бе по-добре да се говори направо, вместо да се премълчават. Тя попита спокойно:

— Нещо ново от Париж?

Усмивката изчезна от устните на Доминик, а на лицето ѝ отново се върна предишното измъчено изражение.

— Процесът продължава, но по всичко изглежда, скоро ще приключи — спокойно отвърна тя.

Дукесата промърмори под носа си нещо, което не подхождаше твърде на изискана възрастна жена като нея. След това каза:

— Не ми го побира умът. Как е възможно простолудието да дръзне да изправи пред съда един суверенен монах и да се отнася с него като с последния престъпник.

— Причината навярно е в това, че тук е невъзможно да се случи нещо подобно — каза Доминик.

— Има няколко побъркани истерици, които не биха се съгласили с теб, но ти си права. Нашата система на управление е твърде напредничава, за да допусне подобни безчинства.

Това не означаваше, че в Англия никога не се бе случвало нещо подобно. Дукесата добре знаеше за съдбата на Чарлз I, който преди век бе изгубил главата си по прищявка на предвожданото от Кромвел простолудие. Тя обаче за нищо на света не би отворила дума за това, още повече, че Доминик със сигурност го знаеше.

— Все пак — продължи дукесата, — трябва да сме благодарни, че живеем в Англия. Днес е наистина чудесен ден. Какво ще кажеш за една малка разходка.

— Ако нямате нищо против, бих предпочела да си остана вкъщи.

— Глупости. Не можеш непрекъснато да киснеш тук. Не е здравословно. Сега, след като кашлицата ти отшумя, трябва да излизаш по-често.

Доминик въздъхна. Не можеше да каже, че е изненадана от нетърпящия възражения тон на баба си.

Дукесата, разбира се, нямаше да я остави да се крие между стените на градската резиденция на Хейвърстънови. Тя искаше внучката ѝ да се среща с хора, да завърже нови познанства и да започне да гради основите на своя нов живот.

Възрастната жена не можеше да знае — или поне така смяташе Доминик, — че внучката ѝ не избягва хората, а ден след ден си остава вкъщи с напразната надежда, Пол да си спомни за нея и да намине да я види.

За последен път го бе видяла преди две седмици, малко след пристигането им в Англия. Той я бе довел при баба ѝ и известно време бе останал наблизо, за да се увери, че всичко е наред. След това се бе сбогувал. Учтиво бе отклонил предложението на дукесата да остане под предлог, че непременно трябвало да се срещне със свои приятели от висшето медицинско училище. Изглежда, бе останал при тях, защото оттогава не го бяха виждали.

— Ела — каза херцогинята и стана. — Ще се поразходим из парка и ще поговорим за приема на госпожа Солтънстол довечера.

Младата жена трепна. Напълно бе забравила за този прием, за който баба ѝ твърдеше, че щял да се състои в съвсем тесен приятелски кръг, но Доминик имаше основателни причини да не ѝ вярва.

Въпреки това бе обещала да отиде и щеше да изпълни обещанието си.

— Непременно трябва да поговорим за това — каза тя, докато подаваше ръка на възрастната жена. — Трябва да ми разкажете за всички, които ще присъстват, за да знам как да се държа и да не изглеждам глупаво.

„Ако това изобщо е възможно“ — помисли си дукесата. Внучката ѝ нямаше ни най-малка представа до каква степен появата ѝ в салона на Даян Солтънстол ще разбуди духовете.

Ако бе поживяла по-дълго във Версай, щеше да знае това, но последните три години от живота си момичето бе прекарало напълно

откъснато от света.

Хората обаче щяха да видят единствено придворната дама на кралица Мария Антоанета, някогашната довереница на кралското семейство, а сега изгнаница, избягала от родината си по най-рискован и романтичен начин.

Дори само това бе достатъчно, за да ѝ отвори всяка врата, но заедно с красотата и богатството ѝ образуваше една комбинация, която французите биха нарекли formidable^[1].

Пол Дьоламер бе достатъчно прозорлив, за да разбере това. При спомена за разговора си с младия мъж в деня на тяхното пристигане дукесата се подсмихна мислено. Той се бе държал много дистанцирано, искрено и прямо... до един определен момент.

Отначало хладно бе обявил, че може да издържа Доминик и децата, ако дукесата не може да ги приеме. Възрастната жена го бе уверила, че не е необходимо и че всички Монфор са добре дошли в дома ѝ. След това тактично, но недвусмислено му бе намекнала, че всеки опит, да ги отдели от нея ще му струва скъпо.

В отговор младият мъж се бе усмихнал мрачно и бе променил темата. Ако се наложило, можел да помогне за издръжката им, но само ако източникът на парите останел в тайна.

Дукесата го бе уверила, че това също не е необходимо. Доминик скоро щяла да узнае, че всъщност е доста заможна млада жена. И дори една от най-заможните в Англия.

Думите ѝ го бяха смутили. На суровото, загоряло от слънцето, лице се бе изписало съжаление, което говореше по-красноречиво от всякакви думи. Той бързо бе успял да го скрие, но дукесата вече бе отгатнала чувствата му към внучката ѝ.

Ако слушаше единствено сърцето си, той би сторил всичко, за да привърже Доминик към себе си, но дукесата знаеше, че младият мъж бе прекалено разумен и почтен, за да го стори.

Или не? Между тях двамата имаше нещо, което я тревожеше. Беше ги видяла заедно съвсем за кратко и въпреки това бе убедена, че нещо не е наред. Усещаше някакво привличане между тях, съпроводено с чувство за вина, което я безпокоеше. Това будеше прекалено живи спомени за собствената ѝ младост и за една нощ, в която бе прекрачила границите на приличието.

За щастие докторът изглежда желаше на Доминик само най-доброто, което без съмнение означаваше тя да си избере мъж от нейната среда и с нейните възгледи, да се установи в Англия и да отгледа правнуците на дукесата.

Не, Пол Дьоламер нямаше да попречи на плановите ѝ за Доминик. Или поне така изглеждаше... Подобна неувереност не бе присъща на възрастната жена.

Тя изправи рамене и със строг глас се обърна към иконома, който ѝ държеше палтото. След това заедно с Доминик величествено слезе по стълбите пред главния вход на „Хейвърстън Хаус“.

Каретата им прекоси Хайд Парк, чиято висока каменна ограда напомняше за времето, когато паркът е бил частна собственост, а след това пое по широка улица с неподходящото название „Ротън Роу“^[2].

А може би името не бе чак толкова неподходящо. Тук човек можеше да види всякакъв вид изискани дами и господа, а също и хора, които искат да минат за такива. Всички идваха тук, за да видят свят и да бъдат видени, да поклокарстват и посплетничат, накратко, за да се насладят на един от най-добрите начини за пилеене на време, известен на цивилизованите хора — разходката.

Доминик с мъка се сдържаше да не започне любопитно да се оглежда. Не биваше да забравя, че е дъщеря на маркиз и внучка на дукеса, а не някое селянче, което се впечатлява от всичко пред очите му.

В сравнение с разкоша на Версай, за който тя смътно си спомняше, Лондон бе обикновено еснафско градче, но спомените ѝ постепенно избледняваха и тя нямаше с какво да подхранва престореното си високомерие.

Дукесата бърбеше жизнерадостно и ѝ сочеше различни мъже и жени, подбрани по това, дали се ползваха с добро име, или не. Прекалено пъстро облечените жени с петна от руж по лицата с цвят на слонова кост и начернени с въглен очи биваха игнорирани.

Някои от господата, удостоени с едва доловимо кимване или друг знак на благосклонност от дукесата, се приближаваха към каретата им и се опитваха да заговорят Доминик. Тя не бе съвсем мълчалива, но бе сигурна, че след като се сбогуват, господата си

тръгваха с впечатлението, че непознатата млада дама не е от най-общителните.

Въпреки това дукесата не изглеждаше недоволна. Според ней Доминик бе налучкала оптималната комбинация от загадъчност и вежливост. Възрастната жена се облегна на украсената с пискюли кожена седалка и се подсмихна. Вечерта обещавахе да бъде изключително интересна.

На обяд се събра цялото семейство. Никол и Давид забавляваха баба си и сестра си с всевъзможни истории. Госпожица Ремингтън — млада, колкото Доминик, жена със семпло, но приятно лице и уравновесен характер — се присъедини към смеха на двете.

Доминик бе настояла да вземе участие в непринудения семеен обяд и тази неочаквана проява на внимание бе озадачила младата жена, която сега замислено наблюдаваше най-голямата внучка на дукесата.

Неочакваната ѝ поява бе дала храна на множество слухове. Тази вечер някои от тях щяха да бъдат опровергани, за да бъдат заменени от други. Макар понякога да съжеляваше за това, че собственият ѝ живот не е белязан от никакви особени събития, госпожица Ремингтън реши, че не би искала да бъде на мястото на Доминик — не и ако това означаваше непрекъснато да бъде пред погледите и в устата на едно общество, което подобно на Кронос имаше навика да изяжда собствените си деца.

По настояване на баба ѝ Доминик прекара следобеда в стаята си в напразни опити да се съсредоточи върху една книга, но мислите ѝ неизменно се връщаха към Пол. При спомена за случилото се между тях по страните ѝ изби руменина.

Със сигурност никоя друга жена не бе познала подобна нежност или страст. Тя още можеше да усети по тялото си изгарящото докосване на дланите и устните му. Пол бе сдържал желанието си, за да я отведе до върха на насладата, преди да проникне и през последната преграда, която ги делеше, опровергавайки всичките ѝ момичешки страхове. Едно краткотрайно неприятно усещане, и тя бе негова... или той неин. Доминик не виждаше никаква разлика.

Какво невероятно усещане! Толкова различно от всичко, което бе изпитвала дотогава, толкова истинско, че ѝ се струваше, че ще промени целия свят.

За съжаление не се бе случило нищо подобно. С утрото реалността бе предявила законните си права, а с нея и съжалението — поне що се отнася до Пол. Тя самата — дори седмици по-късно — не бе съжалила нито за миг, но не можеше да каже същото за него. През останалата част от пътуването той се бе държал хладно и дистанцирано.

Само веднъж се бе отпуснал — докато ѝ обясняваше къде би могла да го намери, ако ѝ потрябваше. Трябваше да мине известно време, преди тя да проумее думите му.

Беше се изразил по възможно най-недвусмисления начин — ако нощта, прекарана заедно, не остане без последствия, няма да направи опит да избяга от отговорност. В противен случай предпочита пътищата им да се разделят.

Ако гордостта не ѝ бе попречила да го помоли да остане, щеше да го стори женският ѝ инстинкт. Можеше спокойно да поеме по пътя си, тя никога не би се опитала да го задържи и обвърже.

Малко след следобедния чай Доминик се качи в стаята си и търпеливо се остави да бъде изкъпана и облечена от внушаващата респект Маргарет, нейната камериерка.

— Браво, госпожице — мърмореше Маргарет, помагайки ѝ да се изправи, след като бе отстранила някакви невидими недостатъци от прическата ѝ.

Понеже приемът на госпожа Солтънстол трябваше да бъде неофициален, косата на Доминик не бе напудрена. Абаносовочерните ѝ къдрици бяха сресани така, че блестяха като копринени и падаха досущ водопад по раменете и гърба ѝ.

Този вид прическа в гръцки стил чудесно подходеше на последната мода в дамското облекло, превзела Англия след избухването на революцията. Колкото и да се отвращаваха от политиката на революционерите, изисканите дами от висшето общество се прехласваха по въведената от тях мода.

Тежкият кринолин и абсурдните прически отпреди няколко години бяха напълно забравени и заместени от леки, въздушни одежди от тънки материи. Дамите с по-консервативни разбирания криеха прелестите си зад множество пластове тънка като хартия коприна и вълна, а по-дръзките се задоволяваха с абсолютния минимум от

полупрозрачни одежди, които отдаваха дължимото на женствените им форми.

Доминик, разбира се, не можеше да бъде причислена към последните. Въпреки това Маргарет остана много доволна. Младата госпожица без съмнение щеше да бъде една от най-очарователните дами тази вечер. Освен това всичко в облеклото ѝ недвусмислено говореше за знатния произход и ранга ѝ.

Никой мъж не можеше да види в нея нещо друго, освен изискана млада дама, която заслужава само най-доброто.

Докато съпровождаше Доминик надолу по стълбите, очите на Маргарет бяха леко влажни. Дукесата разговаряше с кавалера си, барон Ричард Фицтивън-Смит, неин стар приятел и довереник. Баронът, шестдесетгодишен мъж с посребрена коса и достолепна осанка, бе прекарал част от живота си в Америка и се отличаваше с изисканост и добро сърце.

Той целуна ръка на Доминик и каза:

— Скъпа моя, за мен е чест да бъда свидетел на дебюта ви. Лондонското общество вече няма да е същото.

— Стига, стига, Дики — намеси се дукесата, — не изнервяй момичето още повече. В края на краищата това е един най-обикновен прием.

Дики хвърли многозначителен поглед на старата си приятелка, преди безразлично да свие рамене.

— Тогава да тръгваме.

В каретата Доминик се опита да открие следа от нервността, за която говореше баба ѝ, но не успя, а това бе лош знак.

Всъщност трябваше да е развълнувана и напрегната, да се чувства така, сякаш предстоящото тази вечер бе по-важно от всичко останало, но вместо това бе просто приятно замаяна. Макар едва деветнадесетгодишна, тя притежаваше достатъчно здрав разум, за да разбере каква опасна илюзия можеше да бъде това. Имаше много по-важни неща, за които си заслужаваше да помисли и не на последно място какво щеше да прави с бъдещето си.

В сегашното ѝ състояние обаче подобни мисли я водеха прекалено далече. Опитвайки се да не мисли, тя прекрачи прага на салона на госпожа Солтънстол.

[1] formidable (фр.) — чудесен — Б.пр. ↑

[2] rotten (англ.) — лош, отвратителен — Б.пр. ↑

Точно както бе предполагала дукесата, при появата на Доминик всички разговори замлъкнаха. Почти веднага след това из балната зала на Солтънстолови се разнесе вълна от полугласни коментари, които за необиграното ухо биха прозвучали като обикновен разговор. Доминик с нищо не показва, че е разбрала кой е обектът на всеобщия интерес. Тя вежливо отвърна на поздрава на госпожа Солтънстол и или изобщо не забеляза изпитателния ѝ поглед, или просто го игнорира.

Благодарение на забележителната си съобразителност госпожа Солтънстол — някога Мери Мърфи от Лимърик, третостепенна актриса със съмнителна слава — бе успяла да се издигне много повече отколкото би предположил дори най-заклетият враг на социалната йерархия. Тя измери Доминик с поглед — всъщност доста продължителен — и се усмихна.

— Скъпа моя — каза, — най-сетне. Всички ние нямаме търпение да се запознаем с внучката на Амелия и, разбира се, ужасно се безпокояхме за вас. Моля, заповядайте.

Доминик не хранеше илюзии относно искреността на думите ѝ, макар с нищо да не го показва. Младата Монфор бе красива, екзотична и заможна и госпожа Солтънстол знаеше добре, че бъдещият ѝ съпруг щеше да се чувства задължен на онзи, който му я представи. Поради това домакинята се бе погрижила да покани някои от най-знатните ергени на Лондон. Никой от тях обаче не можеше да се мери с Уилям Чарлз Дъглас, дук Девъншир. Въпреки всички усилия, които бе положила, за да го види на приема си, тя до последно не бе сигурна в успеха си, но когато преди половин час икономът бе обявил пристигането му, веднага бе разбрала, че вечерта ще се превърне в истински триумф.

— Ваша милост — обърна се към него тя, — ще позволите ли да ви представя госпожица Доминик дьо Монфор? Тя е в Англия съвсем отскоро и това е първата ѝ възможност да се запознае по-отблизо с тукашното общество.

Госпожа Солтънстол можеше да се ограничи с минимума изисквани от етикета вежливости, тъй като съвсем очевидно дукът вече не чуваше нищо. Също както и Доминик. Двамата стояха в средата на китайския ѝ салон, заобиколени от висшето общество на Лондон, и не можеха да откъснат погледи един от друг.

Доминик виждаше пред себе си привлекателен мъж, малко под метър и осемдесет, с широки рамене и приятни черти. Имаше сиви, издаващи интелигентност, очи и плътни устни, които ѝ се усмихваха лъчезарно.

Тя неволно се усмихна в отговор.

Уилям ѝ намигна. След това още веднъж. Пред себе си имаше необикновено привлекателна млада жена, чийто непринуден чар я правеше да изглежда още по-красива. Но той виждаше също — или по-скоро чувстваше инстинктивно — известна ранимост и следи от минали страдания, които пробудиха закрилническия му инстинкт. В усмивката му се появи следа от състрадание, която накара Доминик да трепне.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— О, не — побърза да я успокои той. — Просто неволно си спомних как, като бях на осем години, се покатерих на един дъб, за да спася някакво непредпазливо коте. Понякога още усещам ноктите му върху ръката си.

— Какво стана с него?

— О, задържах го, разбира се. Не беше виновно, че се боеше. В крайна сметка се превърна в чудесна котка. Обичаше да стои зад книгите в библиотеката и да наблюдава посетителите. Всички ужасно се плашеха, когато го забележеха.

Доминик се засмя. Странно ѝ се струваше, че разговарят така, сякаш са стари приятели, които продължават прекъсната съвсем неотдавна беседа. Знаеше само, че в компанията на Уилям Чарлз Дъглас се чувства невероятно добре и му бе благодарна за това.

— В Монфор имахме много котки — каза тя, докато дукът я водеше към едно канапе, спасявайки я от госпожа Солтънстол и всички останали. — Огромно котило, което сякаш се бе превърнало в част от имението. Често се промъкваша в мандрата, за да си пийнат мляко.

Забелязал изпълнения с болка поглед на младата жена, Уилям рече тихо:

— Трябва да ви е било много тежко да напуснете родината си. На мен никога не ми се е налагало да го правя, но мога да си представя колко безутешно бих се почувствал.

В гърлото на Доминик заседна буца. Безхитростното му съчувствие подкопаваше инстинкта ѝ за самосъхранение. Тя промърмори тихо:

— Беше много... много тежко.

— Съжалявам — каза Уилям. — Не биваше да отварям дума за това.

— Не, радвам се, че го направихте. Всички други избягват тази тема, дори grandmere.

— Дукесата? Трудно ми е да си представя, че нещо може да я уплаши.

— Не мога да я упрекна. Всичко е толкова... ужасно.

Тази едничка дума казваше толкова много, че Уилям, който я бе разбрал, неволно постави длан върху дланта на младата жена. Единствената му мисъл бе да я успокои, доколкото бе по силите му, но от докосването през тялото му премина тръпка.

Очите му едва доловимо се разшириха. Със своите двадесет и шест години той бе видял доста от живота, което не означаваше, че бе покварен. Вродената му интелигентност и умение да се владее винаги го бяха държали настрана от кривия път.

Въпреки това добре знаеше, че има сили, които могат да осуетят и най-добрите намерения и се чувстваше в плен на подобни сили. Тази мисъл го ужасяваше и същевременно го привличаше.

Доминик не показва да е доловила нещо от чувствата му. Тя възприе докосването като докосване на брат или приятел. Невинността ѝ бе толкова безхитростна, колкото и чарът ѝ, така че, без дори сама да знае, оплиташе клетия дук така, както не би могла да стори това никоя друга жена в Лондон.

Само за няколко минути там, на канапето в салона на госпожа Солтънстол, негова милост Уилям Чарлз Дъглас, дук Девъншир, наследник на множество други титли и състояние, което можеше да се сравнява само с това на короната, спасител на котки и надежда на любящите майки на неомъжени дъщери, безнадеждно се бе влюбил.

— Забавлявах се чудесно — каза дукесата на следващата сутрин. Възрастната жена неочаквано бе нарушила навиците си, пожелавайки

да закуси в трапезарията.

Само възможността да се наслади на впечатлението от лаконичните си забележки бе в състояние да я накара да напусне будоара по това време на деня. За съжаление публиката ѝ не бе в състояние да оцени подобна сдържаност, тъй като Никол и Давид не знаеха нищо за невероятния успех на сестра си.

Също както и самата Доминик. За нея това бе просто една неочаквано приятна вечер, която дължеше почти изцяло на компанията на Уилям. Въпреки усилията на някои господа да го изместят, той нито за миг не се бе отделил от нея, което съвсем ясно говореше за намеренията му, както писа „Таймс“ на следващия ден. Така поне бяха изтълкували поведението му присъстващите. Същото щеше да стори и останалата част от обществото в салоните по „Мейфеър“ и „Сейнт Джеймс“.

— Каква чудесна сутрин — промърмори дукесата, която унесено гледаше през прозореца. Госпожица Ремингтън потисна една усмивка. В действителност бе студен и облачен януарски ден.

Оловносивото небе висеше ниско над града. По всичко личеше, че се задава снежна буря, чийто първи предвестник, леден, пронизващ до костите вятър, вилнееше по пустите безжизнени улици. Това бе един от онези дни, през които знатните жители на Лондон копнееха по уюта на селските си имения. Затова дукесата остана изненадана, когато, внасяйки закуската, икономът съобщи, че са пристигнали посетители.

Уилям и Пол се бяха срещнали пред входната врата. Пол тъкмо бе вдигнал ръка, за да потропа, когато Уилям слезе от каретата си. И двамата бяха загърнати в дебели зимни палта, но въпреки студа бяха гологлави. Изглеждаха мрачни и напрегнати.

След като си бяха разменили гневни погледи, Пол едва доловимо бе кимнал с думите:

— Господине.

— На вашите услуги — също толкова сдържано бе отвърнал Уилям.

— Господата — промърмори сега икономът и се отдръпна, за да ги пусне да влязат.

— Каква приятна изненада — каза запътилата се насреща им дукеса. Тя наистина се радваше да види Уилям, но с Пол нещата стояха

съвсем другояче. Господин Дьоламер бе избрал за посещението си възможно най-неподходящия момент.

— Добро утро, ваша светлост — обърна се той към дукесата. — Надявам се, ще ми простите, че ви притеснявам толкова рано, но трябва веднага да говоря с Доминик.

Уилям смръщи чело. Той подаде бастуна си на иконома и се обърна, за да разгледа отново Пол, този път по-подробно. Зад изписаната на лицето му решимост забеляза примесено с искрена загриженост колебание.

Уилям попита спокойно:

— Възможно ли е да сме тук по една и съща причина?

Дукесата погледна най-напред единия, а след това другия.

— Какво искате да кажете?

Уилям се поколеба за миг, преди да отвърне:

— Рано тази сутрин получих информация от хората си във Франция. Боя се, че имам много лоши новини, които е невъзможно да бъдат скрити от Доминик. Най-добре да ѝ бъдат съобщени веднага, но по възможно най-деликатния начин.

Дукесата усети смътен ужас да я стиска за гърлото.

— А вие, господин докторе? Прав ли е негова милост, че сте тук по същата причина?

Пол кимна мрачно.

— Очевидно, макар че посещението ми има и друга цел. Напускам Англия и бих искал да се сбогувам с госпожица Монфор и децата.

Той не спомена, че държи да се осведоми за състоянието на Доминик. Не можеше да отпътува, без да е сигурен, че е сторил всичко, което бе по силите му. Все едно какви душевни терзания му бе коствало това.

— Напускате...? — изненадано повтори дукесата. — Но къде отивате? — В нея се бе зародило ужасяващо предположение. — Нали не възнамерявате...

— Връщам се — спокойно рече Пол. — Ще се опитам да обединя противниците на Робеспьер и якобинците. Това е единственият шанс да бъде спасена Франция.

— Отивате право в ада — спокойно каза Уилям. Макар да не познаваше Пол и да го бе видял за пръв път едва преди няколко

минути, той се възхищаваше на решението му, по собствена воля да се върне във Франция. Докторът не изглеждаше нито глупав, нито луд, но онова, което възнамеряваше да стори, си бе истинско самоубийство.

Изглежда, дукесата споделяше мнението му. Тя покани двамата мъже в салона. Възнамеряваше да отпрати Пол, преди да се види с внучката ѝ, но Доминик вече се появи на прага на салона, привлечена от гласовете. Понеже предчувстваше, че Пол носи лоши новини, тя замръзна намясто, бледа и величествена, неспособна да откъсне поглед от него. Зелените ѝ очи изглеждаха огромни, но по всичко личеше, че не забелязаха нищо друго.

— Защо сте тук? — почти шепнешком попита тя най-сетне, след което се олюля и протегна ръка, търсейки опора.

Пол не посмя да каже нищо. Знаеше, че ако я види да плаче, с него е свършено — това би било краят на всичките му добри намерения и той нямаше да може да се сдържи да не я прегърне и поиска за себе си.

Уилям нямаше подобни задръжки. Той се приближи към Доминик и внимателно я прегърна през кръста.

— Елате и седнете — рече спокойно.

Дукесата го насърчи с един скрит поглед и Уилям поведе Доминик към салона. Пол и дукесата ги последваха. Младият помощник-иконом, който с огромен интерес наблюдаваше случилото се, с нежелание затвори вратата след тях.

Доминик несъзнателно се отпусна в първото попаднало ѝ кресло. Трябваше да събере цялата си воля, за да не зяпне Пол като влюбена глупачка и да му се хвърли на врата. Дори само видът му я караше да трепери вътрешно, но успя да запази привидно спокойствие.

Единствено едва доловимата нотка на сарказъм в гласа ѝ, когато заговори отново, загатна за онова, което ставаше в нея.

— Изненадана съм да ви видя, господин докторе. Не знаех, че възнамерявате някога отново да наминете.

— Господин Дьоламер доведе Доминик и децата в Англия — обясни дукесата. — Разбира се, ние винаги много се радваме да го видим — тя погледна многозначително Доминик, опитвайки се да ѝ напомни, че всяко друго поведение само би породило нежелани подозрения.

Доминик предпочете да се престори, че не е забелязала предупреждението ѝ. Беше в лошо настроение. Сутринта бе установила, че нощта в Дувър няма да има последици и сега, разкъсвана между облекчението и разочарованието, усещаше нервите си опасно изопнати.

— Скъпа моя — каза дукесата, — боя се, че господин Дьоламер носи лоши новини. — Възрастната жена реши, че е най-добре да остави на него неблагоприятната задача, да ги съобщи, каквито и да са.

Пол се поколеба. Дори и насаме щеше да му е трудно да сподели с Доминик онова, което бе научил, камо ли под погледите на дукесата и младия мъж, който, изглежда, изпитваше към младата жена нещо повече от обикновен интерес.

— Доминик, би ли дошла с мен в градината?

— В градината? — възкликна дукесата. — Но навън е прекалено студено. Освен това не може ли и ние да чуем какво ще кажете на внучката ми?

Пол не отговори, а само настойчиво погледна Доминик, която след кратко колебание се изправи и каза:

— Ще имам нужда от палто.

Той не бе съблякъл своето, а само бе развързал връзките на врата, така че сега го свали с едно-единствено движение и загърна Доминик в него.

Под погледите на дукесата и Уилям, които бяха прекалено смутени, за да възразят, Пол отвори една от високите стъклени врати, извеждащи в оградената с каменен зид градина. Известно време двамата с Доминик мълчаливо крачеха по покрита с чакъл алея, от двете страни, на която имаше затрупани от сняг цветни лехи. Дърветата протягаха голите си клони към оловносивото небе. Беше почти неестествено тихо. Само приглушеният тропот на конски копита от другата страна на оградата нарушаваше тишината.

Доминик спря край малко фонтанче, което сега бе празно и безжизнено. Пое си дълбоко дъх и вдигна глава:

— Кажи ми го.

Загърната в палтото му, тя изглеждаше малка и ранима. Пол се мразеше заради онова, което трябваше да стори. Но нима предпочиташе тя да научи за случилото се от виковете на продавачите на вестници или от салонните разговори на дамите и господата от

висшето общество, които много скоро щяха да разнищват всяка подробност с наладата на безкрайно отегчени хора. Или може би от онзи уравновесен и самоуверен мъж, когото дукесата наричаше „ваша милост“. Същият, който се отнасяше към Доминик с такава нежна загриженост. В гърлото на Пол заседна буца.

— Процесът е приключил. Луи е бил обявен за виновен и преди два дена е бил качен на гилотината — каза той с неприсъщо остър за него тон.

Бе очаквал Доминик да заплаче, да извика, може би дори да изгуби съзнание, но не се случи нищо подобно. Тя просто се втренчи в него с немиждащ поглед, след което каза:

— Бедният човек. Не заслужаваше подобна съдба.

— Доминик...

Тя вдигна изящната си бяла длан, за да го накара да замълчи.

— Не, моля те, не казвай нищо. Мога да си представя какво ти е коствало да дойдеш, за да ми го кажеш, и съм ти благодарна за това, но сега бих искала за малко да остана сама.

Изглеждаше толкова безпомощна и ранима, че Пол се отдалечи едва след като тя настоя.

— Само за няколко минути — с измъчена усмивка го успокои тя. — Освен това — припряно допълни, забелязала, че Пол се кани да възрази нещо — е прекалено студено за човек без палто. Нали не искаш да се простудиш.

В погледа ѝ имаше толкова болка, че той не бе в състояние да я понесе. Когато се обърна и се запъти обратно към къщата, гърлото му беше така свито, че той едва успяваше да си поеме дъх.

Междувременно Уилям бе съобщил новината на дукесата. Сега тя седеше в едно кресло, поставила ръце върху дръжката на бастуна си, и макар раменете ѝ да бяха гордо изправени, устните ѝ трепереха.

— Мили Боже — промърмори, — и това ли трябваше да преживея.

Уилям добре разбираше, че не е в състояние да я утеши, само мълчаливо стоеше пред камината.

— Къде е Доминик? — попита той, когато видя Пол да се връща от градината.

Преди да отговори, Пол се приближи до огъня и протегна ръце, за да ги стопли:

— Пожела да остане сама.

Дукесата кимна мълчаливо. Тя се изправи с такова усилие, сякаш последните няколко минути я бяха състарили с години, и позвъни за иконома. Когато мъжът се появи, му нареди да сервира чай и го осведоми за случилото се.

— Информирайте персонала. Разбира се, ще носим траур. Целият двор ще сложи черно — допълни тя, — макар че за някои това ще е просто предлог да подновят гардероба си.

В думите ѝ имаше такава горчивина, че двамата мъже се спогледаха. Забелязала изненадата им, дукесата рече:

— Учудвате се на възмущението ми? Англия можеше да предотврати това. Ако още в самото начало бяхме подкрепили Луи, нямаше да се случи. Но някои мъже, които трябваше да знаят това по-добре, бяха на мнение, че една изтощена от междусобни войни Франция е добре дошла за нас. Ще ни се наложи да платим висока цена за късогледството си, помнете ми думата!

Преди някой от мъжете да бе успял да отвърне, вратата към градината се отвори и в салона се появи Доминик. Тя съблече палтото на Пол и му го върна, след което стопли ръцете си на огъня.

Все още с гръб към стаята, младата жена каза спокойно:

— Ще поговоря с Никол и Давид. Надявам се, разбирате, че бих предпочела да научат от мен.

— Разбира се, скъпа — промърмори дукесата. Поведението на внучката ѝ я смущаваше. Доминик се владееше прекалено добре за една деветнадесетгодишна млада дама. Само човек, който добре познаваше обратната страна на живота, можеше да се държи по този начин.

Доминик неочаквано се обърна и с безизразно лице впери поглед в Пол.

— Бих искала да узная плановете ви, ако нямате нищо против да ги спделите с мен.

За момент думите ѝ го изненадаха, но след това той си даде сметка, че тя го познава достатъчно добре, за да се досеща за намеренията му. Подобна интимност, която отиваше далеч отвъд физическата близост, бе нова за него и Пол ѝ се наслаждаваше, макар мисълта за предстоящата раздяла да го изпълваше със съжаление.

— Утре заминавам за Франция — каза той.

— Което е чиста лудост — прекъсна го дукесата, съвзела се достатъчно, за да изрази мнението си. За нея насилствената преждевременна смърт бе най-противоестественото нещо на света. Мисълта, че кървавият вихър на френската революция можеше да отнеме още един живот, я възмущаваше. — Не виждам причина да се връщате — рече остро. — Тук има достатъчно работа за вас. Аз, а — убедена съм в това — също и Уилям, ще се погрижим да си създадете необходимите контакти, да бъдете представен на определени хора и...

Пол уморено вдигна ръка. Веднъж вече бе претеглил насаме със себе си тези и други подобни доводи и не възнамеряваше да го прави отново. Слава Богу, че Доминик нямаше нужда от обяснения.

— Каквито и възможности да се разкриват пред мен тук — спокойно каза той, — във Франция бих бил много по-полезен. Трябва да знаете, че познавам добре Робеспьер. Мога да предвиждам действията му и да открия слабите му страни.

— Ако не беше така, все още щяхме да гнием в Тампъл — намеси се Доминик.

Костваше й голямо усилие, защото по този начин принципно одобряваше решението му, и въпреки това не можеше да скрие гордостта, която изпитваше. Любовта й — колкото и безнадеждна да бе тя — го заслужаваше.

— Разбирам — замислено каза Уилям. Сега той гледаше Пол с други очи, тъй като си бе спомнил за разговора, воден същата сутрин във външното министерство. Макар и със закъснение, сред управляващите кръгове в Англия все повече се налагаше разбирането за необходимостта от взаимодействие с определени политически крила във Франция. Пол можеше да ги свърже с подходящите хора.

Уилям се поколеба. Съзнаваше, че мъжът отива на сигурна смърт и не искаше да става съучастник в едно самоубийство. При други обстоятелства би сметнал това за безотговорно, но с оглед на взаимните чувства, които подозираше, че съществуваха между него и Доминик...

— Има ли някаква възможност — прямо попита той — да бъдете убеден да промените решението си?

— Не — категорично отвърна Пол. С крайчеца на очите си забеляза как Доминик потръпна. „Безчувствен идиот“ — мислено се наруга той. Но какво можеше да стори?

Тя заслужаваше много повече от онова, което бе в състояние да ѝ предложи. Заслужаваше сигурност, обществено признание, богатство. Ако се обвържеше с него, един ден щеше да си даде сметка за всичко онова, от което се е лишила, и щеше да го намрази.

Не, Пол предпочиташе да постъпи така, както бяха правили поколения мъже преди него — да потърси спасение във войната.

— В такъв случай — каза Уилям, — има някои хора, с които би трябвало да поговорите, преди да отпътувате. Навярно бихме могли да си бъдем от полза.

Пол смръщи чело.

— Ще бъда съвсем откровен с вас, ваша милост. Аз съм и ще си остана французин. За нищо на света не бих предал родината си.

— Не съм си го и помислил — искрено отвърна Уилям. Този Дьоламер изглеждаше човек на честта. В това бе силата му, но и ахилесовата му пета.

Доминик местеше поглед от единия към другия. На сиво-синкавата зимна светлина, която проникваше в салона през прозорците и през стъклениите врати към градината, Пол изглеждаше висок и мъжествен. Присъствието му изпълваше стаята със странната аура на неотразима мъжка решимост и граничеща с безразсъдство смелост, но Уилям също не бе лишен от чар. Предишната вечер ѝ бе предложил нещо, което тя — заслепена от любовта си към Пол — бе взела за безкористно приятелство. Сега се радваше, че не го бе отблъснала, защото присъствието на Уилям, коректното му държание към Пол и разбирането, което проявяваше към нея, ѝ предлагаха така необходимата ѝ в момента подкрепа.

Най-важното бе да не остава отново насаме с Пол, защото, ако това се случеше, нищо повече нямаше да е в състояние да ѝ попречи да се разплаче и да започне да го умолява да остане, а така само би го поставила в неловка ситуация, заради което после щеше да се срамува.

Съвсем неотдавна бе станала свидетел на храбростта, която можеше да вдъхне на човек любовта. Мария Антоанета със сигурност хранеше към Доминик много по-дълбоки чувства от жизнерадостната, безгрижна маркиза Монфор и въпреки това я бе отпратила — без сълзи и молби, без драматични сцени, които да я преследват и да подхранват чувството ѝ за вина.

Сега бе неин ред да стори същото с човека, когото обичаше.

— Моля да ме извините — тихо промърмори тя, — бих искала да напиша едно писмо. Разбира се — добави, поглеждайки Пол, — ако нямате нищо против да го вземете със себе си.

— Разбира се, че не — каза той. — Едва ли ще имам възможност да го предам лично на нейно величество, но ще се погрижа тя да го получи.

Доминик кимна. Тя също не бе изненадана от колко малко думи имаха нужда, за да се разберат. Пол я познаваше по-добре от всеки друг.

Младата жена побърза да напусне салона, преди решителността да я бе изоставила. Предстояха ѝ няколко мъчителни задачи, които щяха да ѝ костват огромно емоционално напрежение, още повече, че раздялата с Пол я бе довела до прага на силите ѝ. Първо трябваше да напише писмото до кралицата, а след това да съобщи за случилото се на Никол и Давид и да се опита да ги утеши.

На площадката на стълбището тя спря и си пое дълбоко дъх. Усети дълбоко в нея отново да се пробужда позната болка, която съвсем скоро щеше да я завладее и да ѝ отнеме способността да мисли и чувства. Въпреки това беше сигурна, че щеше да успее да я потисне за известно време. Щеше да понесе с достойнство този ужасен ден, а също и всички останали, които я очакваха занапред. Искрицата надежда обаче, проблеснала за миг в малката странноприемница в Дувър, изглеждаше завинаги изгубена.

Оставаше ѝ само чувството за дълг и честта.

Опита се да убеди сама себе си, че това е достатъчно, но думите ѝ се сториха празни и безсмислени. Доминик стисна очи, за да спре напиралите сълзи, и припряно изкачи останалите стълби — един крехък силует, опитващ се да избяга от нещо, от което не можеше да се скрие никъде.

Пол, който бе излязъл във вестибюла, я проследи с поглед, докато тя не изчезна по коридора на втория етаж. Сега той стоеше неподвижно и се опитваше да запомни блясъка на абаносовочерните ѝ коси, тихото шумолене на коприна и примамливото ухание на парфюма ѝ.

На челото му пулсираше вена, а в премрежените му очи блестеше желание — толкова силно и завладяващо, че заплашваше да му отнеме разсъдъка. Пол изруга тихо и удари с юмрук мраморния

парапет, без да усети пронизващата болка. Беше благодарен за лекото замайване, обзело го, докато се връщаше в салона.

Дукесата му хвърли кратък поглед, който говореше по-красноречиво от всякакви думи, и се сбогува безмълвно. Уилям се приближи към бюфета и наля две питиета. Чак след като бе подал на Пол едната от чашите, той каза:

— Трябва да призная, Дьоламер, че ви завиждам.

Пол почти не го чуваше. Мислите му бяха при Доминик. Конякът му се стори кисел. Той остави чашата настрана и поклати уморено глава.

— За какво?

Уилям се поколеба. Изглеждаше така, сякаш възнамерява да каже нещо, но след това размисли и промърмори с почти извинителна усмивка:

— За това, че сте в центъра на събитията.

Думите му изненадаха Пол, но той не го показва.

— Самият вие сте в доста добра позиция... така че бих искал да ви помоля за една услуга.

— Слушам ви.

— Виждате ли... безпокоя се за Доминик — Пол се поколеба, опитвайки се да избере най-подходящите думи. Този мъж проявяваше интерес към нея и той не искаше да му дава повод да мисли, че между тях двамата с Доминик е имало нещо повече от най-обикновено приятелство. — Познаваме се доста отдавна — продължи Пол — и както знаете, пристигнахме заедно в Англия. Боя се, че тя може да се тревожи излишно за мен — определено бе налучкал верния тон. — Бих искал от време на време да научава, че съм добре. Готов ли сте да й предавате тези съобщения?

Уилям мълчаливо се взираше в коняка си. Приличаше на човек, който се бореше със себе си. Най-сетне вдигна поглед и каза:

— Разбира се.

Лондон, февруари 1798

Момчето, изкачило на няколко скока стълбището към входната врата на „Хейвърстън Хаус“, бе едро за възрастта си, с дълги ръце и крака и необикновено пъргаво. Кафявата му коса бе разрошена, рединготът — разкопчан, а вратовръзката — изкривена на една страна. Високите му скули бяха покрити с руменина, а тъмнокафявите му очи блестяха от възлание.

То потропа енергично с бронзовото чукче на входната врата и нетърпеливо запристъпя от крак на крак, докато вратата не се отвори. Момчето удостои с разсеяна усмивка невъзмутимия помощник-иконом и се втурна покрай него. Тъкмо се канеше да се втурне нагоре по стълбите, когато помощник-икономът извика:

— Нейна милост е в салона, господине.

Без нито за миг да забави крачка, момчето промени посоката и се отправи натам. Преди да влезе обаче, спря и пригладя с длани косата си. След това се втурна вътре.

— Утре, *grandmere* — извика то. Приблужи се към креслото и целуна старата дукеса по бузата.

Тя му отправи изпълнен с укор поглед.

— Откъде идваш по това време? И защо Уилбърс те е пуснал да излезеш в такъв вид? Трябва да ти кажа, че през целия си дълъг живот не съм виждала по-зле завързана вратовръзка. Ела тук да ти я оправя.

Четиринадесетгодишният Давид Франсис Филип, маркиз Монфор, се подчини. В последно време доста се бе издължил на ръст, така че сега трябваше да коленичи пред баба си, за да може тя да намести вратовръзката му. Кокалестите ѝ ръце трепереха леко, но докосването им бе нежно и изпълнено с любов.

— Уилбърс не е виновен — каза Давид, а след като, баба му бе приключила, допълни делово: — Направи всичко възможно, но в крайна сметка трябваше да се предаде.

Дукесата не сваляше от него строгия си поглед. Тя обожаваше внука си, но не си затваряше очите за недостатъците му.

Давид бе жизнерадостно, интелигентно момче, изгарящо от нетърпение да премери сили с всички предизвикателства на живота. Учителите в „Итън“, откъдето се бе прибрал за великденските празници, му предричаха бляскаво бъдеще, само да се научеше да контролира необузданата си енергия, вместо да се оставя да бъде воден от нея.

Докато наблюдаваше момчето с преливащ от гордост поглед, дукесата каза:

— А сега седни и ми разкажи откъде идваш — едно неочаквано подозрение я накара да смръщи чело. — Надявам се, не от кафенето, или се лъжа?

Давид сви рамене и се настани в едно кресло срещу нея. Не искаше да ядосва баба си, но вече бе поел по свой собствен път.

— Не виждам нищо лошо, когато човек си отваря очите, както, правя аз. Освен това няма по-добър начин да научиш последните новини.

— Новини — навъси се дукесата. Изглежда, не ѝ бе съдено да чуе от внука си нещо друго.

В писмата си от „Итън“ Давид непрекъснато молеше да му пишат за последните новини от континента. Не стига това, ами винаги, когато беше в Лондон, по цели дни обикаляше кафенетата — при това не само онези, посещавани от членове на парламента и други уважавани мъже, но и долнопробните дупки край доковете, където общуваше с всевъзможни голтаци.

Дукесата бе направила всичко възможно, за да го отучи от този навик, но безнадеждно се бе провалила. По свой начин момчето бе също толкова твърдоглаво, колкото и по-голямата си сестра.

— Не се мръщете така, *grandmere* — дяволито каза Давид, — ще ви излязат бръчки.

Тя посегна да го плесне, но не можа да скрие усмивката си. Когато пожелаеше, малкият дявол можеше да бъде съвършен ласкател. Внукът ѝ вече притежаваше осанката и държанието на знатните си предци и ако на французите някога се удадеше да се справят с царящия в страната им хаос, от него щеше да излезе чудесен сюзерен на Монфор.

— Освен това — продължи Давид, вземайки си кифла от поставения върху резбована дъбова масичка сребърен поднос, — днес наистина има новини. Този път с Бони наистина е свършено.

Баба му си пое дълбоко дъх. Тази тема я интересуваше по-живо, отколкото искаше да си признае.

— Просташки израз, но за този мъж е подходящ.

— Може би — неопределено рече Давид, — но каквото и да смята човек за политиката му, не може да му се отрече, че е велик пълководец. Иначе не би дръзнал да тръгне да завладява Египет с най-голямата флота, която някога е съществувала. Можете ли да си представите. За нас Египет е от жизнена важност, защото контролира Средиземноморието и пътищата към Индия. В случай на успех...

Очите на дукесата се разшириха. Тя направи опит да се овладее, но не можа да сдържи едно възклицание на изненада.

— Е — промърмори тя след миг, — никога не бих...

— Както и много други, Ваша милост — намеси се Уилям, който току-що беше влязъл в салона заедно с Доминик. Той се поклони на възрастната жена и се ухили на Давид.

— Каква чудесна изненада, ако смея да се изразя така.

Доминик се усмихна, сваляйки ръкавиците си, след което грациозно се настани на канапето. През този топъл пролетен ден бе облечена в дълга, подобна на туника, рокля от раирана коприна, която чудесно подчертаваше безупречната ѝ фигура. Абаносовочерната ѝ коса бе сплетена и прибрана на кок на тила и само над челото ѝ се спускаха няколко къдрици.

Разходката из парка бе подчертала руменината на страните и блясъка в очите ѝ. Изглеждаше елегантна, самоуверена и неописуемо красива — особено в очите на дука на Девъншир, който я наблюдаваше с предпазливата сдържаност, с която бяха белязани всичките им срещи. Четири години след първата им среща в салона на госпожа Солтънстол Уилям бе все така запленил от Доминик, както някога, ако не и повече.

Всяка година в деня на запознанството им ѝ предлагаше да се омъжи за него и всяка година тя учтиво отклоняваше предложението му. Той не я притискаше, защото чувстваше, че ако го стори, резултатът ще бъде по-скоро в негов ущърб.

Доминик беше безмилостно искрена, както той неведнъж бе имал възможност да се убеди. Беше превзела Лондон за нечувано

кратко време, превръщайки се във всеобща любимка, въпреки дистанцираността и неприкритата си антипатия към обществото, които само усиляха чара ѝ и я правеха желан гост във всеки изискан салон.

Честолюбиви домакини непрестанно я обсипваха с покани за приеми и балове, безброй обожатели я ухажваха и отрупваха с подаръци, светът ѝ предлагаше само най-доброто, но Доминик оставаше някак странно дистанцирана, сякаш мислите и сърцето ѝ бяха другаде.

Уилям таеше известно подозрение в това отношение, макар да си го признаваше с нежелание. Още повече точно сега.

— За каква изненада става дума? — попита Доминик. Предната нощ се бе прибрала късно от един бал в чест на престолонаследника и сега се чувстваше малко уморена. Освен това напоследък я спохождаше едно неприятно предчувствие, което не успяваше да игнорира напълно. Макар да не можеше да си обясни защо, чувстваше, че една относително спокойна част от живота ѝ е към края си.

— Бони ще напада Египет — развълнувано обясни Давид. — Адмирал Нелсън е изпратен с цялата флота, за да го спре, но все още не е ясно как ще завърши всичко.

Доминик погледна Уилям, който стоеше край камината.

— Знаеше ли за това?

— Снощи подочух нещо. Навярно си спомняш, че негово височество напусна празненството преждевременно?

Това бе самата истина, макар официално отсъствието му да бе обяснено с леко неразположение. Нищо чудно, предвид огромните количества ядене и вино, поглъщани обикновено от Уелския принц — мъжът, който, съдейки по непостоянното здравословно състояние и периодичните изблици на лудост на височайшия му баща, в най-скоро време можеше да стане владетел на Англия.

— Не ми каза — констатира Доминик. В гласа ѝ нямаше и следа от упрек. Тя никога и за нищо не го упрекваше.

— Не исках да развалям чудесната сутрин — кротко отвърна той. Никой не спомена за това, че Уилям се стремеше да не отваря дума за събития, свързани по някакъв начин с Франция. Подобни разговори бяха прекалено болезнени за Доминик.

През последните няколко години само веднъж бе нарушил това правило. В горещата есен на 1794 година, когато Доминик все още се

опитваше да се справи с раздялата с Пол и да започне нов живот в една чужда страна, Уилям с много такт ѝ бе съобщил за смъртта на Мария Антоанета. Кралицата бе последвала съпруга си на гилотината и бе запазила достойнството и гордостта си до трагичния край под виковете на жадната за кръв тълпа.

Синът ѝ не я надживя много. Дофинът бе починал от наследствена болест, изострена от тежките условия в затвора. От кралското семейство бе оцеляла единствено Мария Тереза, която бе получила позволение да напусне Франция и да потърси спасение при роднини по майчина линия в Австрия.

Но смъртта бе ненаситна. За няколко месеца повече от хиляда аристократи — мъже, жени, деца — всички осъдени от Робеспьер и съмишлениците му, бяха завършили живота си на гилотината.

Заслепени от лудостта си, якобинците се опитваха да изградят новото общество върху реки от кръв, без да разбират, че вървят към собствената си гибел. В крайна сметка бяха постигнати от съдбата на жертвите си, а обезглавеното тяло на Робеспьер бе погребано неоплакано в неизвестен гроб.

— Чудесно — унесено промълви Доминик. Неочаквано забелязала, че е мълчала прекалено дълго и сега всички я гледат угрижено, тя се усмихна вяло. — Може би, изправена пред подобна заплаха, Англия ще се опита да сключи мир?

— Не бих се осланял на това — спокойно отвърна Уилям. Всъщност той знаеше, че подобни мисли срещат силна съпротива в средите на управляващите. — Господата в Уайтхол, изглежда, се отнасят към Бони със същото недоверие, с което и към хората, претендиращи, че управляват Франция.

— Но той е подчинен на Директорията^[1] и на конституцията — каза Доминик, по чиито страни бе избила руменина. Тя все още гледаше на Франция като на своя родина и не обичаше да слуша критики по неин адрес. Дори от устата на Уилям.

— Може би — неопределено отвърна дукът. — Но тепърва ще видим дали правителството преследва същите цели като нашия корсикански приятел.

— Но това е комично, не намирате ли? — намеси се Давид. — Само допреди няколко години никой не бе чувал за Наполеон Бонапарт, а сега името му е в устата на всички.

— Така е, защото той дава неизчерпаем материал за светски разговори — сухо рече Уилям. — Преди три години Бонапарт все още беше неизвестен офицер, който по някаква прищявка на съдбата се бе оказал на подходящото място в подходящото време, за да потуши едно въстание на роялистите. Наградата му бе една армия, а той, изглежда, само това и чакаше. За кратко време успя да превземе Италия, да присъедини Белгия и да победи Австрия — разбира се, всичко в името на Франция, макар че човек неволно си задава въпроса, дали генерал Бонапарт е воден единствено от патриотични чувства.

— Доколкото си спомням — намеси се дукесата, — преди време предрекох, че ще платим висока цена за това, че не подкрепихме Луи още в самото начало на революцията. Е, никога преди не съм била по-уверена. Не е далеч денят, когато ще трябва да се изправим срещу Корсиканеца на бойното поле.

— Не и ако сега бъде сключен мир — настоя Доминик. — Англия би трябвало да приеме Франция такава, каквата е, и да се опита да сключи мир, преди да се е стигнало до кръвопролитие. Това е и в неин интерес.

— Наистина има хора, които смятат така — рече Уилям. Той се поколеба за миг, след което я погледна с безизразен поглед и добави: — Научихме, че в най-скоро време може да се очаква пратеник на френското правителство. Разбира се, нищо официално — предвид последните събития това би било изключително неуместно.

— Чудесно — извика Доминик. Това бе първият ясен признак, че мирът не е невъзможен. Без да се замисли, тя добави: — Ех, ако Пол беше тук. Уилям, може би си чул нещо за него?

Лицето на Уилям придоби непроницаемо изражение.

— За съжаление не, скъпа моя — промърмори той.

Все същият отговор, който Доминик получаваше винаги, когато отвореше дума за Пол. Напоследък бе започнала да се съмнява, че Уилям знае повече, отколкото иска да признае. Дукът имаше изключително много връзки и виждаше и чуваше всичко, което по някакъв начин не бе свързано с Пол Дьоламер. Държеше се така, сякаш не искаше да признае, че Пол изобщо съществуваше.

Въпреки това Доминик бе във възторг от новината. Мирът между двете страни бе едно от нещата, за които се молеше най-горещо. Почти толкова горещо, колкото за едно друго, твърде лично, желание. Тя

отчаяно копнееше за Пол. Насън или наяве непрекъснато мислеше за него. Понякога ѝ се струваше, че няма да може да продължи да живее, ако не го види. След това се упрекваше за слабостта и мелодраматизма си — две качества, които не понасяше.

Разкъсвана между гордостта и копнежа, тя се чувстваше побъркана отвсякога. Времето не бе успяло да излекува болката ѝ и сега Доминик се вкопчваше във всичко, което можеше да я поразсее и да даде друга насока на мислите ѝ. Уилям и интересът към политическите събития ѝ помагаха в това отношение, макар само до един определен момент.

— Всичко това звучи много тайнствено — усмихнато каза тя. — Ще можем ли да се срещнем с този пратеник?

— Предполагам — промърмори Уилям. В погледа му се появи студен блясък, който той веднага се постара да скрие. — Мисля дори, че той сам ще се погрижи за това.

Хиляди танцуващи светлилки осветяваха прозорците на „Карлтън Хаус“, резиденцията на Уелския принц, в която тази вечер щеше да се състои кралски бал. Цялото висше общество на Лондон бе дало мило и драго, за да получи покана. За четиристотинте щастливци, удостоени с тази чест, къщата бе приказан дворец, изникнал като по чудо от калдъръма на „Пол Мол“.

Потокът от карети пред украсения с величествени колони вход на резиденцията не секваше нито за миг. От тях се изсипваха пищно облечени гости, които изкачваха каменните стъпала и изчезваха зад позлатените врати. Скупчени под дузината кристални полилеи, те цвърчаха и писукаха като ято възбудени какаду, докато облеченият в сатен иконом извикваше едно по едно имената на поканените, гордо преминаващи в разкошната бална зала.

— Мили Боже — смутено промърмори Уилям, — винаги, когато вляза тук, се чувствам като замаян.

— Не може и да бъде иначе — сухо отвърна Доминик. — Като си помисли човек колко е струвало всичко това. Само парите, хвърлени за позлатяване, биха стигнали да се издигне наново една голяма част от Лондон.

— Надявам се, няма да бъдеш толкова нетактична да споменеш това пред обичния ни принц.

— Вече го сторих. Той само още по-силно стисна дланта ми и сведе поглед към деколтето ми.

Уилям се засмя, при това не без известна доза ехидност.

— Никой не би посмял да се обзаложи, че кралският произход е гаранция за достатъчна доза здрав разум.

С това двамата промениха темата и се оставиха да бъдат увлечени от вихъра от цветове и звуци, който въпреки цялата показност въздействаше опияняващо.

Не след дълго Доминик се оказа лице в лице с възрастна жена, вдовстващата маркиза Бат, която я огледа през лорнета си и попита:

— Къде е баба ви, дете? Да не би да не се чувства добре?

— Дукесата предпочете да си остане вкъщи — вежливо отвърна Доминик. След последната простуда отпреди две години баба й толкова бе отслабнала, че избягваше да се появява твърде често на публични места. Това обаче бе известно само на най-близките й приятели, а маркизата не бе сред тях.

— Скъпата Амелия би трябвало да знае, че не подобава младо неомъжено момиче като вас да се мотае само наоколо. По мое време това не можеше да се случи. Девъншир е добро момче, няма спор, но все пак е мъж. Какво ще си помислят хората?

— Не мога да кажа, че това ме е интересувало някога — хладно отвърна Доминик. Тя знаеше, че мнозина не одобряват поведението й, но не възнамеряваше да се оправдава пред никого. Въпреки това остана още известно време край възрастната жена, преди да промърмори едно извинение и да се отдалечи.

Уилям разговаряше с някакъв едър мъж, който, ако не я лъжеше паметта, бе член на външното министерство. Дватамата клатеха навъсено глави. Доминик реши да не ги безпокои, взе си чаша вино от сребърния поднос на минаващ наблизо келнер и се оттегли в един сравнително спокоен ъгъл. Нямаше опасност да й доскучае — цветният калейдоскоп наоколо напълно обсебваше сетивата и мислите й.

Не след дълго по развълнуваното море от глави Доминик отгатна, че принцът се бе появил. Тя механично направи реверанс, а когато се изправи, забеляза престолонаследника, който разговаряше с някакъв висок елегантен мъж, чието лице Доминик не виждаше. Затова

пък кръглото лице на негово височество направо грееше. Сега той се бе навел към мъжа, който...

Доминик усети, че се задушава. Известно време бе неспособна да мисли и чувства, после сетивата ѝ я засипаха с болезнено ярки спомени. Тя си пое дълбоко дъх. Боеше се, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите.

Пол.

Не, не беше Пол... или поне не онзи Пол, когото познаваше. Този мъж бе по-възрастен, още по-широкоплещест, отколкото го помнеше, и още по-неотразим.

Той бе самото олицетворение на аристократизма.

Дългата му златна коса бе сплетена на плитка по последна мода и това подчертаваше екзотичното му излъчване, което елегантното облекло не можеше да скрие.

Черният му сатенен жакет и украсената с бродерия жилетка бяха истински произведения на изкуството, а под тесните панталони от бяла коприна се очертаваха мускулестите му крака, обути в блестящи черни ботуши.

Редом с нагиздените придворни контета с техните дрехи в пастелни тонове, пристегнати талии и абсурдно големи яки, Пол бе образец на мъжественост и неслучайно погледите на всички присъстващи бяха вперени в него. Двамата с принца на Уелс бяха спрели само на няколко метра от нея и от тях я отделяше единствено стената от любопитни придворни.

— Ах, скъпа госпожице Монфор — неочаквано чу тя гласа на принца и улови одобрителния му поглед. Множеството автоматично се отдръпна пред него, преди Доминик също толкова автоматично да направи реверанс. Когато отново вдигна поглед, принцът ѝ се усмихна.

— Тук има един човек, с когото непременно трябва да се запознаете... един сънародник, така да се каже. Госпожице Монфор, това е маркиз Рошфор, съвсем отскоро в Англия. Сигурно ще откриете множество общи познати.

Едва сега на негово височество му хрумна, че въпросните познати навярно вече не бяха между живите, тъй като през последните години редиците на френските аристократи значително бяха оредели. Той се покашля смутено и продължи:

— Исках да кажа общи интереси... родината, нали разбирате... Кое е естествено не означава, че вашата нова родина не е тук — припряно добави, обърнат към Доминик. — Въпреки това винаги е хубаво да си спомни човек за отминалите времена, не намирате ли?

Той ѝ хвърли отчаян поглед, който още повече я смути. Какво, по дяволите, означаваше всичко това? Негово височество рядко си правеше труда да запознава двама души, а когато решише да го стори, проваляше всичко, както в случая. Защо толкова държеше да я представи на Пол пред погледите на всички?

Не ѝ бе трудно да открие отговора. Всички знаеха, че принцът я цени, макар тя никога да не се бе стремила към благоволенieto му. И макар негово височество никога да не бе правил опити за сближаване, не криеше симпатиите си към нея. Представяйки ѝ госта си, той даваше израз на благоволенieto си към Пол и с един-единствен жест му осигуряваше достъп до всеки салон на лондонското висше общество.

„Наистина хитро“ — помисли си Доминик. Това бе привилегия, на каквато пратениците на вражески настроени страни обикновено не можеха да разчитат.

Доминик усети гадене. Никога не си бе представяла, че срещата ѝ с Пол ще се състои при подобни обстоятелства. Всъщност вече почти бе изгубила надежда да го види отново. Сега обаче той стоеше пред нея, а турскосините му очи я пронизваха съсредоточено и предизвикателно.

Тя се усмихна хладно. Ръката, която му протегна, бе съвършено спокойна.

— Много ми е приятно, господин маркизе. Френската общност в Лондон винаги се радва да поздрави някой сънародник.

— Точно така — видимо облекчен се намеси принцът. Той ги наблюдаваше подчертано благосклонно, а малките му очички блестяха радостно. — Винаги жадни за нови от континента. Знаете ли, някои все още възнамеряват да се завърнат. Разбира се, след като цялата тази бъркотия там... о, простете, скъпа моя. Не се безпокойте. И двамата... не се безпокойте.

Принцът се изпъчи величествено и се отдалечи, увеличайки след себе си тълпата от придворни.

Доминик и Пол останаха сами. Той все още държеше дланта ѝ и когато Доминик се опита да я издърпа, пръстите му я стиснаха неумолимо.

Бавно и замислено той я поднесе към устните си.

— Госпожица Монфор — подигравателно промърмори, — звездата на Лондон, любовница на дук Девъншир и скъпа приятелка на негово височество — устните му се разтегнаха в гримаса, която съвсем бегло наподобяваше усмивка. — Как само си разцъфнала в новата си родина, Доминик.

От дълбините на горско зелените ѝ очи проблеснаха кинжали. Всеки друг би потръпнал, но Пол само се засмя.

Устните, докоснали дланта ѝ, бяха топли и леко влажни. Тя стоеше неподвижно и се опитваше да остане спокойна, което бе също толкова невъзможно, колкото да накара слънцето да залезе на изток.

„Проклет да е!“

Цял един живот, изпълнен с блянове, една нощ на изпепеляваща страст, след това години на сладки спомени, а сега това? Този подигравателен, изпълнен с упрек, заплашителен поглед. Тези думи.

С един-единствен поглед бе разкъсал грижливо сплитаните нишки на нейната самоувереност. С един жест бе заличил изминалите години, и отново я бе превърнал в страстното, изгарящо от копнеж, момиче от онази незабравима нощ в Дувър.

„Проклет да е!“

Трябваше да го забрави, да се омъжи за Уилям и да започне нов живот. Вместо това го бе чакала и се бе залъгвала с празни надежди като някоя влюбена глупачка.

Той обаче не биваше да узнае за това.

Смяташе я за разглезена и покварена? Нека. Не заслужаваше нищо по-добро.

— Радвам се да те видя, Пол — промърмори тя. — От време на време се питах какво ли става с теб... дали си жив, или онзи ад е погълнал и теб.

Тя замълча, усетила, че е прекалила. Пол я наблюдаваше толкова слисано, сякаш току-що го бе заговорило някое домашно животно.

Челото под непокорните златни къдрици се смръщи.

— Мислех, че Уилям те е държал в течение... Така се бяхме споразумели.

Това бе ново за нея. Всъщност винаги бе приятно да узнаеш някоя неочаквана новина.

— Наистина ли? — промърмори тя. — Спомням си, на няколко пъти ми спомена нещо за теб, но трябва да призная, че не го слушах много внимателно — тя направи неопределен жест с ръка. — Нали разбираш, залисана в този нов живот...

— Наистина — каза той, имитирайки лицемерния ѝ тон. Изражението на лицето му обаче издаваше истинските му чувства, а погледът бе почти злобен. Доминик потрепери вътрешно, но външно остана напълно спокойна.

Преди три години той бе взел важно решение и навярно бе постъпил правилно. Тя го бе разбрала и дори подкрепила, но последвалите години се бяха оказали празни и безрадостни. По цели нощи се бе въртяла в леглото, измъчвана от страхове по него и изгарящ копнеж. А сега това?

Не, той не можеше да я упрекне в нищо, а и тя нямаше да му покаже колко болезнено я наранява неодобрението му, проникващо през маската на безразличие, зад която се криеше някогашното чувствително и неуверено момиче.

Уилям, дук Девъншир, стоеше недалеч от тях и мълчаливо ги наблюдаваше. Привлекателните аристократични черти на лицето му бяха разкривени от напрежение. Всеки, който го познаваше, би останал изумен да го види така, разкъсван между болката и страха.

[1] Директория — ръководен изпълнителен орган във Франция след термидорианския Конвент (26.X.1795 г.), състоящ се от петима директори — Б.пр. ↑

Няколко часа след полунощ Пол все още бе буден и се въртеше в леглото с нарастващо раздразнение. Всъщност сам си бе виновен. Разполагаше с всичко необходимо, за да се отпусне и наслади на почивката. До леглото му върху резбована масичка от махагон стоеше гарафа с коняк. В случай че тя се окажеше недостатъчна, разполагаше с подобрени сортове тютюн, множество интересни книги и поднос със сладкиши.

Икономът на наетата от него градска резиденция се бе погрижил за всичко. Каквото и да се говореше за Лондон, тук хората си разбираха от работата.

Ако му се приискаше да се позабавлява, имаше на разположение не една и две дами, които ясно бяха дали да се разбере, че са готови да споделят леглото му. Най-жизнерадостният и недискретен град му предлагаше всичко, което може да пожелае човек, така че единствените виновници за самотата му бяха собственото му твърдоглавие и някаква необяснима погнуса от сладостите на живота.

Той се протегна бавно, за да освободи тялото си от насъбраното напрежение. Балът на Уелския принц бе приключил само преди няколко часа. Пол меланхолично се замисли за това, колко добре бе изиграл ролята си принцът. Прекалено добре.

Проклет да е.

Той впери празен поглед във фреската на тавана, изобразяваща танцуващи богини и богове. Едно херувимче му се хилеше, но той не го забелязваше.

Проклета да е. Тялото му гореше, разкъсвано от непоносимо желание, измъчвано от спомени и жажда за покой.

Колко нощи бе лежал така, неспособен да мигне от граничещ с отчаяние страх, и бе копнял за нея? Колко пъти бе виждал пред себе си абаносовочерната коса, изкусителните устни и това тяло, което...

И за какво бе всичко? Благородната му жертва се бе оказала напразна. Доминик не се бе омъжила за Уилям — тази мисъл го

изпълваше с необуздана радост, но и с ужас. Тя изобщо не се бе омъжила. Бе си останала същата — горда, безсрамно свободна.

Той се надигна рязко и прекара ръка през разрешената си коса. Коняк, от това имаше нужда. Щеше да пие до забрава. Махмурлукът щеше да бъде незначителна цена за така жадуваната забрава.

Конякът — без съмнение превъзходна реколта — му горчеше. Блазнеше го единствено сладостта на устните ѝ, която така добре помнеше. Жадуваше я както пътникът от вода в пустинята. Животът му зависеше от нея.

Пол изруга тихо, стана от леглото и се приближи до прозореца. Докато гледаше към безлюдната Сейнт Джеймс Авеню и парка от другата страна на улицата, пред очите му отново преминаха събитията от изтеклата вечер.

Да пуснел лисица в курника. Така се бе изразил Талейран^[1], но външният министър си седеше на топло в Париж, докато Пол се печеше на бавен огън тук, в Лондон, където — както сам се бе уверил, — нямаше кокошки, които само чакат да бъдат оскубани.

Никой не очакваше да е лесно. Мирът никога не се постигаше лесно. Въпреки това можеше да си спести допълнителните усложнения, свързани с Доминик.

Лек хладен бриз погали голите му гърди. Пол въздъхна тихо. Защо не можеше да погледне на нея просто като на едно усложнение. Нищо важно — някаква незначителна неприятност, на която човек просто трябва да махне с ръка.

Той се усмихна меланхолично. Дори и да бе възможно, това би означавало да предизвика съдбата.

През последните няколко години жадно бе поглъщал всяка информация за Доминик, макар това направо да го поболяваше. Сега, когато най-сетне бе съвсем близо до нея, не можеше просто да си тръгне.

Освен това тя можеше да му бъде от полза.

Уилям, принцът, един Господ знае кой още? Нямаше право да ѝ се сърди. Трябваше да признае, че бе проиграл тази привилегия. Онова обаче, което чувстваше, отиваше далеч отвъд гнева в дълбините на хладна, мъчителна ревност.

Тук бе чужденец — чувство, което му бе непознато. Въвлечен във вихър от противоречия и несигурност, не виждаше друг изход,

освен да я използва.

Той се поразкърши, за да накара мускулите си да се отпуснат, но остана още малко край прозореца, изложен на хладния нощен бриз. Накрая умората го отведе обратно в леглото.

Легна с нежелание и затвори очи, опитвайки се да не мисли за нищо. Молеше се поне тази нощ да не сънува Жозеф и останалите. Искаше да си почине, несмущаван от призрачни, отрязани глави, в чиито разширени от ужас очи се четеше безмълвно обвинение.

Доминик се събуди рано. Не знаеше какво бе смутило съня ѝ. Чувстваше се замаяна и същевременно необикновено будна, сякаш изобщо не бе заспивала.

Навярно причината бе в сънищата. Странни видения, за които смътно си спомняше. Тя се размърда неспокойно и отхвърли завивките.

Босонога, облечена само в тънката дантелена нощница, увиваща се около глезените ѝ, тя се запъти към паравана в ъгъла на стаята. Зад него върху малка махагонена масичка стоеше кана с вода и една купа. Водата бе студена. Трябваше само да позвъни и някоя от прислужниците щеше да ѝ донесе гореща, но тя не го стори. Имаше нужда от такава вода — колкото по-студена, толкова по-добре.

Енергично наплиска лицето си, а след това го подсуши. Когато след малко отново приседна на ръба на леглото, вече се чувстваше малко по-добре. Сега Доминик се взираше в пръстите на краката си и се питаше какво да прави. Може би да се облече, да закуси, да напише няколко писма, да потърси библиотека, от която да си вземе книги, да промени живота си?

Знаеше къде е отседнал Пол — предната вечер бе споменал адреса. Не искаше да използва каретата на баба си, така че можеше да помоли иконома да ѝ поръча. Той щеше да повдигне вежди, но едва ли щеше да се опита да я спре. Всички знаеха, че госпожица Доминик не търпи да ѝ се месят в живота.

Тя се засмя, но смехът ѝ заплашително напомняше хлипане. Всички бяха идиоти, но тя бе най-големият, щом можеше да се реши на такава стъпка. Нямаше да пропилее последната останала ѝ гордост и чест, за да тича след един мъж, който дори не я забелязваше.

Стана и се запъти към гардероба. Половин час по-късно Маргарет влезе в стаята, за да дръпне завесите, но завари господарката си да рови из купчина коприна и сатен, сипейки проклетия.

Момичето се втурна да спасява скъпите дрехи.

— Не знаех, че сте будна, милейди. Нека ви помогна — тя взе от ръцете на Доминик едно дантелено манто и каза строго: — Ще ви приготвя дрехите... както винаги. Не си губете времето с това.

— Все ми е едно как ще бъда облечена, Маги — с огорчение каза Доминик, — стига час по-скоро да бъда навън. Имам нужда от малко чист въздух.

— Както желаете, милейди — промърмори камериерката. Тя правеше всичко възможно да запази спокойствие, но без особен успех. Четирите години служба при Доминик бяха подкопали вродената търпеливост на момичето от Корнуол. Маги харесваше господарката си, но все повече се убеждаваше, че тя бе напълно лишена от усет за мода.

Сега камериерката изтръпна при мисълта за тоалета, който можеше да избере Доминик. Тя побутна младата жена към тоалетната масичка, за да разplete плитките и да разреши косата ѝ.

— Закъде бързате толкова, милейди? — промърмори тя с невинен тон, но любопитният, напрегнат поглед я издаде. Колкото и независима да бе Доминик и колкото и толерантна да бе баба ѝ, все пак имаше неща, които една млада дама не можеше да си позволи — ако не искаше да се прости с надеждите за сполучлива женитба, която според Маги бе заветната цел на всяка жена. „Няма нищо по-хубаво от това, да бъдеш камериерка на една дукеса — помисли си Маги, — при това обожавана и ухажвана, каквато ще бъде милейди, ако се вразуми и приеме предложението на дук Девъншир.“

— Не зная — призна Доминик. — Мислех просто да се поразходя, за да се освежа.

— Магазините все още са затворени, милейди. Бихме могли да почакаме да отворят и да излезем заедно, за да се поогледаме за бели обувки, от които имате такава нужда, или за някое хубаво ново боне. Като стана дума, бихте могла да си купите нови ръкавици или още една чантичка. Между другото, мисля, че е време да поговорите с госпожа Делфин за летния си гардероб.

Когато я погледна, в очите на Доминик се четеше паника. Ако ѝ позволеше, Маги цял ден би я мъкнала от магазин на магазин — пазаруването бе любимото занимание на камериерката ѝ.

— Предлагам ти нещо — усмихнато рече Доминик. — Какво ще кажеш да свършиш всичко това сама? Можеш да купиш и нова рокля за себе си — някоя, която ще се хареса на Патрик.

Малката ѝ хитрина подежда. Маги се изчерви и сведе глава. Невъзмутимата самоуверена камериерка бе изчезнала, отстъпвайки място на срамежливо, смутено момиче.

— О, милейди, не е редно — погледите им се кръстосаха в огледалото. — Или не мислите така?

— Не виждам нищо лошо. В края на краищата ще ми направиш услуга и ще напазаруваш от мое име. И двете знаем, че и без това купувам само онова, което ми кажеш.

— Щом настоявате... — след кратко колебание промърмори камериерката.

— Наистина настоявам — решително каза Доминик, — но най-напред ми помогни да се облека.

Тази сутрин Маги вложи необикновено старание в изпълнението на задълженията си, така че не след дълго Доминик вече бе на стълбите пред входната врата. Когато стъпи на тротоара, спря и вдигна глава.

Беше прекрасна утрин. От юг появаше лек бриз с уханье на море. На небето само тук-там се мяркаха малки перести облачета.

Накъдето и да се обърнеше, откриваше заплениващите, неотразими обещания на пролетта. Странно, но почти не бе забелязала предишните две пролети, прекарани в Лондон. Сега обаче сетивата ѝ неочаквано бяха започнали да запечатват с необичайна отчетливост дори най-незначителните детайли.

С лека крачка тя се отправи към Грийн Парк, там, където „Мейфеър“ се пресичаше със „Сейнт Джеймс“. Предпочиташе тази част от града пред намиращия се недалеч Хайд парк, защото не бе толкова оживена, а и по това време на деня вероятността да срещне някой познат бе по-малка.

Почти бе пристигнала — вече можеше да види високите каменни колони пред входа и да усети уханието на засадената през миналия век градина, — когато някакъв неочакван шум я накара да спре.

Издад ъгъла се показва скърцаща кола, натоварена с тежки гюмове за мляко, които дрънчаха при всяка крачка на тремавия кон. В гледката нямаше нищо необичайно, по това време на деня млекарите разнасяха прясно издоеното мляко по богатите домове. Нещо обичайно бяха и двете окъсани момчета, които дебнеха зад колата и чакаха подходящия момент, за да се опитат да отмъкнат някой гюм.

При вида на едрия мъж на капрата, без съмнение бдящ над собствеността си, Доминик си даде сметка, че хлапаците щяха да имат нужда от доста късмет.

Обхвана я нерешителност. Бедността в Лондон бе неописуема. Добре знаеше това, тъй като отделяше голяма част от доходите си, за да помага на живеещи в мизерия хора. Въпреки това на всеки, за когото успяваше да направи нещо, се падаха хиляди други, на които не бе в състояние да помогне, и тези две хлапета бяха от тях.

Но млекарят също не бе за завиждане. Не й бе трудно да си представи живота му — всяка сутрин той ставаше много преди изгрев слънце, правеше всекидневната си обиколка и се връщаше с няколко монети, които осигуряваха на него и на семейството му живот на ръба между оцеляването и катастрофата.

Колата спря пред голяма изискана къща, а момчетата изчезнаха в сянката на една съседна сграда. Мъжът слезе и заобиколи колата. Той развърза един от гюмовете и го вдигна на рамо. След това се запъти към задния вход на къщата.

Момчетата използваха момента. Те се стрелнаха към колата, едното се покатери в нея и се зае да развързва друг гюм. Доминик се насочи към тях. Все още не знаеше как да постъпи, макар да бе сигурна, че трябва да се намеси. Вече бе прекосила улицата, когато мъжът забеляза момчетата. Той пусна гюма на земята и с вик се втурна обратно към колата. Едното успя да се изплъзне, но другото нямаше неговия късмет. То бе пипнато за яката и съборено на земята, където върху му се посипа дъжд от безмилостни удари.

— *Престанете!* — Без да се колебае, Доминик се втурна към мъжа и като го задърпа за ризата успя да привлече вниманието му. Той изгрухтя и я отблъсна, сякаш имаше работа с някоя досадна муха. Доминик се озова на земята.

Няколко мига остана замаяна, но след това вълна на гняв я изправи на крака и я накара отново да се хвърли към мъжа, който не

преставаше да налага момчето.

— Пусни ме, негоднико! — викаше момчето, извивайки се в ръцете му и ритайки напосоки.

— Негодник значи? — изрева мъжът. — Кучи син, това си ти! Да ограбваш труда на хората. Ще ти дам да разбереш. Какво...?

Той замлъкна, изненадан от неочаквания сблъсък е едно топло, невероятно меко женско тяло. Още по-изумен обаче остана от последвалата тирада:

— Господине, веднага го пуснете! Как смееете да се отнасяте така с едно дете? Ще повикам стражата! Ще... Ох!

Този път след сблъсъка с огромния космат юмрук Доминик остана да лежи на земята, неспособна да помръдне. Ударът само ѝ бе изкарал въздуха, но при падането си бе ударила главата в калдъръмената настилка. Усети непоносима пронизваща болка, след което всичко потъна в непрогледен мрак.

— Мили Боже — простена мъжът, осъзнавайки какво бе сторил. — Ти си виновен, малък негодник — извика той и разтърси момчето още веднъж. Хлапакът използва смущението му, изскубна се ловко от огромните космати лапи и след като хвърли учуден поглед към Доминик, хукна надолу по улицата.

Мъжът не се колеба дълго. Той бе почтен съпруг и баща, който при други обстоятелства би останал, за да се увери, че Доминик е добре, но добре знаеше какво го очаква човек от неговото съсловие, наранил знатна дама. Ако се окажеше в затвора Нюгейт — нещо твърде вероятно при тези обстоятелства, — жена му и трите му дъщери щяха да бъдат осъдени на глад. Така че скочи на капратата, подкара коня си в галоп и скоро колата изчезна зад ъгъла.

Доминик бавно се връщаше в съзнание. Бе замаяна и обърквана. Когато осъзна, че е ранена, усети страх.

С мъка успя да се надигне от земята. Усилието я накара да простене. Дишаше тежко и се бе ожулила лошо, а отгоре на всичко бе изгубила чувство за ориентация. Имаше нужда от помощ, но в момента не знаеше към кого би могла да се обърне. Успя да се изправи и крачка по крачка да тръгне надолу по улицата. Не знаеше къде отива, просто нещо я влечеше напред. Накрая си спомни.

Жилището на Пол — къщата, която бе наел. С въздишка на облекчение тя се запрепъва нагоре по стълбите и почти не се строполи

пред вратата, едва успяла да потропа с месинговото чукче.

Отворилият вратата иконом само едва доловимо повдигна вежди.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице? — попита той.

Тъй като бе очевидно, че някой трябваше да го стори, Доминик не си направи труда да обяснява. Тя промърмори с последни сили:

— *Sil vous plait... Monsieur le Docteur...* [2]

В объркването си неволно бе заговорила на френски. Икономът смръщи чело. Като повечето англичани в последно време той изпитваше доста противоречиви чувства към французите. Да обезглавяват хора на публично място — това наистина бе прекалено. Всеки порядъчен човек знаеше, че подобни неща се правят зад стените на тъмниците. Макар че и сред французите имаше изключения — господин докторът например. Той бе истински джентълмен — много сдържан и тактичен, не като тази нахална госпожица, която, изглежда, си мислеше...

— Какво, по дяволите...

Икономът се обърна и занемя, слисан при вида на втурналия се към вратата Пол. Може би трябваше да коригира мнението си за своя работодател. Мъжът пред него изглеждаше бесен. В духа на най-добрите традиции на своята професия икономът успя да запази самообладание. Почти.

— Милорд, младата дама...

Пол му хвърли поглед, накарал го да замълчи със същия успех, с който би сторил това и някой куршум. Той коленичи до Доминик. Виждаше само безжизненото ѝ тяло и пепелявосивото лице, на което вече личеше голяма синина. Фактът, че пулсът ѝ бе спокоен, не му донесе голямо облекчение.

Той я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбите. Икономът се бе съвзел достатъчно, за да си спомни за задълженията си.

— Мога ли да ви помогна с нещо, милорд? — попита предпазливо.

— Гореща вода, Самюел, горе — лаконично рече той.

— Веднага, милорд — промърмори икономът, внимателно затваряйки вратата зад себе си.

Пол веднага го забрави. В този миг Доминик леко се размърда и простена. Той сведе поглед към лицето ѝ и пребледня. В ъгълчето на устните ѝ се бе появила тънка ивица кръв.

След последното стъпало той спря за миг и се поколеба. Стаята, която използваше за спалня, бе точно пред него. В другия край на коридора имаше две по-малки стаи — и двете празни. Приличието — малкото, което му бе останало, — изискваше да отнесе Доминик в някоя от тях.

На лицето му се изписа непоколебима решимост, а турскосините му очи проблеснаха опасно, когато отхвърли тази мисъл. Щеше да отнесе Доминик там, където ѝ бе мястото — в неговото легло.

А ако впоследствие тя се усъмнеше дали това е в реда на нещата, той щеше да направи всичко необходимо, за да я убеди.

[1] Талейран, Шарл Морис дьо, принц Беневентски (1754–1838) — френски политически деец, дипломат. Външен министър на Франция в периода на Консулството и Империята на Наполеон I — Б.пр. ↑

[2] *Sil vous plait... Monsieur le Docteur...* (фр.) — Моля ви... Господин докторът... — Б.пр. ↑

„Случайност ли бе това?“ — питаше се Доминик. Вече не бе сигурна в нищо. Намираше се в едно невероятно голямо легло, бе облечена в смехотворна плисирана нощница от бял лен — поне с около метър по-дълга от необходимото — и се чувстваше замаяна, но не от получения удар. Изглежда, съдбата неумолимо ръководеше живота ѝ. Как иначе можеше да си обясни неочакваната поява на Пол? Още повече, че това бе предишният Пол, а не студеният елегантен непознат от бала на принца.

— Как се чувстваш? — дрезгаво попита той, докато потапяше в купа със студена вода една кърпа, която след това внимателно постави на бузата ѝ.

— Превъзходно — промърмори тя. Гласът ѝ бе тих и задъхан, сякаш току-що бе пробягала някаква дълга отсечка. — Нищо ми няма, наистина.

Мрачното му изражение ѝ даде да разбере, че не е успяла да го заблуди.

— Какво се случи? — неочаквано попита той.

Доминик му разказа как бе пострадала и как след това се бе добрала до вратата му.

— Можеше да си изпатиш още по-зле.

— Какво трябваше да направя? — тросна му се тя, а в зелените ѝ очи проблеснаха искри. Думите му ѝ подействаха така, сякаш бе излял върху нея купата със студена вода.

Беше се заблудила. Както винаги, когато имаше глупостта да му разкрие чувствата си към него. Той бе студен и безчувствен, както обикновено. Как смееше да критикува поведението ѝ, когато неговото бе всичко друго, освен безупречно.

— Поне не съм дезертюрка — хапливо рече тя. — Зная в какво вярвам и съм готова да отстоявам убежденията си. Но вие, господин докторе, изглежда, обичате да се преструвате на такъв, какъвто не сте.

Той се вгледа безизразно в нея, после избълва една особено цинична ругатня. Преди пребледнялата Доминик да се съвземе от изненадата и смущението, стана от леглото и отиде до прозореца.

Сега гледаше към наистина красивата градина зад къщата, но не я виждаше. Бе напълно обсебен от борещите се в гърдите му противоречиви чувства. За човек, преживял последните няколко години само благодарение на факта, че се бе отказал от лукса да притежава чувства, усещането бе изключително неприятно.

Още щом я видя на бала на принца, Пол вече знаеше, че тя е единственият човек, способен да проникне зад защитната стена, която бе издигнал между себе си и света. Беше достатъчно да я погледне и вече се чувстваше застрашен от вихъра на изпепеляваща страст, гняв и ревност. А сега? Той събра сили, обърна се и се опита да я разгледа трезво. Резултатът бе плачевен. Красотата ѝ бе толкова завладяваща, че в гърлото му заседна буца.

Прическата ѝ се бе разпаднала и сега косата ѝ се спускаше в безпорядък върху слабите ѝ рамене. С изключение на синината в лявата част на лицето ѝ, то бе съвършено. Очите, които сега го наблюдаваха въпросително, бяха големи и блестящи. Устните ѝ — меки и сочни като зрял плод — го привличаха неудържимо. Той си пое дълбоко дъх при спомена за невероятната им сладост.

Четири години — четири дълги, мъчителни, безкрайни години.

Комично голямата нощница се бе свлякла от едното ѝ рамо и разкриваше алабастрената ѝ кожа, която блестеше на проникващата през прозореца утринна светлина. За почти всяка друга жена тази светлина би била пагубна, защото разкриваше и най-незабележимия недостатък. За Доминик обаче тя бе просто златист ореол, който само подчертаваше несравнимата ѝ прелест.

Дланите му трепереха. Той ги скри зад гърба си и каза спокойно:

— Защо мислиш, че се преструвам? Аз съм законен маркиз на Рошфор. Пък и едва ли някой би могъл да ме упрекне за това, че накрая съм се уморил и съм решил да потърся по-спокоен пристан.

Тя се засмя подигравателно.

— Не ставай глупав. Никой, който те познава, няма да ти повярва.

— Защо не? — с искрено любопитство попита той. Макар да бе прекарала по-голямата част от Терора далече от Франция, и слава Богу,

тя навярно добре знаеше за случилото се.

Какво ѝ пречеше да повярва, че в крайна сметка всичко това е станало непоносимо за него и той е потърсил спасение зад граница?

— Защото ти, Пол Дьоламер, маркиз Рошфор — спокойно каза тя, — си най-лоялният човек, когото някога съм срещала. Ти си толкова сляпо отдаден на идеала си за свобода, че не мога да си представя някога да му измениш.

Краката му отново го отведоха до леглото. Изглежда, вече напълно бе изгубил самоконтрол. Несъзнателно придърпа един стол и седна уморен.

— Този идеал — промълви той — се оказа прекалено суров господар. През последните години ми донесе малко радости.

От устните на Доминик се отрони изненадано възклицание. Не бе очаквала да бъде толкова искрен или че откровеността му ще я трогне толкова силно. Тя бързо отвърна поглед, за да скрие неочаквано появилите се в очите ѝ сълзи.

— Слава Богу, че е останал някой, който да държи на убежденията си — дрезгаво промърмори тя. — Какво би станало със света иначе.

Той се засмя с горчива самоирония.

— Ах, наистина ли? Струва ми се, че би оцелял, при това с цената на доста по-малко мъки.

Погледите им се срещнаха. Резигнацията му бе толкова чужда, че Доминик едва го позна. Имаше дори нещо повече. Отчаяние?

— Пол... — тя седна в леглото и протегна ръка към него. Изпитваше непреодолимо желание да го утеши, пред което отстъпи дори страстта.

Ръката ѝ бе топла и мека. При първото докосване на пръстите ѝ Пол понечи да се отдръпне. Трябваше да стане и да излезе — от стаята, от къщата. Беше лудост да я донесе тук — сладка, неустойчиво сладка лудост.

Доминик седна на ръба на леглото. От полусвличената нощница той можеше да види нежните овали на гърдите ѝ. Неочаквано усети устните си съвсем сухи.

— Не се упреквай — нежно каза тя. — Сигурна съм, че си направил всичко, което е било по силите ти. Много повече, отколкото някой би могъл да очаква. И ако има човек, който след всичко случило

се може да се изправи пред света с гордо вдигната глава, това си ти. А сега благодарение на теб има някаква надежда да бъде сключен мир.

Той трепна, а пръстите му стиснаха китката ѝ.

— Откъде знаеш?

— Уилям ми каза. По-точно, каза, че щял да пристигне пратеник на Директорията, за да преговаря за мир. Когато те видях с принца, разбрах, че това си ти.

Пол се усмихна горчиво. Колко грижливи приготовления, колко усилия да му бъде създадено съвършено алиби — всичко това се бе оказало неспособно да я заблуди.

— Много... недискретно, от негова страна.

— Нетипично — остро каза тя. — По правило е доста помълчалив.

— Разбрах. Както ти казах вчера, имахме уговорка.

— Да ме държи в течение в замяна на информацията, която лоялността ти към Франция ти позволява да му изпращаш?

— Точно така. Изглежда, не е изпълнил своята част от споразумението.

— Не съм сигурна — бавно каза Доминик. — Винаги съм знаела, че си жив. Това означаваше много за мен. Но не мисля, че би искал да зная подробности.

Пол неочаквано бе връхлетян от спомена за нощите, прекарани във влажни, пълни с плъхове, килери, където се бе крил, преследван от мисълта, че всеки момент можеше да бъде предаден. Спомни си за дългите мъчителни часове на безпомощност и отчаяние след някой провал, за ужаса от мисълта, че всеки следващ ден означава нови невинни жертви. Накрая им се бе удало да свалят от власт якобинците. Първият действителен шанс разумът отново да вземе връх над всеобщата лудост. Но крехкият мир се бе разбил в подводните скали на задаващата се война.

Не, не можеше да ѝ разкаже за това. Освен това подозираше, че тя вече знае всичко.

Бяха толкова близо един до друг, че можеше да долови примесеното ѝ с мириса на люляк, жасмин и рози ухание. В съзнанието му изникнаха болезнени спомени за една нощ, в която сякаш целият свят бе пропит от това ухание.

— Доминик — промърмори той, — мислиш ли, че съм глупак?

Тя бавно поклати глава, при което блестящата ѝ черна коса се люшна, пръскайки сребристи отблясъци пред замаяния му поглед.

— О, не — прошепна в отговор. — Ако беше, сега нямаше да съм тук. Щях да съм омъжена за Уилям и да съм те забравила. Но колкото и да се опитвах, това се оказа пряко силите ми. — Гласът ѝ измени. Тя си пое дълбоко дъх в отчаян опит да спаси малкото останало ѝ самообладание. — Какво ще правим?

За миг Пол я погледна сериозно, след това се усмихна с широка, стопляща сърцето, усмивка. Усмивка, по-нежна и от най-нежната милувка.

— Всичко зависи от това — каза той, — дали ще решим да бъдем благопристойни или човечни.

— Човечни — веднага каза тя, — моля.

Той смръщи чело, а лицето му неочаквано придоби напълно сериозно изражение.

— Сигурна ли си? Ще бъда искрен с теб, Доминик. Когато мисията ми тук приключи, без значение как, ще трябва веднага да се върна във Франция. Ако не бъде постигнат мир, ситуацията може да стане неуправляема. Този човек, Бонапарт...

— Забрави го — прошепна Доминик и постави пръст на устните му. — Забрави всички тях. Съществуваме само ние... само двамата... тук и сега.

Преди време, в странноприемницата в Дувър, той се бе поддал на магията на нейната красота и на собственото си изгарящо желание. Сега се поколеба.

Доминик вече не бе дете. Тя бе изразила желанията си по възможно най-недвусмислен начин, при това те съвпаднаха с неговите.

Беше се уморил вечно да постъпва правилно, жертвайки собствените си желания и потребности в името на някакви абстрактни цели. Погледнат от страни, Пол Дьоламер — лекар, идеалист, борец за свобода, почти мъченик — навярно можеше да се стори някому достоен за възхищение, но понякога тази роля му се струваше почти непосилна и той изпитваше желание да излезе от кожата си.

Пол бе обикновен човек със своите силни страни и недостатъци, а сега пред него бе жената от неговите сънища, единствената жена, която някога истински бе желал. Единствената жена, способна да го направи напълно щастлив.

Устните му потръпнаха: Изпод полуспуснатите клепачи очите му я пронизваха. Мъжете, които се бяха сблъскали с цялата сила на неговата воля, биха разпознали този поглед. Пол бе взел решение и вече нищо не бе в състояние да го спре.

Той я притисна към себе си. Дъхът и секна от неочакваното му движение, но тя не се възпротиви. Тялото ѝ бе безкрайно меко. Без да се замисли, впи устни в нейните.

Това бе отчаяна целувка, в която нямаше и следа от нежност. Езикът му разтвори устните ѝ и проникна зад тях, за да вкуси от невероятната сладост. Същевременно Пол я наведе назад, така че тя изгуби равновесие и се почувства напълно безпомощна. Опитва да си поеме дъх, а ноктите ѝ се забиха в широките му рамене.

Бе изгубила контрол върху ситуацията. През онази нощ в Дувър Доминик недвусмислено бе поела инициативата, защото знаеше, че той не би го сторил. Сега обаче се бе оказала във властта на мъж, който не е господар на собствената си страст. Тази мисъл можеше да уплаши и най-храбрата жена, и Доминик наистина бе леко обезпокоена.

След това обаче си спомни, че мъжът, който така предизвикателно я държеше в обятията си, чиито възлести длани сваляха нощницата от тялото ѝ, който я накара да легне по гръб и я затисна със силното си мускуесто тяло, бе Пол.

Скоро той бързо се освободи от дрехите си. Доминик лежеше неподвижно и го наблюдаваше изпод неочаквано натежалите си клепачи.

Тялото му бе прекрасно — съвършено оформено и неустойимо, мъжествено. Единствено назъбеният бял белег на стомаха му разваляше впечатлението за свръхчовешко съвършенство.

Белег? През тяхната първа нощ в Дувър тя бе опиянена от страст и навярно някои подробности ѝ бяха убягнали... но толкова голям белег?

Тя седна и прокара пръст по изпъкналата гладка повърхност.

Пол потрепери. Стисна я за китката и отстрани ръката ѝ.

— Имай милост, Доминик — промълви с тъжна усмивка. — Не бих издържал още дълго. Боя се, че съм забравил как се прави, толкова отдавна беше.

Тя повдигна вежди. Не бе напълно сигурна, че е разбрала какво искаше да каже, но като че ли...

— Искаш да кажеш — поде тя, когато Пол легна до нея, — че не е имало... други жени?

Той се усмихна иронично.

— Изненадана ли си?

— Да — искрено отвърна тя. Пол бе изключително привлекателен мъж и ѝ беше трудно да си представи, че не е имал възможност да бъде с жена, независимо от обстоятелствата, при които е бил принуден да живее. Защото, колкото по-близо до смъртта бе човек — а през последните няколко години Пол навярно често бе стоял очи в очи с нея, — толкова по-отчаяно се вкопчваше в силата за живот, която можеше да му вдъхне една жена.

Пол въздъхна неочаквано и легна по гръб далеч от нея. Тя веднага се почувства изоставена. Стана ѝ студено, а голотата я караше да се чувства неловко, така че посегна към завивката.

— Не — спря я Пол. — По-добре ела тук.

Тя беше объркана от настъпилата промяна, но благодарна, че Пол се стреми към близостта ѝ. Прегръдката му я утеши. Склонила глава на гърдите му, Доминик го чу да казва сякаш на себе си:

— Понякога е дяволски неприятно да си мъж.

Тя се понадигна, за да го погледне. Беше вперил празен поглед в тавана, а на лицето му ясно личаха бръчки на умора и отчаяние. В този момент изглеждаше много по-стар, отколкото бе всъщност. И много по-раним.

— Не предполагам — бавно каза тя. — Винаги съм мислела, че този свят е направен за мъже.

— Да, така е, но въпреки това има изключения... — той въздъхна тежко и се обърна към нея. — През последните няколко години не ми липсваха възможности да бъда с жени, Доминик. Това са неща, които остават, колкото и свирепо да вилнее лудостта. Но не можех... — замълча, неспособен да продължи.

Не бе и необходимо. Тя разбра. Нямаше нужда от много обяснения или богат опит, за да схване онова, което се опитваше да ѝ каже. И макар да се изчерви, остана спокойна.

— Изглежда... хм... сега случаят не е такъв.

За миг Пол я погледна изненадано, след това се разсмя звучно.

— Не — призна той, — не е.

Смесицата от любов и мъчително безпокойство бе изчезнала. Беше толкова възбуден, че се боеше да не я нарани.

Имаше много неща, за които искаше да го попита — за всички онези години, когато бяха живели разделени, за бъдещето, — но сега не бе моментът. Промърморвайки нещо, тя зарови пръсти в златната му коса и го придърпа към себе си.

Това бе достатъчно, за да заличи и последната следа от колебание. Той простена неразбираемо името ѝ и се притисна към нея с почти болезнена пламенност. Почти. Нито за миг не забрави, че до него бе Доминик, жената, която обичаше повече от собствения си живот. Дълбоко в себе си обаче се радваше, че тя вече не е някогашното невинно момиче.

Устните му оставиха гореща следа надолу по шията ѝ чак до уханната падина между гърдите. Самите те бяха налети, с настръхнали зърна, жадуващи за ласките му. Пол обаче продължи надолу, наслаждавайки се на копринената кожа на стегнатия ѝ корем. Тя извика тихо, когато дъхът му погали тъмните къдрици между бедрата ѝ.

Пол вдигна глава. Очите му блестяха диво. Забеляза, че лицето ѝ е напрегнато, почти сгърчено, сякаш изпитва силна болка. Синините изпъкваха ясно на млечнобялата ѝ кожа.

Пол усети да го обзема чувство на вина. За няколко минути бе забравил за случилото се сутринта. Той се изтърколи на една страна и внимателно докосна слепоочията ѝ.

— Много ли боли?

Доминик го погледна с празен поглед. Трябваше да минат няколко мига, преди да разбере въпроса му.

— Не, тук не, но... — тя замълча. Не можеше да му каже. Натъртванията и синините не я безпокояха — дори бе забравила за тях, — но цялото ѝ тяло бе разбунено и болезнено напрегнато. Чувстваше се като изопната до скъсване тетива. Напрежението бе почти непоносимо.

— Пол, моля...

Погледът му се плъзна по млечнобялата ѝ кожа, която блестеше леко влажна. Тялото ѝ бе съвършено — стройно и все пак пищно, а погледът — поглед на страстна, влюбена жена. Не просто подвластна на страстта, а истински влюбена, с цялата трескава нежност на

влюбените. Само веднъж бе усещал върху себе си подобен поглед — в нощта в Дувър, — но тогава не бе успял да разбере какво означава той.

Сега за пръв път имаше усещането, че тя също го обича. Или поне така му се струваше. По-късно щеше да се опита да разбере. Сега...

Устните му върху зърната на гърдите ѝ бяха горещи и влажни. Когато той ги засмука, Доминик простена. Силните му ръце здраво държаха нейните, докато бавно се наместваше между бедрата ѝ.

— Не ми отказвай, Доминик... нито това, нито каквото и да било.

Беше неспособна да устои на тази полумолба — полузаповед. Очите ѝ се разшириха, когато устните му потърсиха нейните. Обзелата я страст бе толкова нетърпима, сякаш светът всеки миг щеше да изчезне. Носеше се над блестяща златна равнина, която нямаше край.

В този миг той проникна в нея. Изненада се колко тясна бе — почти като първия път. Понечи да се отдръпне, но тя не го пусна. Силно се притисна към него и след кратко колебание той отстъпи, и отново се строполи върху нея.

— Доминик — прошепна, заровил лице в косата ѝ, — мислех...

— Зная... Уилям, може би дори още някой. Но не е имало друг, Пол, никой, освен теб.

Той ѝ вярваше. Как можеше да се усъмни, когато тялото ѝ му даваше най-неопровержимото доказателство? Усещаше как тя се опитваше да го приеме все по-дълбоко и да сдържи страстта си, докато не откриеха най-подходящата поза. След това Пол трябваше да направи съвсем леко движение, за да я накара да извика от наслада.

Това беше прекалено. Толкова дълго сдържаното му желание се изля неудържимо. Големите му длани се плъзнаха под нея и я повдигнаха.

От устните му се изтръгна дрезгав стон, когато с един, а след това втори силен тласък доведе и двама им до екстаз.

Доминик се размърда лениво. Изпитваше такова доволство и покой, че не ѝ се искаше да помръдва. Но дългите сенки в стаята подсказваха, че е крайно време да го стори.

Тя с нежелание седна, отметна тежкото було от абаносовочерна коса, което падаше над очите ѝ, и се усмихна, загледана в Пол.

Той спеше дълбоко. Дишането му бе бавно и равномерно. Чертите на лицето му, доскоро толкова напрегнати и сурови, сега изразяваха покой.

Доминик бе преизпълнена от чувство на доволство, при това не само заради споделената страст, разразила се между тях, но и защото поне за известно време бе успяла да прогони призраците, които я преследваха.

Тя стана от леглото и прекоси на пръсти стаята. Откри дрехите си зад паравана. Облече се малко неумело, не бе свикнала да го прави сама. Все пак скоро бе готова.

Когато излезе иззад паравана, Пол все още спеше. Тя дълго се любува на гледката, след това пристъпи към малкото писалище до прозореца. Там откри мастилото и хартията, които ѝ бяха необходими. Написа кратка бележка и я постави върху възглавницата, където Пол лесно щеше да я открие. След това на пръсти се измъкна от стаята.

Във вестибюла срещна иконома, който я погледна безизразно и се поклони.

— Да повикам ли карета, госпожице?

В гласа и изражението му имаше толкова малко учудване, сякаш в тази къща всекидневно влизаха и излизаха раздърпани и леко замаяни млади жени.

Доминик се усмихна едва-едва и поклати глава.

— Не, благодаря, предпочитам да походя пеш.

Той ѝ отвори вратата и промърмори нещо подобаващо. Доминик дори не го чу. Чувстваше се като новородена. Сякаш горчивите

преживявания от последните години бяха само лош сън. Това, разбира се, бе илюзия, но поне за момента тази илюзия ѝ носеше утеха.

Не ѝ убягна, че много от минувачите я наблюдават недискретно и дори се обръщат след нея — нещо обяснимо, като се има предвид, че по улиците на Лондон рядко можеха да бъдат видени жени без придружител, още повече изискани млади дами. Едва когато помощник-икономът ѝ отвори вратата, тя си спомни за синините по лицето.

— Добър ден, милейди — поде мъжът, но замълча слисано. — Мили Боже, какво се е случило с вас? — След това смутено се поправи: — Искам да кажа... моля за извинение, милейди, но...

— Всичко е наред, Роджърс — прекъсна го тя и направи гримаса. — Малка злополука, това е всичко.

Помощник-икономът очевидно не ѝ повярва, но достатъчно добре знаеше задълженията си, за да се откаже от повече коментари. Пое шапката и ръкавиците ѝ.

— Нейна милост е в малкия салон, милейди — промърмори мъжът. След кратко колебание допълни: — Мисля, че доста се притесни за вас.

Доминик кимна. Знаеше, че отсъствието ѝ е дало повод за безпокойство и единствено мисълта за това я бе накарала да напусне леглото на Пол.

Тя се опита да си придаде безгрижен вид, отвори вратата на салона и влезе. Дукесата седеше край малка масичка — истински шедьовър на интарзията^[1]. Възрастната жена се опитваше да чете някаква книга, но не успяваше да се съсредоточи. Когато вдигна поглед и зърна Доминик, на лицето ѝ се изписа огромно облекчение.

— Ето те и теб. Толкова се... О, скъпа моя, какво се е случило?

— Съжалявам, *grandmere* — припряно каза Доминик, докато се приближаваше към баба си. — Щях да ви известя, ако можех. Претърпях глупава злополука, като се разхождах, но ви уверявам, че нещата не са толкова лоши, колкото изглеждат.

Всъщност лицето ѝ бе отекло и започваше да я боли. Учудваше се, че не бе забелязала това по-рано.

— Злополука? — повтори дукесата. След това с нежност, която не подходеше на строгото ѝ изражение, докосна бузата на внучка си. — Разкажи ми, какво се случи.

Доминик потисна една въздишка. Дори самата мисъл, че трябваше да излъже баба си, ѝ бе омразна, но знаеше, че е абсолютно невъзможно да разкаже на възрастната жена за случилото се между нея и Пол. Само щеше да я обремени с неща, които баба ѝ не би искала и не би трябвало да знае. Така че Доминик реши да избере по-малкото зло и да скрие само края на историята.

— Не можех да спя и реших да се поразходя — поде. — Недалеч от Грийн Парк станах свидетелка на свата между някакъв млекар и бедно момче, което се опита да задигне един от гюмовете му. Разбира се, мъжът бе много ядосан, но това не му даваше право да се отнесе с момчето толкова грубо. Когато се опитах да се намеся, той ме удари по погрешка.

— Разбирам — каза дукесата, без да сваля проникателния си поглед от Доминик. — Това се е случило сутринта, казваш? Вече се смрачава, къде беше досега?

— Аз... — Доминик преглътна с мъка. С право винаги бе избягвала да лъже — това ѝ се удаваше толкова трудно. — Мъжът бе много разстроен. Той... настоя да ме отведе вкъщи и жена му да се погрижи за мен.

Това наистина можеше да се случи, ако злополуката не бе станала в близост до дома на Пол, и все пак не отговаряше на истината. Затова Доминик се чувстваше ужасно неловко и защото подозираше, че баба ѝ не ѝ вярва.

— Наистина — рече накрая дукесата. — Занапред трябва да бъдеш по-предпазлива. Сега се качи горе. Маргарет ще се погрижи за теб. — След това добави: — Аз ще изпратя съобщение на лорд и лейди Сандърс, че тази вечер няма да можеш да отидеш на приема, който дават.

Едва сега Доминик осъзна, че за известно време щеше да ѝ се наложи да се въздържа от публични изяви. Ако се появеше на публично място, видът ѝ щеше да даде храна за нескончаеми предположения и клюки. Състоянието ѝ обаче можеше да ѝ послужи и като претекст за известно време да държи Уилям настрана.

Тази вечер дукът трябваше да я съпроводи у семейство Сандърс и макар да съжаляваше, че трябваше да го разочарова, тя не можеше да се изправи пред него точно сега.

Въпреки че не обичаше Уилям, Доминик го харесваше и не искаше да наранява чувствата му. През всичките тези години той се бе оказал добър и верен приятел. Заслужаваше много повече от една жена, чието сърце принадлежеше другиму.

Докато с благодарност си почиваше в горещата вана, която Маги бе побързала да ѝ приготви, мислите ѝ неизменно се връщаха при Пол. Не престана да мисли за него и през остатъка от деня, който изтече сравнително спокойно.

Прекара известно време с Никол и Давид, които изглеждаха доста впечатлени от случилото се. След като изпрати на Уилям съобщение, че се е почувствала леко неразположена, тя се оттегли в стаята, седна в едно кресло край прозореца и храбро се опита да чете. Въпреки всичките си усилия да се съсредоточи, когато уморено остави книгата настрана, не бе в състояние да каже нито заглавието и автора ѝ, нито за какво ставаше дума в нея.

Маги непрекъснато влизаше и излизаше от стаята, заета с всекидневните си задължения, и дори и да бе забелязала замечтаното и унесено изражение на господарката си, с нищо не го показва.

Дукесата прекара деня в мисли. Не ѝ бе присъщо да го прави, но обстоятелствата го налагаха. Знаеше, че Доминик скри истината — или поне част от нея. И без това от известно време бе загрижена за внучката си. На пръв поглед Доминик притежаваше всичко, от което имаше нужда една жена, но бе и всичко друго, освен щастлива.

Възрастната жена не бе доловила и следа от самосъжаление от нейна страна — не бе и очаквала друго, защото знаеше, че Доминик е направена от твърдо дърво. Внучката ѝ обаче изглеждаше така, сякаш се измъчваше от нещо недовършено, сякаш очакваше нещо, а това силно тревожеше дукесата.

Тя въздъхна и посегна към сутрешния брой на „Лондон Газет“. Както обикновено, най-напред отвори на светската хроника. Вече повече от шестдесет години следеше публичните изяви на членовете на висшето общество, макар в последно време все по-рядко да срещаше името на някой представител на нейното поколение.

Тя прегледа разсеяно колонките със светски клюки, докато погледът ѝ не попадна на едно име. Дукесата се закашля тихо и вдигна вестника към очите си, допускаяки, че отслабващото ѝ зрение си бе направило шега с нея.

„Вчера вечерта, «Карлтън Хаус». Маркиз Рошфор пристигнал наскоро от Франция. Местожителство: Сейнт Джеймс Скуеър.“

Доминик също бе присъствала на бала в „Карлтън Хаус“ — името ѝ бе споменато малко по-надолу. Имаше вероятност двамата с маркиза да не са се срещнали, но възрастната жена силно се съмняваше в това. А днес Доминик се бе разхождала в близост до Грийн Парк, недалеч от Сейнт Джеймс Скуеър.

Възможно ли бе да са се видели на бала и да са си уредили среща? Или тази сутрин се бяха срещнали случайно?

Нито за миг не се усъмни, че Доминик е прекарала предобедата при Пол. Не знаеше само какво общо имаше той със синините и подутото ѝ лице. Наистина дукесата познаваше маркиза съвсем бегло, но не можеше да си представи, че той е способен да вдигне ръка срещу жена. И все пак, ако се бяха спречкали за нещо...

Тя още си блъскаше главата над тези ѝ подобни въпроси, когато в салона се появи икономът, за да съобщи, че е пристигнал негова милост дук Девъншир.

— Получих съобщение от Доминик, в което пише, че не се чувствала добре и нямало да може да дойде у семейство Сандърс. Бях обезпокоен и реших лично да се осведомя за здравето ѝ.

Дукесата нито за миг не се остави да бъде заблудена. Уилям също бе присъствал на бала в „Карлтън Хаус“ и дори Доминик да не се бе срещнала с маркиза, дукът с положителност знаеше за пристигането му. След четири години изключителна всеотдайност и търпение никой не би го упрекнал, че тази новина го безпокои.

— Моля, седнете — спокойно каза тя. — Смятам, че трябва да обсъдим нещо.

Тя му разказа накратко за случилото се или поне онова, което сметна за необходимо. По думите ѝ сутринта Доминик излязла на разходка с камериерката си. Няколко часа по-късно се върнала раздърпана и насинена от някакъв млекар, с когото се спречкала на улицата. Камериерката потвърждавала думите ѝ.

Докато Уилям слушаше разказа ѝ, бледото му лице помръкваше все повече, и повече. Макар да не бе споменала името на Пол, с един умишлен поглед към отворения на страницата за светски хроники „London Gazette“ възрастната жена бе дала да се разбере, че знае за маркиза.

Видът на вестника отново извика в съзнанието на Уилям онези спомени, които той с мъка сдържаше от предишната вечер.

Преди четири години се бе усъмнил, че Доминик изпитва нещо повече от признателност и симпатия към привлекателния доктор Дьоламер. Бе му хрумнало, че Пол навярно също не е безразличен към нея, макар тя да не бе жена, която някога щеше да бъде негова. Сега вече нямаше никакво съмнение. Наблюдавайки ги да стоят наред пъстрата суетня в балната зала на Карлтън Хаус, без да забелязват нищо от ставащото около тях, Уилям бе разбрал, че е свидетел на любов, по-чиста и завладяваща от всичко, което някога бе виждал.

Тази любов го изпълваше с отчаяние и гняв.

С невероятно напрежение на волята успя да запази спокойствие. Очите му се присвиха, устата му затрепери едва доловимо, а кокалчетата на стиснатите му в юмруци длани побеляха.

— Наранена, казвате?

Дукесата кимна бавно. Тя с интерес бе следила смяната на чувствата по лицето му. Видяното я обезпокои, но ѝ вдъхна и надежда.

— Изглежда, някакво момче се е опитало да ограби млекаря и той го е спипал. Доминик се е намесила и е пострадала. Тя е способна на подобна постъпка. Въпреки това не мога да пренебрегна някои съмнения...

Макар и да му се искаше, Уилям не можеше да повярва, че Пол е ударил Доминик. Но какво значение имаше това? Трябваше просто да се престори, че вярва и всичко щеше да се нареди от само себе си.

Той се вгледа във възрастната жена и се запита колко ли знае. Всъщност и това беше без значение. Тя бе също толкова твърдо решена да попречи на Доминик да се впусне в една неподходяща връзка, колкото и той.

— Скъпи Уилям — каза дукесата. Тя се наведе напред и постави съсухрената си длан върху неговата. — Нищо ли не може да се направи?

Погледнат отстрани, въпросът беше безсмислен, но двамата се разбраха чудесно.

— Ще се погрижа за това, ваша светлост — каза Уилям. Той поднесе дланта ѝ към устните си, после се изправи. — С оглед на така стеклите се обстоятелства мисля, че е най-добре да не споменавате пред Доминик за посещението ми.

— За какво посещение говорите, Уилям?
Той се усмихна, поклони се и тръгна.

Пол бръкна в джоба си и стисна бележката на Доминик. Не помнеше кога я бе сложил там, но тя му действаше успокоително.

„Любими — гласеше тя, — трябва да тръгвам, защото не бих искала близките ми да се безпокоят. Изпрати ми съобщение кога можем да се видим отново. Доминик.“

Любими.

Той потисна една усмивка и се опита да се концентрира върху думите на мъжа срещу него.

— Въпреки благосклонността на негово височество, мирът няма да падне от небето. Пит има нужда от тази война. Той ще направи всичко възможно военната машина да набере скорост, иначе всичко рухва.

— Никой не се съмнява в уменията на премиер-министъра — каза Пол — или в непримиримата му ненавист към революцията. Дори той обаче не може да отрече, че тази война няма да донесе на Англия нищо добро.

Чарлз Фокс сви рамене. От всички членове на правителството единствено той можеше да се мери с Пит. В сравнение с останалите двамата бяха гиганти, които държаха всички в ръцете си. Освен това нямаше въпрос, по който да бяха на едно мнение.

— Вярно е, че финансовото бреме ще бъде почти непосилно — призна Фокс. На широкото му лице се появи иронична усмивка. — Честно казано, предполагам, че точно това е причината, която прави негово височество толкова горещ привърженик на мира. Той би предпочел да похарчи тези пари за други цели.

Пол отвърна на усмивката му. Добре знаеше, че Уелският принц се слави с екстравагантността си, а и предната вечер лично бе имал възможност да се убеди в това. Знаеше също, че Фокс скромничи. За разлика от консерватора Пит, когото принцът не можеше да понася, той упражняваше огромно влияние върху бъдещия крал. Не бе изключена дори възможността той да стои зад повечето решения и възгледи на принца.

— Честно казано — продължаваше Фокс, — не съм особено впечатлен от калибъра на хората в настоящото френско правителство. Робеспьер и останалите може да бяха побъркани, но поне знаеха какво искат, което не може да се каже за Директорията, не съм ли прав? Вие обаче, изглежда, имате съвсем ясни цели.

Пол сви рамене.

— Дипломатията не е моето призвание, милорд, и навярно не се справям твърде добре с тази роля, но целта ми е проста. Опитвам се да постигна мир за своята страна. Ако войната продължи, това ще доведе до диктатура, само мисълта, за която ме ужасява.

Фокс се облегна назад в коженото кресло и спокойно погледна Пол.

— Диктатура — повтори той, сякаш искаше да запомни думата. — Звучи доста латински. Римляните се бояха да дадат прекалено голяма власт в ръцете на един човек. В крайна сметка не успяха да го избегнат. Не съм уверен, че на вас ще ви се удаде.

— Може би не — неопределено отвърна Пол, — но сме длъжни да опитаме.

Фокс потърка върха на внушителния си нос. Известно време остана загледан в празното пространство, докато накрая не каза:

— Що се отнася до мен, не мисля, че негово височество сбърка, като ви прие. Това не означава, че оценявам твърде високо шансовете ви за успех. Ако господин Пит научи за намеренията ви...

— Това ми се струва твърде невероятно. Дук Девъншир е единственият човек, освен вас и принца, който знае за намеренията. А той е виг^[2] като вас.

— Да, на Уилям може да се разчита. Жалко, че... — той замълча неочаквано. — Забравете това. Важно е следното: теоретически ви подкрепям, но нямам намерение да се изкача на политическия ешафод, докато не забележа сигурни признаци, че ще успеете. Разбрано?

Пол кимна. Знаеше, че Фокс не е подбрал случайно думите си. Напротив, умишлено бе извикал спомени, за които можеше да се предполага, че събеседникът му се опитваше да забрави. По това време ешафодът не бе любима тема на разговор за френските аристократи.

— Бяхте много ясен — каза той и стана.

Усетил, че е прекалил, Фокс прояви благосклонност и го изпрати до вратата с думите:

— Надявам се поне престоят ви да е приятен. Само работа и никакви забавления...

Пол се усмихна хладно. Беше твърдо решен да вземе предвид съвета на Фокст, но не възнамеряваше да споделя това с него. Въпреки че имаше много работа, не мислеше да я върши двадесет и четири часа в денонощието. Свободното време, с което разполагаше, щеше да прекара с Доминик — разбира се, в случай че успееше да я измъкне от баба й, която със сигурност щеше да я пази изключително строго.

След като се бе разделил с Фокс, той тръгна покрай реката към двореца Уестминстър и едноименното абатство, помнещо коронациите на поколения английски крале. Поддавайки се на неочакван порив, влезе вътре и седна в един тих ъгъл недалеч от главния олтар. Когато след половин час отново стана, бе по-спокоен отвсякога и още по-твърдо решен да осъществи намеренията си.

Фокс бе прав — изгледите за сключване на мир между Англия и Франция бяха незначителни, при това не само заради съпротивата на Пит. И от двете страни имаше хора, чиито интереси изискваха войната да продължи.

Едва ли щеше да постигне много, но можеше поне да се опита да уреди личния си живот. Възнамеряваше да се залови с това веднага.

Наблизо имаше пазар за цветя. Той спря край един щанд и ощастливи възрастната продавачка, купувайки толкова нарциси, лалета и ириси, колкото можеше да носи. Тя му препоръча и внучето си, което можело да отнесе цветята. Пол даде на момчето бележка за Доминик и му тикна в ръката един шилинг — твърде щедро възнаграждение за подобна работа, но днес той бе в изключително добро настроение. След това се отправи, подсвирквайки си, към Сейнт Джеймс Скуеър. Безгрижно бръкнал с ръце в джобовете си и гологлав, отстрани той изглеждаше като излязъл на следобедна разходка привлекателен мъж, който мисли единствено за любимата жена.

Не беше така, но можеше и да бъде, а за момента това му стигаше.

[1] интарзия — приложно изкуство за украсяване повърхността на дървени предмети или мебели с фигури от разноцветни дървени фурнири, възникнало в Италия през епохата на Ренесанса — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) виги — английска политическа партия, предшественица на Либералната — Б.пр. [↑](#)

— Разкажи ми как се случи — нежно каза Доминик на следващия ден. Двамата лежаха в леглото на Пол, след като се бяха любили.

Абаносовочерната ѝ коса бе разпиляна върху белите възглавници и голата му гръд и едва-едва потрепваше от лекия бриз, влизащ през отворения прозорец.

Под бузата си усещаше твърдата издатина на рамото му, а пръстите ѝ галеха хладния гладък белег върху стомаха му.

— Беше отдавна — спокойно каза той. Сега, когато държеше Доминик в обятията си, споменът му се струваше почти нереален и не толкова зловещ. Въпреки това, когато заговори отново, погледът му бе помръкнал: — Робеспьер още бе на власт. Аз се криех в една къща в околностите на Париж и чаках да падне нощта, за да се промъкна в града, но някой бе издал скривалището ми и се наложи да си проправам път с оръжие.

Доминик потръпна, досещайки се за онова, което бе премълчал. Тя промърмори:

— Истинско чудо е, че все още си жив.

Той зарови пръсти в косата ѝ и я погледна в очите.

— Преди няколко дена бих казал, че не вярвам в чудеса, но сега съм на друго мнение.

Тя се засмя тихо и леко го целуна по устните. След миг обаче усмивката изчезна от лицето ѝ и то неочаквано придоби сериозно изражение.

— Пол — тихо каза Доминик, — не можем да продължаваме така. Обичам баба си и не понасям да я лъжа. Освен това — допълни, — става все по-трудно. Тя е много недоверчива.

Той не се усъмни в думите ѝ. Когато предобед бе пристигнал в „Хейвърстън Хаус“, за да вземе Доминик, не бе приет особено радушно. Дукесата ясно му бе дала да разбере, че не се радва да го види отново в Лондон, а още по-малко на входната си врата.

Въпреки това не можа да попречи на Доминик да го съпроводи на една безобидна разходка в парка.

— Не можеш да разкажеш на баба си как си прекарала и този следобед — напомни ѝ той.

— Не, разбира се, но мога да бъда искрена, що се отнася до чувствата ми към теб и да я подготвя за...

Доминик замълча, осъзнала, че навярно очаква прекалено много. В края на краищата Пол все още не бе отворил дума за бъдещето.

— Забрави това — побърза да каже тя. — Ще се оправя сама. Но сега трябва да вървя.

Тя понечи да стане, но една желязна ръка я задържа. Без да обръща внимание на протестите ѝ, Пол я придърпа към себе си. Сега тя седеше в скута му с гръб към него и съвсем ясно усещаше желанието му да се пробужда отново.

— Хрумвало ли ти е — развеселен попита той, — че постоянно бягаме един от друг. Не е ли крайно време да се простим с този лош навик?

— Пол, трябва да се връщам. А и ти имаш важни срещи — тя замълча за миг, след това добави плахо: — Точно в това е проблемът... Светът винаги застава помежду ни.

Той я притисна още по-силно и така погали врата ѝ, че по гърба ѝ полази сладка тръпка.

— Винаги сме имали за себе си само броени откраднати мигове. Вече не ми е достатъчно, Доминик — прошепна на ухото ѝ той.

Очите ѝ се разшириха и в тях се отрази позлатеният таван над главите им.

— К-какво казваш?

Понякога за мъжа настъпва моментът да направи решителната крачка. Небето му бе свидетел, че неведнъж се бе оказвал в трудни ситуации. Но това тук...

Той си пое дълбоко дъх и събра смелост.

— Искях да кажа, че бих желал да станеш моя жена.

Реакцията ѝ не бе точно такава, каквато очакваше. Очите ѝ се разшириха от учудване и тя неуверено го погледна през рамо.

— Сериозно ли говориш?

— Не се шегувам с толкова важни неща.

За миг Доминик продължи да го гледа все така невярващо, а след това на лицето ѝ изгря толкова щастлива усмивка, че той не можеше да я гледа без известно страхопочитание.

Сърцето ѝ преливаше от радост — непозната, завладяваща радост. Струваше ѝ се, че няма да я понесе още дълго. За миг сякаш светът беше замрял, сякаш обикновеният всекидневен живот бе свършил веднъж завинаги.

— Почакай за миг — припряно рече той. — Трябва да ме чуеш, Доминик.

Задачата му се утежняваше от факта, че тя се бе притиснала към него. Опита се да ѝ попречи, но тя успя да се обърне.

Гърдите ѝ се търкаха в неговите, ръцете и краката им бяха сплетени, а когато устните ѝ се притиснаха към неговите в страстна целувка, Пол се почувства така, сякаш всеки момент щеше да се възнесе в рая.

— Толкова те обичам — прошепна тя току пред устните му. — Всъщност не смеех да ти го кажа, не е ли глупаво? На бала ти бе така ужасно...

— Съжалявам — искрено разкаян каза той, докато под завивката краката му караха нейните да се разтворят. По-късно щяха да имат достатъчно време за разговори. В момента други мисли бяха обсебили съзнанието му.

— Всичко е наред, сега ми е все едно. Но, Пол... О...

Каквото и да бе възнамерявала да каже, то бе удачено в потока на страстта, когато Пол проникна в нея. Все още бе достатъчно влажна след предишното сливане и все пак той започна да се движи бавно и предпазливо, докато не я видя да отмята глава назад, притваряйки очи.

Малко по-късно Пол вдигна глава от възглавницата и рече уморено:

— Както вече казах, трябва да ме чуеш.

Тя се сгуши в него и се усмихна ведро.

— Разбира се.

— Хм, не ставай прекалено послушна, любима... не ти отива. Но това сега няма значение. Обичам те и искам да станеш моя жена. Трябва обаче да бъда сигурен, че си наясно с положението. Ако мирните преговори се провалят, във Франция ще продължи да цари хаос. Всичко е възможно, дори връщане към безнадеждното състояние

от последните няколко години. При това положение не бих могъл да те взема със себе си. За теб би било много по-безопасно да останеш в Англия.

— Не се безпокой за това — безгрижно рече тя. — Ще го обсъдим по-късно. Важното е, че сме заедно и се обичаме.

Той смръщи чело, знаеше, че навярно всичко щеше да се окаже доста по-трудно, отколкото си въобразяваше тя. Въпреки това не искаше да я разочарова. Животът често го бе правил и без негова помощ.

Той я притисна към себе си и я погали по гърба. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха в такт с неговите. Усещаше устните ѝ върху кожата си. Той затвори очи и си пожела времето да спре.

Това, разбира се, не се случи. Минутите изтичаха неумолимо и скоро дойде време Доминик да тръгва.

Пол я съпроводи обратно до „Хейвърстън Хаус“. Не видя дукесата, но почувства неодобрението ѝ в студения пронизващ поглед на иконома и ненужно силното затръшване на вратата зад гърба му. Това още повече засили оформящото се у него убеждение. Вече се бе срещнал с някои представители на вигите, за които смяташе, че е възможно да са заинтересовани от прекратяването на войната.

Подобно на Фокс те също се колебаеха, но поне бяха благоволили да го изслушат. Няколко часа по-късно решимостта му бе отстъпила място на безнадежден песимизъм.

— Нашите страни са във война от шест години — бе казал единият от мъжете, — но дори и преди това отношенията ни не бяха особено сърдечни. На човек му е трудно да си представи, че изобщо някога ще има мир.

Друг се бе съгласил:

— Особено докато този Бони се опитва да завладее целия свят.

Там бе бедата. Англичаните просто не вярваха на Франция. Въпреки всичките му уверения, че Директорията иска мир, не бе трудно да констатира: не му вярваха.

И докато корсиканският генерал не бъдеше обуздан, нищо нямаше да се промени. Но как да стане това. Без преувеличение можеше да се каже, че Бонапарт все по-уверено вземаше нещата в свои ръце. Това изпълваше Пол с безпощаден, смразяващ страх. На Фокс му

бе лесно да говори за диктатура — той бе англичанин. Затова пък Франция вече столетия наред страдаше от тирани.

Свалянето на якобинците й учредяването на Директорията бе последвано от кратък период на спокойствие, но Пол се боеше, че то няма да трае още дълго.

Прибра се потиснат и угрижен. Трябваше да се преоблече и да се подготви за вечерта. Благоклонността на Уелския принц му бе издействала множество покани за различни светски събития. Докато се обличаше, прехвърли получените визитни картички, опитвайки се да избере някоя от тях.

Най-сетне се спря на една и излезе. Вечерта бе тиха и топла, така че се отказа от каретата и реши да повърви пеш. Улиците около Сейнт Джеймс Скуеър кипяха от народ. Вече наближаваше целта си, когато висок, облечен в тъмни дрехи, мъж се приближи към него. Сипаничавото му лице бе зачервено, а носът му стоеше някак накриво, сякаш преди време е бил чупен. Приличаше на застаряващ боксьор, помнещ много от онези битки с голи юмруци, които англичаните толкова обичаха.

— Извинете, господине — промърмори мъжът, — бихте ли ми казал къде е номер петдесет и седем?

Докато говореше, мъжът се бе приближил ненужно и незабелязано пхна нещо в джоба на Пол.

— Там отзад — Пол посочи с ръка въпросната сграда.

Непознатият докосна с ръка шапката си, промърмори някаква благодарност и побърза да се отдалечи.

Пол го изчака, бръкна в джоба си и извади сгънат лист хартия, запечатан с парче восък без печат. Той го разчупи и прочете:

П. знае за вас. Подготвя се арестуването ви. Не сме се срещали. Ф.

Задиша тежко. Нито за миг не се усъмни кой бе „П.“ Бележката трябваше да бе от Фокс, който го предупреждаваше, че Пит знае за целта на посещението му в Англия. Пит и съмишлениците му се бяха заклели да не сложат оръжие, докато във Франция има дори един-

единствен революционер. Той би дал всичко, за да попречи на Пол да изпълни задачата си.

Най-вероятно съобщението отговаряше на истината. Враговете му нямаха интерес да подправят едно подобно предупреждение. Защо им бе да му дават възможност да избяга, когато можеха да го арестуват и изобличат.

Той се обърна и забърза обратно към Сейнт Джеймс Скуеър. Тъкмо си бе влязъл, когато икономът въведе Уилям. Дукът се усмихна извинително и изчака прислужникът да излезе, след което пристъпи към Пол и му подаде ръка.

— Съжалявам, че след бала на принца нямахме възможност да се видим. Прекалено много работа, нали разбирате.

Пол кимна и му посочи едно кресло. Той беше изненадан от посещението на дука и чувстваше известно раздразнение.

Доминик недвусмислено бе намекнала, че ако пожелае, би могла да се омъжи за Уилям. А тя не бе от жените, които се заблуждаваха относно чувствата на мъжете.

Уилям пое предложения му коняк и отпи голяма глътка, без да усети вкуса му. Пол се бе настанил срещу него. От мястото си можеше да наблюдава малкия стенен часовник, който му напомняше, че времето неумолимо тече, а той има неотложни дела.

Въпреки това правеше всичко възможно да скрие нетърпението си. Не след дълго вече се радваше, че бе успял да го стори.

— Фокс не знае, че съм тук — рече Уилям и се усмихна самоуверено. — Той не би одобрил, но аз си помислих... Е, бих казал, че положението е доста напечено, прав ли съм? Жалко, че Пит е узнал всичко, но трябва да се опитате да спасите онова, което може да бъде спасено. Сега става дума за това, да се измъкнете оттук, без някой да забележи.

— Разбирам — бавно рече Пол. В думите на дука имаше логика. Уилям и Фокс бяха съюзници — и двамата бяха виги, и двамата противници на Пит и неговата политика. Освен това Фокс, изглежда, имаше доверие на по-младия си съмишленик, чиито произход и държание го правеха напълно благонадежден.

Самият Пол хранеше някои резерви по отношение на дука, но в момента нямаше друг избор, освен да се вслуша в думите му.

— Много мило, че ми предлагате помощта си.

Гостът сви рамене.

— Не си мислете, че правя това напълно безкористно — в отговор на въпросителния поглед на Пол той продължи: — Ако Пит ви пипне, изгледите за мир ще бъдат сведени до нула. Той ще предизвика такъв скандал, че никой повече няма да посмее да отвори дума за прекратяване на войната. Всички, включително принцът и Фокс, ще бъдат принудени да се дистанцират от вас. Аз лично не бих желал да се стигне дотам.

— Каква е алтернативата? — спокойно попита Пол.

— Ако успеете да се върнете във Франция, няма да има скандал. Вие ще сте изпълнил задачата си, намеквайки за готовността на френското правителство да започне преговори, а и ще сте успял да надхитрите Пит. Това ще се хареса на много хора и ще ги накара да помислят върху думите ви.

Уилям представяше нещата доста убедително. Той нито премълчаваше трудностите, нито преувеличаваше изгледите за успех, а просто представяше един реалистичен сценарий.

Така или иначе Пол нямаше друг избор. Един арест би бил истинска катастрофа.

— Всъщност не само англичаните ще се дистанцират от мен — отвърна спокойно. — Френското правителство ще стори същото, за да не си навлече гнева на Бонапарт.

Уилям отпи голяма глътка коняк, изпразвайки чашата си.

— Още една причина да тръгнете веднага.

Въпреки това Пол се колебаеше. Сега каза бавно:

— Има едно... усложнение от лично естество.

Дукът вдигна глава и го погледна право в очите.

— Доминик?

Пол потисна една усмивка. Дали и в битка този наследник на поколения нормански и англосаксонски воители щеше да бъде толкова прям? Вероятно.

— Трябва да се видя с нея, преди да замина.

Уилям смръщи чело.

— Не би било много умно. Връзката ви с нея не е тайна за никого. Навярно къщата се наблюдава.

— Въпреки това не мога да тръгна, без да съм я видял.

— Ако искате да ѝ предадете нещо, ви съветвам да го сторите писмено. Аз съм готов да ѝ предам писмото ви.

— Благодаря — хладно отвърна Пол, — не е необходимо.

И двамата знаеха, че не храни голямо доверие към Уилям.

Дукът стисна устни и се загледа в празното пространство. Пол чакаше търпеливо и неподвижно, докато събеседникът му не взе решение.

— Е, добре. Ще се опитам да ви устроя среща, но междувременно трябва да изчезнете оттук. Всяка секунда е от значение.

По този въпрос Пол бе склонен да се съгласи с него. Пит нямаше да губи време и щеше да се опита да го арестува час по-скоро. И без друго бе поел достатъчно голям риск, връщайки се в дома си.

— Ще чуете за мен — спокойно каза той и протегна ръка. — Много благодаря за помощта.

Уилям бе изненадан от това неочаквано сбогуване.

— Трябва да ми кажете къде бих могъл да ви открия.

Пол се запъти към вратата и не му остави друг избор, освен да го последва.

— Както вече ви казах, ще чуете за мен — той се усмихна отново и Уилям можа само да се сбогува и да си тръгне. Още преди вратата да се бе затворила, Пол вече тичаше нагоре по стълбите към втория етаж, вземайки по две стъпала наведнъж. В спалнята той отвори вратата на гардероба и започна да рови из копринените и кадифените дрехи, които подхождаха на един маркиз, но не и за мястото, където отиваше.

След половин час един едър, добре сложен мъж в дрехи на работник напусна къщата през задната врата. Той прекоси градината, покатери се на каменната ограда и скочи от другата страна. След като се бе огледал, забърза надолу по улицата.

За да задоволи любопитството си и да се увери, че постъпва правилно, Пол се върна обратно, минавайки през вътрешни дворове и тихи странични улички, и скоро се оказа в близост до дома си.

Скрит в сянката на един вход, той забеляза двамата мъже, охраняващи парадния вход на къщата. Докато разговаряха, те поглеждаха нагоре по улицата, сякаш очакваха някого.

Не им се наложи да чакат дълго. Скоро пред къщата спря черна карета, от която слязоха около дузина мъже. Те размениха няколко

думи с другите двама и вкупом се втурнаха към къщата.

Един от тях потропа на вратата. Икономът отвори. Отначало бе изненадан, след това придоби отчаян вид. Мъжете го избутаха настрана и влязоха. Пол бе видял достатъчно. Отново на косъм се бе спасил от арест — не за пръв и навярно не за последен път.

— Просто е непоносимо — гневно рече дукесата. — Човек не може да се поразходи спокойно. Марш оттук.

Тя удари с бастуна си един просяк, осмелил се да се приближи до нея. Мъжът се отдръпна, но скоро друг го замени.

Доминик вървеше с баба си по Ню Бонд Стрийт. От двете страни на улицата имаше елегантни магазини, пред които постоянно спираха бляскави карети. Покрай луксозните витрини минаваха облечени по последна мода дами и господа.

И целият този разкош гъмжеше от просяци.

Невъзможно бе да направиш и крачка, без да се натъкнеш на някого. Бяха истинска напаст — препречваха тротоарите и се мотаеха пред вратите на магазините, докато не ги прогонеха, за да се върнат след малко отново. Някои от тях бяха още деца, други — възрастни. Двата пола бяха представени почти по равно. Всички носеха пълни с бълхи парцали, разпръскващи миризма, която не можеше да бъде сбъркана.

— Пфу — възмущаваше се дукесата. — Защо властите не си свършат работата? Ако тикнат няколко от тях в затвора, останалите сами ще се ометат.

Доминик се въздържа да каже, че причината за огромния брой просяци е ужасната бедност, ширеща се в Лондон. Дукесата беше възрастна жена с отдавна формирани възгледи. Нямаше абсолютно никакъв смисъл да спори с нея.

— Не се ядосвайте — нежно промърмори тя, — тук сме за удоволствие.

След като бе дала воля на раздразнението си, възрастната жена поомекна:

— Имаш право. Нека да видим този нов магазин... Денвърс, как се казва?

— „Филипс“, мадам — отвърна възстарата камериерка на дукесата. Ако това изобщо бе възможно, с възрастта Денвърс бе

станала по-навъсена и кисела дори от господарката си. Тя бе мърморила през целия път, а Маги, която съпровождаше Доминик, бе изпитала желание да я удуши.

— Това ли е новата аукционна къща, милейди? — опита се да предизвика известно въодушевление младата камериерка.

Доминик кимна.

— Чух, че имало някои много хубави картини. Защо не надникнем, *grandmere*?

Херцогинята се съгласи и четирите жени продължиха надолу по улицата, докато не стигнаха номер седем. Собствениците на аукциона бяха поставили пред вратата силни млади мъже, които да държат просяците на разстояние. Дукесата и спътниците ѝ влязоха безпрепятствено.

Вътре Доминик се поотпусна, тъй като баба ѝ — на седемдесет и седем години също толкова предприемчива, колкото половин столетие по-рано, — скоро бе погълната от разглеждането на картините. Денвърс я следваше, полюшвайки се, без да престава да мърмори, докато господарката ѝ обикаляше и оглеждаше платната през лорнета си.

Един почтителен млад мъж, служител на аукционната къща, се бе присъединил към тях, готов да отговори на всеки въпрос, който можеше да хрумне на възрастната дукеса.

Доминик имаше други планове.

— Баба ми изглежда ще се забави — промърмори тя, обръщайки се към Маги. — Ще изляза да глътна малко чист въздух.

Камериерката изненадано повдигна вежди, но не каза нищо.

— Ако пита за мен, кажи ѝ, че се връщам веднага.

— Както наредите, милейди — промърмори Маги. Изражението на лицето ѝ не подхождаше твърде на почтителните ѝ думи.

Чист въздух на Ню Бонд Стрийт? Пушилката, която вдигаха каретите, валящите се навсякъде боклуци и всевъзможните миризми правеха дори само мисълта за това абсурдна.

Доминик забърза надолу по улицата и като се добра до ъгъла, сви в посока Гросвенър Скуеър. Скоро към нея се приближи един едър, особено мърляв, просяк.

— Нямате ли някое излишно пени, госпожице? — примоли се той и тръгна редом.

Доминик тъкмо се канеше да му даде някоя дребна монета, за да се отърве от него, когато случайно погледна изцапаното със сажди лице, на което блестеше чифт турскосини очи.

— Пол!

— П-с-с — сниши глас той, поставяйки пръст на устните си. — Ела.

Озадачена, тя го последва в тесния проход между две къщи.

— Внимавай къде стъпваш — промърмори Пол. — Пълно е с...

Преглъщайки една ругатня, тя разбра какво имаше предвид и бързо повдигна полите си.

— По-бавно, не мога да те настигна.

— Това е достатъчно — каза той и спря пред някаква дървена ограда. Обърна се и се усмихна нежно. — Моля те, извини ме, че не те поздравих по подобаващ начин, но едва ли би искала да запазиш върху елегантната си рокля следите от поздрава ми.

— Извини ме за любопитството — каза Доминик, разглеждайки дрехите и лицето му, — но как успя да се измърсиш толкова?

— Въглища — лаконично отвърна той. — И друг път съм използвал с успех този трик.

Тя не държеше да узнае подробностите — нямаше време за това, пък и чувстваше, че не би искала.

Превъзмогна страха и безпокойството, измъчващи я, откакто бе узнала за намеренията на Пит.

— Не успях да разбера много от съобщението ти — и допълни остро: — Уилям бе по-разговорчив.

Пол се ухили подигравателно.

— Все още ли очаква да му се обадя, за да ми уреди среща с теб?

— Така мисля. Наистина не е много мило, от твоя страна, да си играеш с него.

— Да си играя? Не бих се изразил така. Той бе дяволски близо до това, да успее да ме спипа. Бих предпочел да стоя настрана от него.

— Не мислиш сериозно, че той би те предал, нали? — Доминик изглеждаше видимо изненадана. — Уилям е мой добър приятел, а освен това е и дук.

Имаше моменти, в които наивността ѝ го шокираше. Не знаеше как въпреки всичко преживяно бе успяла да запази подобна детинска невинност.

Сега обаче това беше без значение. Трябваше да я накара да го изслуша и да се опита да го разбере.

— Освен всичко друго той е и мъж — сухо рече Пол, — така че е най-добре да го държим настрана. Това засяга само нас двамата.

Той си пое дъх, за да събере смелост за речта, която бе подготвил, но Доминик го изпревари.

— Идвам с теб — каза тя.

— Какво? — Изглеждаше почти комично в дрипите, който бе навлякъл, но изражението на лицето му всяваше по-скоро страх. Доминик се опита да не му обръща внимание. Тя вирна брадичка и рече: — Разбирам, че се налага веднага да напуснеш Англия. Не виждам защо да не дойда с теб. Grandmere ще се ядоса, но тя е реалистка и в крайна сметка ще се примири. Никол и Давид ще ми липсват, както и аз на тях, но тук те са добре, а и вече са големи. Както виждаш, нищо не ми пречи да тръгна с теб.

Беше изрекла всичко това на един дъх, тъй като искаше да каже всичко, преди той да я е прекъснал. Възцарилото се мълчание бе почти непоносимо.

Най-сетне Пол каза:

— Мога да разбера, че ти е трудно...

Какво, за Бога, трябваше да стори? Доминик със сигурност си даваше сметка колко дързък бе подобен план и все пак изглеждаше непоколебима.

— Изобщо не ми е трудно — каза тя. — Ще дойда с удоволствие. Англия вече не ме привлича с нищо, а освен това положението във Франция далеч не е толкова лошо, колкото преди.

— Наистина ли? — неочаквано избухна той. — Само защото на Плас дьо ла Революсион не се търкалят глави?

Той постави ръце на раменете ѝ.

— За Бога, мислех, че съм се изразил достатъчно ясно. Възможно е същата лудост да се повтори още утре. Не разбираш ли? Изгубих прекалено много приятели — хора, на които държах, — за да поема риска, да намеся и теб. Оставах тук, в Англия, където поне ще бъдеш в безопасност, и затова има дяволски основателни причини.

Тя го зяпна невярващо. Нима възнамеряваше да я изостави? Подтиквана от страха, тя премина в настъпление.

— Ти не си ми господар. Каквото и да си мислиш, аз сама решавам какво да правя. Мога да замина за Франция и без твоего позволение.

— Какъв е смисълът? — попита той, пронизвайки я с унищожителен поглед. За нещастие, без да се замисли, прибегна до първото средство, което му хрумна. — Ако не ми се подчиниш, Доминик, кълна се, между нас всичко е свършено. Няма да постигнеш нищо, ако ме последваш.

Веднага разбра, че е сгрешил.

— Да те последвам? — повиши глас тя, а очите ѝ пръскаха искри. — Ти, безсрамна свиня! Аз не съм някоя болна от любов овца, която се мъкне подире ти. Ако замина за Франция, няма да го направя заради теб, а заради самата себе си. Като си помисля само, че възнамерявах да ти се врека във вярност...

— Тихо — прекъсна я той. Беше чул достатъчно. С независимите жени всичко бе наред, докато човек не изгубеше контрол над тях, а точно това бе станало с Доминик.

Подобни обстоятелства можеха да доведат до отчаяние всеки мъж, още повече, ако той смяташе, че притежава някаква брилянтна идея. Пол опита с друга, също толкова неподходяща, тактика.

— Доминик, скъпа, бъди разумна, бихме могли да се оженим, преди да тръгна. Така в някакъв смисъл ще бъдем заедно, но ти ще си в безопасност.

А и би поставил Уилям на мястото му. Това бе идеалното решение. Пол бе истински горд от факта, че му е хрумнало нещо подобно.

— Да се оженим? — ледено повтори Доминик. — За да седя тук и да бера страхове, докато ти тичаш след възвишените си идеали? Не, благодаря, господин Дьоламер, имам по-добра идея, как да прекарам дните си.

След тези думи тя се обърна и понечи да си тръгне. Ефектът от думите ѝ щеше да е по-силен, ако не бе застъпила края на роклята си и едва не бе паднала. Обаче успя да се задържи на крака, преди Пол да ѝ се притече на помощ. Тя го прониза със смразяващ поглед и побърза да се отдалечи, без да обръща внимание къде стъпва.

— Мили Боже — тихо изруга Пол. Беше се провалил и което бе още по-лошо, в момента не можеше да стори нищо, за да поправи

грешката си. Трябваше час по-скоро да се върне във Франция, за да съобщи резултата от мисията си.

Но можеше да се върне. Точно така. След няколко седмици, най-късно до месец, щеше да се върне, и тогава нищо нямаше да може да застане между него и Доминик.

Този план му се струваше някак познат. Подозрително приличаше на една грешка, сторена от някой друг. Не, не точно грешка... заблуда.

Той поклати уморено глава. Времето течеше неумолимо. Трябваше да бърза. Но поне Доминик бе в безопасност. Питаше се дали това също не е заблуда, но нямаше друг избор, освен да й вярва. Опитваше се да го прави по целия път до Дувър, а също и на кораба, който го отнасяше обратно във Франция.

— Моля ви, бабо, опитайте се да ме разберете. Обичам ви много и оценявам онова, което направихте за мен, но сега трябва да вървя.

— Всичко заради този мъж — промърмори дукесата. Тя удари пода с бастуна си. — Проклинам деня, в който му позволих да прекрачи прага на дома ми. Ами ти? Как изобщо си представяш всичко това? Какво ще стане с живота ти тук, с Никол, Давид, Уилям?

— Уилям е само... — Доминик замълча. Баба й знаеше за нежеланието й да се омъжи за Уилям и трябва да бе в състояние и сама да отгатне причината. — Съжалявам — промърмори най-сетне тя. — Просто не обичам Уилям и ако се омъжа за него при тези обстоятелства, ще му направя лоша услуга.

— Колко благородно — каза дукесата. — Това винаги е било привилегия на младостта. За съжаление ще трябва да се научиш да вземаш от живота най-доброто, което ти предлага. Уилям е добър човек, докато този Дьоламер...

— Не заминавам за Франция заради Пол — решително рече Доминик. — Между нас всичко свърши.

— Какво е свършило? — попита възрастната жена. Тъй като не получи отговор, продължи: — Колко далече всъщност сте стигнали?

Доминик твърде късно осъзна, че е казала прекалено много. Тя се изчерви, а в златистозелените й очи блеснаха сълзи.

— Моля те, бабо — отчаяно промърмори тя. — Не издържам...

— О, мили Боже. Ти, глупаво дете, не ми казвай, че си...

Дукесата неочаквано придърпа към себе си хлипащата Доминик и нежно я прегърна, след това започна да ѝ шепне утешителни думи, докато риданията ѝ не стихнаха.

Доминик вдигна глава и срещна две пълни с мъдрост и съчувствие очи.

— Значи ще последваш един мъж — грубо каза баба ѝ, — който не е имал смелостта да стори онова, което изисква от него честта.

— Точно обратното — уморено рече Доминик, — той бе твърдо решен да ме заведе пред олтара, преди да замине.

Дукесата се усмихна неволно.

— И ти си отказала?

— Категорично. Как смее да си помисли, че ще се съглася да ме... подпечата, а след това да ме зареже, като непотърсен пощенски колет. Като си представя само...

— Добре, скъпа моя, вече съм наясно. Значи не искаш да се омъжиш за маркиз Рошфор, но все още смяташ, че трябва да се върнеш във Франция?

Доминик кимна бавно. Макар да чувстваше, че не е напълно искрена, тя каза:

— Това е може би последният ни шанс да си възвърнем имението. Не мога да се откажа от него, без дори да съм направила опит да си го върна.

Дукесата прекалено добре познаваше притегателната сила на земята и честта, за да възрази. Въпреки това цялата тази история не ѝ харесваше. Предпочиташе да знае, че внучката ѝ е в безопасност. Поне още известно време.

От друга страна обаче, си даваше сметка, че се бе лишила от тази привилегия още в първите дни на революцията.

Доминик бавно посегна към златната верижка, която висеше на врата ѝ. Медальонът още пазеше топлината на кожата ѝ. В него имаше миниатюрен портрет на френското кралско семейство. Мария Антоанета седеше усмихната до мъжа си, а зад августейшата двойка бяха застанали дофинът и принцесата. Мария Антоанета изглеждаше безметежно щастлива — една жена, над която все още не бе легнала зловещата сянка на бъдещето.

— Бяха просто хора — тихо, сякаш на себе си, каза Доминик, без да откъсва поглед от портрета, — на чиито рамене случайно се бе стоварило бремето на прекомерна отговорност. Правеха грешки. Кой не прави. Имаше неща, които можеха, а не сториха. Но не заслужаваха да умрат.

— Дете — разтреперана каза дукесата, — животът често е несправедлив.

— Зная това, но... Не разбирате ли? Аз ги обичах и въпреки това не можех да им помогна. Кралицата...

Тя сведе глава и направи усилие да се овладее.

— Тя е била съвсем сама. Не е имало никой, който да я утеши в последните ѝ часове. Трябвало е да понесе всичко съвсем сама. Навярно е била уплашена за децата си, но не го е показала. До самия край се е държала с достойнство.

— Никой не може да ѝ го отрече, но какво общо има това с теб?

— Трябва да сторя като нея. Да се изправя лице в лице със страховете си — всичките ужаси на миналото, от които Пол и вие се опитвахте да ме пазите. Трябва да се върна. Заради себе си и заради бъдещето си.

Дукесата затвори очи. Зад натежалите ѝ клепачи се въртеше цяла вселена от светли петна. За миг ѝ се прииска да остави всичко и да се изгуби в нея.

Тя рязко отвори очи.

— Всичко е наред. Съгласна съм, че трябва да се върнеш. Но не за да подновиш връзката си с Дьоламер. Какво точно искаш да постигнеш? Имам право да зная.

Доминик затвори медальона. Тя го върна обратно на мястото му до сърцето си и се изправи. Усмивката, с която дари баба си, бе изпълнена с решителност.

— Ще си върна Монфор — каза спокойно. — То е семейно имение и по право се пада на Давид. Монфор отново ще бъде наше.

Усмивката ѝ ставаше все по-самоуверена, а лицето ѝ излъчваше непоклатима решимост и нетърпение. Прекалено дълго съдбата я бе подмятала насам-натам. Крайно време бе да се погрижи за живота си.

— А след това — унесено каза тя — ще видим.

Париж, октомври 1799

Облегнат на една от стените в позлатения салон на Доминик, Пол наблюдаваше разиграващата се пред него сцена. Стената бе покрита с бял щампован брокат, който контрастираше с черните му дрехи. Както винаги, Пол изглеждаше неотразимо мъжествен и невероятно привлекателен, въпреки че продължаваше да не се съобразява с модата. Гъстата златна коса бе завързана на плитка и откриваше високото му чело. Докато стоеше и наблюдаваше пъстро облечените мъже и жени, които разговаряха под кристалните полилеи, туркосините му очи блестяха като очите на вълк, попаднал сред стадо овце.

По-малко от година след завръщането си от Лондон Доминик напълно бе превзела Париж — или поне онази част от него, която бе от значение за една млада честолюбива жена.

Салонът ѝ бе най-елегантният от всички и превъзхождаше дори този на мадам Дьо Стал. Баловете ѝ бяха най-блестящите, дрехите ѝ — най-обсъжданите, всяка нейна постъпка дълго бе коментирана и възхвалявана почти до раболепие.

Красивият, непостоянен, разглезен Париж бе открил в нейно лице точно онова, от което имаше нужда — млада жена с покоряваща красота, богатство и знатно потекло, която дори със самото си присъствие даваше да се разбере, че дните на насилие са останали в миналото. Сега от значение бяха единствено клюките, любовните афери и интригите — истински важните неща в живота.

„Тази вечер е по-красива отвсякога“ — навъсено мислеше Пол. Роклята ѝ — дълга златиста туника с висока талия — бе ушита по последна мода и дори нещо повече. Каквото и да облечеше Доминик, модистите от улица „Сент Оноре“ само след ден-два вече усърдно копираха. Абаносовочерната ѝ коса бе вдигната на тила във формата на корона и само отделни кичури се спускаха зад ушите и по раменете ѝ. Докато я наблюдаваше от другия край на помещението, Пол можеше

да види златистозеления блясък в очите ѝ, леката руменина по бузите и сочните ѝ устни.

Той отпи още глътка от чашата си — шампанско, разбира се, в салона на Доминик не се сервираше нищо друго — и направи кисела гримаса. Някакъв висок мъж с продълговато лице се засмя до него.

— Тази вечер е в отлична форма, не съм ли прав?

Пол дори не си направи труда да го погледне. Очите му останаха приковани в Доминик.

— Кога не е била? — отвърна той.

Шарл Морис дьо Талейран се засмя. Като външен министър на Франция, дипломат, държавник и интригант *par excellence* той притежаваше изискан вкус и умееше да се забавлява, не на последно място и за сметка на Пол. Не можеше да пропусне възможността да се наслади на рядката гледка на влиятелния, бъдещ страхопочитание, маркиз Рошфор, който въздишаше подир една жена.

— Хайде, хайде — каза след малко той, — положението не е чак толкова лошо. Поне сме поканени. Обратното би било по-лошо от смърт, поне така разбрах от господата, за които една покана от очарователната госпожица Монфор е сред най-скъпоценните неща на света.

Пол промърмори едва чуто някаква ругатня и продължи да наблюдава Доминик. Тя се забавляваше чудесно. Както винаги.

Вечерта бе невиджан успех — храната и виното бяха отлични, къщата — чудесна, гостите — очаровани както обикновено. О, да, Доминик умееше да получава от живота каквото искаше.

— Разбира се — промърмори Талейран, който също не откъсваше поглед от нея, — парите ѝ също не са без значение.

Пол му отправи изпълнен с укор поглед.

— Мислех, че Директорията просто е искала да помогне на една лоялна дъщеря на Франция, връщайки ѝ семейното имение.

Талейран се задави с шампанското си. Той не си направи труда да твърди нещо, за което и двамата знаеха, че не е истина. След завръщането си от Англия Доминик бързо бе спечелила много от мъжете във висшите етажи на властта. Талейран далеч не бе единственият, попаднал в плен на чара ѝ. Един чар, който — както той се изразяваше младата дама подсилвала с щедри парични дарения.

— Наистина жалко — рече външният министър, все още наблюдавайки Доминик, — че не се е родила мъж.

Пол се закашля. Не можеше да си представи по-абсурдна мисъл.

— Какво, по дяволите, значи това?

— От нея би излязъл превъзходен политик. Тя чудесно знае какво трябва да прави и да говори, за да постигне целта си. При това го прави с минимум усилия. Всеки, който я погледне, би си помислил, че тя просто се забавлява.

Пол не можеше да не се съгласи. Тази мисъл го гризеше повече от всичко останало. Доминик с лекота си проправяше път през живота, докато той бе измъчван от хаос от чувства, кое от кое по-неприятни.

Когато предишното лято бе научил, че тя е в Париж, Пол бе шокиран и разтревожен, при това с право. В ход бе нов държавен преврат, много от членовете на Директорията бяха отстранявани, на тяхно място идваха други. Известно време не бе ясно накъде ще поеме страната — надясно или наляво, към анархия. В тази атмосфера той се бе почувствал задължен да я посети и да ѝ предложи помощта си. Доминик, разбира се, категорично я бе отхвърлила.

Отгоре на всичко бе дала да се разбере, че не възнамерява да подновява връзката им, а я смята за приключена.

Той вече не ѝ се сърдеше, разбира се. Би било абсурдно. Имаше много по-важни грижи. Просто му беше забавно да гледа как Доминик прави мъжете на глупаци, макар това в никакъв случай да не му доставяше удоволствие. Той отпи още една глътка шампанско и установи, че чашата му е празна. Минаващ наблизко келнер я взе и му подаде друга.

Талейран продължаваше да бъбри, но Пол го слушаше с половин ухо. Не бе в настроение да говори за Бонапарт, който уж всеки момент щял да се появи в Париж след мнимата си египетска победа.

Щеше да бъде честван като покорител на Египет, но Пол таеше известни съмнения. Много съобщения от бойните полета даваха да се разбере, че великият генерал си е намерил майстора. Навярно при тези обстоятелства Бонапарт бе сметнал за най-разумно да се обяви за победител и да вдигне платна.

— Чух, че госпожица Монфор се е сближила с очарователната Жозефин — рече Талейран. — Но това едва ли е изненада за някого. Въпреки разликата във възрастта двете много си приличат.

— Възможно е — промърмори Пол, който все така го слушаше с половин ухо. В момента Доминик разговаряше с висок, добре сложен мъж, в чието лице Пол разпозна сина на един от членовете на правителството. Младежът я зяпаше така възхитено, сякаш тя бе ангел, чиито нозе едва докосваха земята.

Пол с погнуса извърна поглед и установи, че Талейран го гледаше озадачено. На устните на външния министър трепна усмивка.

— Да повторя ли?

— Съжалявам, тази вечер съм малко разсеян.

— Мога да си представя — сухо промърмори Талейран. — Казах, че навярно е било неизбежно вашата госпожица Дьо Монфор и госпожа Бонапарт да се сприятелят. В края на краищата, преди Наполеон Жозефин бе женена за един граф от стария режим, който загина по време на Терора, както навярно знаете. И на двете революцията отне много, макар, да призная, са се свързали доста успешно.

— Значи Доминик — между другото, не моята Доминик, както тя ясно даде да се разбере, — се е сприятелила с жената на Бонапарт. Защо, мислите, би трябвало да се интересувам от това?

Талейран сви рамене.

— Това е още една причина да се пазите от нея, млади приятелю, ако вече нямате едно наум.

Пол отпи нова голяма глътка шампанско и каза безразлично:

— Нямам проблеми с Бонапарт.

Външният министър го прониза с поглед.

— Наистина ли? Не предполагам.

— Защо? — отвърна Пол. — Всички сме единодушни, че военните цели на Франция са постигнати. Мирът трябва да бъде сключен час по-скоро. Бонапарт стори всичко, което можеше да се очаква от него, дори нещо повече. Би трябвало да е щастлив от успешния край на своите усилия.

— Ах — каза Талейран привидно изненадан, — така ли мислите?

Той леко се наведе напред, след което погледна през рамо, за да се убеди, че никой не може да ги чуе. Пол не можеше да каже дали се преструва, или наистина е притеснен за сигурността си.

— Бих искал, да ви помоля да не прибързвате със заключенията си относно Бонапарт.

— Нямам навик да го правя — малко студено отвърна Пол.

Талейран повдигна вежда, след което умишлено хвърли поглед по посока на Доминик.

— Ах, наистина ли?

Половин час по-късно Пол, който все така стоеше облегнат на стената и се наливаше с шампанско, си призна, че външният министър бе прав. Талейран бе изчезнал, за да размени по някоя дума и с други познати. Няколко дами — до една твърде очарователни — се бяха опитали да заговорят Пол, но безуспешно. Той не бе готов да се откаже от доброволното си усамотение. Беше напълно обсебен от мислите за Доминик.

— Господине? — полугласният въпрос на келнера върна Пол в реалността. Той замени празната си чаша с една пълна и несъзнателно я изпразни на един дъх.

В другия край на помещението Доминик се смееше. Тя стоеше сред тълпа от обожатели, някой, от които, изглежда, разказваше нещо забавно. Бе отметнала глава назад и косите ѝ се спускаха по гърба почти до кръста. Дочул смеха ѝ, Пол потръпна. Този смях. Напомняше ромон на планински поток — едва доловим и въпреки това незабравим. Пол усети тялото му да се сковавя и изруга тихо.

Очите му се превърнаха в късчета турскосин лед, когато рязко отлепи гръб от стената и се запъти към Доминик.

Тя с нищо не показва, че го е забелязала. След първата им среща, по време на която ясно бе дала да се разбере, че възнамерява да запази независимостта си, двамата се бяха срещали рядко — винаги на публични места и при това съвсем за кратко. Нямаше причина тази вечер да е по-различно. Затова бе необяснимо защо така ѝ примая, когато забеляза Пол да приближава.

— Пол — промърмори, когато вече бе невъзможно да се преструва, че не го е забелязала, — колко се радвам. Не знаех, че си тук.

Кръгът от обожатели сякаш се разтвори във въздуха. Мъжете бяха видели Пол да приближава — навъсен и неумолим, с походка на хищник — и бяха доловили някаква смътна заплаха. Жените се преструваха на безразлични, но той и без това изобщо не ги забелязваше. В крайна сметка те решиха, че е безсмислено да остават.

Наоколо празненството продължаваше, преливащо от престорена жизнерадост.

Пол и Доминик не забелязваха нищо.

Той вдигна подигравателно чаша, изпразни я и я постави на масата наблизо, без да откъсва поглед от Доминик.

— Госпожице Монфор, изглеждате очарователно.

Няколко мига тя го гледа с разширени от учудване очи. Бузите му бяха неестествено червени, а в очите му имаше блясък, който я озадачи... поне в първия момент. Не след дълго разбра.

— Ти си пиян — невярващо каза. Удивлението ѝ бе съвсем искрено. Никога не го бе виждала такъв, и дори не бе допускала, че е възможно.

Пол бе обиден и не го криеше.

— Не ставай смешна. Никога не се напивам — взе чаша шампанско от подноса на един минаващ наблизо келнер и я изпразни на един дъх.

Доминик се запита дали първото ѝ впечатление не е било погрешно. Пол наистина се владееше много добре.

Може би дори прекалено. Стоманената му воля я безпокоеше.

Тя каза предпазливо:

— Не бях сигурна, че ще дойдеш тази вечер.

Въпреки желанието си да изглежда безразлична, не можа да скрие нотката на копнеж в гласа си. Бе прекарала последните няколко месеца в Монфор. Отначало възнамеряваше само да провери състоянието на имението и да реши какво има да се свърши, но скоро бе погълната от възстановителните работи и остана, за да ги наглежда лично. През цялото това време постоянно бе очаквала — може би дори се бе надявала — да зърне в съседното имение впечатляващия силует на Пол.

Едва след няколко месеца бе узнала, че той е продал земята и е използвал голяма част от парите за създаването на частна болница. Лекарската практика, изглежда, отнемаше толкова от времето му, че той не можеше да си позволи да го пилее за светски прояви, още повече, ако поканата идваше от нея.

Заради известността и влиянието му тя го канеше на всичките си приеми. Не искаше да дава повод за въпроси, на които и сама нямаше отговор. Достатъчно лошо бе, че Пол отклоняваше всичките ѝ покани.

За пред хората това можеше да се обясни с прекалената му заетост. Единствено тя обаче знаеше, че причината бе друга и се вбесяваше, макар да се опитваше да изглежда безразлична.

Веднъж го бе зърнала по време на един антракт в операта, но скоро след това отново го изгуби от поглед, без да успее да го заговори. Друг път го бе видяла да минава покрай Лувъра. Той бе влязъл, без да я забележи, в една от сградите, в които се помещаваше правителството.

Тези срещи не допринасяха особено за подобряване на настроението ѝ. Пол знаеше къде да я намери, но месеците изтичаха, без да се появи в ремонтираната ѝ градска резиденция, недалеч от улица „Сент Оноре“. Имаше дни, в които сякаш в нея се изсипваше цял Париж. Но не и Пол.

До тази вечер.

Разбира се, можеше да се очаква, че той ще се появи точно тази вечер, когато въздухът е зареден с напрежение. Никой не говореше за друго, освен за предстоящото завръщане на Бонапарт. Правеха се всевъзможни предположения: какво ще направи, какво ще поиска и дали Директорията ще му се противопостави.

Доминик също не бе останала незасегната от всеобщото напрежение. Тя несъзнателно направи знак на един келнер да се приближи, взе чаша шампанско от подноса му и я изпразни на един дъх. Пол я наблюдаваше развеселен, фактът, че тя се чувстваше неловко, го изпълваше с цинична радост. Намираще го за справедливо, след всичките терзания, които му бе причинила.

— Не ти ли е студено? — промърмори той.

Тя го погледна недоверчиво.

— Не, защо?

— Мислех, че в толкова оскъдно облекло трябва да умираш от студ — и добави с подигравателна, самодоволна усмивка: — Виждаш ми се настръхнала — безсрамно впери поглед в откриващата се от дръзкото деколте алабастрена кожа, която наистина бе настръхнала, но не от студ. Доминик се изчерви, защото добре знаеше, че единствената причина за обзелите я чувства бе неговото присъствие. В салона бе по-скоро топло, а и с всеки изминал миг ставаше все по-топло.

— Наистина много мило, от твоя страна, че намина... — поде тя.

Усмивката му я накара да потръпне. Едва сега съзнаваше колко опасен бе той. Каква глупачка се бе оказала. Да се влюби в човек,

който виждаше света така, както му изнасяше. Нима не я бе оставил в Англия, за да се върне в Париж и да се забавлява необезпокояван? Нима не се бе държал така, сякаш тя не съществува. Макар че, в интерес на истината, тя бе сторила всичко, за да затвърди това му впечатление.

— Знаеш ли — каза тя, — чувствам се просто чудесно.

— Странно, но не съм изненадан.

— Искам да кажа, хората от правителството бяха така добри да ми върнат Монфор.

— Чух, че Директорията се е оказала учудващо единодушна по този въпрос.

Сарказмът му я накара да смръщи чело.

— И защо не? В края на краищата имението принадлежи на семейството ми. Освен това и други си ги възвръщат.

— Искаш да кажеш, че ги откупуват. А това им се удава единствено защото правителството има нужда от средства, за да продължи тази пагубна война. Сигурен съм, че твоите пари са били добре дошли.

Доминик го гледаше невярващо.

— Обичам войната също толкова малко, колкото и всеки друг. Както сам си спомняш от последната ни среща в Англия, в случай че си си направил труда да запомниш един незначителен момент от живота си, бях категорично против нея.

Поради някаква необяснима причина думите ѝ го зарадваха. Харесваше я такава — гневна, агресивна и предизвикателна. Това бе Доминик, която познаваше и обичаше.

Не, по дяволите! Нямаше да позволи това да се случи с него още веднъж. Тя бе прекалено независима, прекалено импулсивна и твърдоглава — все качества, които биха го възхитили у всяка жена, стига тя да не бе негова съпруга.

Но пред него бе Доминик — красива, чувствена, чувствителна. Той преглътна с мъка.

— Колко още... — промърмори той.

— Какво? — Сега тя го гледаше с големите си зелени очи и не забелязваше нищо друго, освен него.

— ... ще продължи този прием? — с мъка изрече той.

Тя изглеждаше изненадана. Сякаш бе забравила, че освен тях двамата имаше и други хора. Сега внезапно си спомни, че бяха на собствения ѝ прием.

— Още няколко часа — и добави с нежелание: — Като домакиня, разбира се, ще трябва да се позавъртя сред гостите.

— Разбира се — промърмори той.

Двамата останаха още миг така, преди суетнята наоколо да ги раздели отново.

Часове по-късно, доста след полунощ, Пол седеше прегърбен в едно помещение, което, изглежда, служеше за библиотека. Поне бе заобиколен от книги, макар сега да не изпитваше желание да посегне към никоя от тях. Вместо това седеше, вперил празен поглед в огъня.

От време на време се появяваше икономът, за да изчезне след малко отново. Последния път бе отнесъл празната бутилка от шампанско, която лежеше в краката на Пол, и бе оставил друга, добре изстудена в сребърна кофичка с лед.

Пол не я бе докоснал. Бе пил достатъчно, дори повече от достатъчно. Въпреки това, колкото и да му се искаше, не се чувстваше пиян. Напротив, бе безмилостно трезвен. Жалко.

Той въздъхна тежко. Няколко копчета от ризата му бяха разкопчани, а краката си бе вдигнал на украсена с бродерия отоманка. Светлината на огъня се отразяваше от излъсканите му до блясък ботуши.

Изглеждаше заспал. Поне такова бе първото впечатление на Доминик. Последните гости си бяха тръгнали в приповдигнато настроение преди петнадесетина минути. Беше освободила прислугата, така че сега къщата бе притихнала. Чуваше се единствено пращането на огъня и шума от скитация из заснежените улици вятър зад високите прозорци със спуснати завеси.

Когато се приближи, тя вече не бе толкова сигурна, че мъжът пред нея спеше. От него струеше някаква странна енергия.

Поддавайки се на внезапно, навярно неуместно, чувство на нежност, тя каза:

— Да ти донеса ли завивка?

Гласът ѝ бе нежен, но думите прокълтяха прекалено високо в малкото помещение. Пол не се изправи, но отвори очи и я погледна.

— Това значи ли, че оставам?

Тя се настани на кушетката срещу него и се усмихна. Може би бе прекалено уморена, за да се сърди, но внезапно се бе почувствала невероятно уютно.

— Минава два часът, а освен това вали сняг.

Той повдигна вежди.

— Силно ли?

— Достатъчно — тя въздъхна и се облегна на кадифената възглавница. Напрежението, което не я бе напуснало цяла вечер, внезапно бе изчезнало. За миг затвори очи, благодарна за паузата. Когато отново ги отвори, забеляза, че Пол я наблюдава.

— Минава два — спокойно повтори той. — Това значи, че имам рожден ден.

Тя го зяпна изненадано.

— Да, наистина — измина един миг, след него — втори. Тя импулсивно протегна ръка. — Честито, Пол.

Той стисна изящните хладни пръсти. Ухаеха на люляк и жасмин... на жена. Ноктите бяха безупречно оформени и полирани. На единия от тях имаше обграден от диаманти рубин.

— Хубав е — промърмори Пол. — Кой ти го подари?

— Не може ли да съм си го купила сама? — отвърна тя.

Той сви рамене.

— На красивите жени не им се налага да си купуват сами бижута.

— Не им се налага, но може би им се иска. Предпочитам да съм независима.

— Вече го установих — сухо рече Пол. Той гледаше пръстена и се опитваше да повярва, че наистина си го бе купила сама. — Няма ли някой болен от любов обожател?

— Дузина. Това ли искаше да чуеш?

Той свали крака от кушетката, без да пуска ръката ѝ. Лъвът в него се бе пробудил.

— О, не, сладка Доминик — промърмори, — в никакъв случай.

Тя потръпна. Опита се да изтегли ръката си, но усети, че губи равновесие и политна към него.

— Пусни ме.

Той поклати глава усмихнато.

— Нямам такова намерение.

— Говоря сериозно, Пол, пусни ме.

— Имаш къса памет, скъпа.

Тя го погледна угрижено.

— К-какво искаш да кажеш?

— През онази последна нощ в Лондон ти казах, че е време да престанем да бягаме един от друг.

— След което избяга — остро рече тя. — Къса памет, наистина.

— Признавам, че допуснах грешка — каза той. — Но го направих с най-добри намерения. Наистина мислех, че тук може да е опасно за теб.

Засмя се отново — заплашително тихо, неустойчиво мъжествено.

— Трябваше да се досетя, че ще успееш да се уредиш, дори нещо повече.

— Това и направих.

— Превъзходно, както винаги.

— Не — промърмори тя и постави свободната си ръка на гърдите му, за което веднага съжали. Можеше да долови равномерните удари на сърцето му. Кога за последен път ги бе усетила? Беше лежала в прегръдките му...

— Пол, вече е късно.

— Остроумна констатация.

— Утре трябва да свърша много неща... тоест днес. Имам нужда от сън.

— Заета си на рождения ми ден?

— Мисля да отида на църква — настоя тя. — Отново е позволено, а освен това бих искала да го направя. После Жозефин Боарне организира прием. Обещах да отида.

— Жозефин Бонапарт — навъсен я поправи Пол. — Клетият Боарне, първият ѝ мъж, вече не е между живите, забрави ли?

Доминик преглътна с мъка. Подобно на почти всичките си познати, тя не обичаше да си спомня за онези години. За да смени темата, каза припряно:

— Бедната Жозефин, струва ми се, понякога ѝ се иска да забрави, че е омъжена за Корсиканеца.

— Защо тогава го е направила? — попита Пол. Всъщност това му бе все едно. Косата на Доминик, чиято прическа бавно се разпадаше, му влизаше в очите. Той нави един кичур около показалеца на дясната си ръка и леко го подръпна.

— Ау — възпротиви се тя, — престани. — Мислела, че има пари.

— И?

— Разбира се, нищо. Той бил просто един новоизпечен генерал, беден като църковна мишка. Мислел си, че тя е богата.

— Клетата Жозефин — ухилено рече Пол. — Клетият Бони.

— Не го наричай така, той мрази това.

— Още по-добре.

Тя въздъхна и се поотдръпна, за да го погледне.

— Ще създадеш неприятности, права ли съм?

Той смръщи леко чело.

— Значи ме смяташ за смутител?

Тя се усмихна.

— Е, не бих се изразила чак така. Все пак си идеалист.

— Не бих казал.

Погледът ѝ бе омагьосан от устните му. Тя го гледаше как изрича последните думи и си спомни...

— Пол, моля те...

— Какво?

— Моля те, поне веднъж бъди разумен, бъди предпазлив. Направи онова, което е най-добре за теб.

Той сви рамене.

— Винаги съм правил точно това.

— Никога не си...

Погледът му я накара да замълчи.

— Говоря сериозно, Доминик. Винаги съм водил ужасно себичен живот, в смисъл, че винаги съм правил онова, което съм искал. Или почти винаги. Правил съм изключения само когато е ставало дума за теб.

— Искаше да ме оставиш в Англия — напomini му тя.

— Не, всъщност не. Всичко беше толкова... сложно.

Дъхът ѝ погали бузата му — топъл, сладък, несравним.

— Защо?

Той поднесе дланта ѝ към устните си, без да откъсва поглед от нейния. След това промърмори:

— Защото ме караш да се чувствам така, сякаш светът се е обърнал с главата надолу и аз ще скитам вечно, без никога да мога да се завърна.

Тя дишаше учестено — отчасти заради думите му, отчасти, защото Пол вземаше пръстите ѝ един след друг в устата си, смучеше ги нежно, а след това така ги хапеше, че чак ѝ причиняваше болка.

Сега тя прошепна отчаяно:

— Не ти вярвам. Ти никога не губиш самоконтрол.

Той повдигна леко глава и се усмихна.

— Както вече казах, имаш къса памет.

Тя се изчерви, разбрала какво има предвид — страстните, опияняващи часове в Лондон. О, Боже, пред него бе все така ранима, както винаги. Истинска лудост бе да идва тук сама. Трябваше да си легне веднага след като бе изпратила гостите.

Разбра, че е мислила на глас, едва когато Пол я погледна самодоволно.

— Това покана ли е? — попита той.

— Разбира се, че не. Не ставай глупав.

— Какво глупаво има в това. Няма да ни е за пръв път.

— Няма нужда да ми напомняш — тросна му се тя и поднови опитите си да се освободи, но все така безуспешно. Желязната му ръка, прегърнала я през кръста, не ѝ оставяше никакъв шанс. В резултат от всичките си усилия тя само още по-ясно усети колко бе възбуден.

— О, не исках... — Доминик се изчерви. Не можа да разбере дали това го подразни, или развесели.

— Защо си толкова изненадана? — отвърна той. — Междувременно трябва да си разбрала, че когато една изключително красива и желана жена прави определени неща с един мъж — умишлено или не, — това не може да не доведе до известни последици.

Доминик сериозно се замисли над думите му. Вече не бе просто красива, а изключително красива. А освен това и желана. От друга страна обаче, в думите му имаше недвусмислен намек, който тя не можеше да подмине.

— Няма да започнеш отново да твърдиш, че съм имала и други мъже, нали?

— Не — бързо отвърна Пол. Тя бе изненадана и не го скри. — Много е просто — обясни той. — Когато си представя, че можеш да си имаш някого, направо полудявам, а това е нещо, което бих предпочел да избегна.

— О, всичко е наред. Не съм била с никой друг, освен с теб.

— Признавам, радвам се да го чуя — усмихна се криво.

— Макар че не ми липсваха възможности.

— Не се и съмнявам.

— Дори прекалено много. Понякога си мисля, че в Париж всички мислят само за това.

— Твърде е възможно — отвърна Пол. И побърза да добави. — Освен нас двамата, разбира се.

— Разбира се — промърмори тя. Но какво правеше той сега? Едната му длан се спусна по гърба ѝ.

— Пол...?

— Медицинската професия има едно предимство — промърмори той, — да не говорим за хирургията. Човек става доста сръчен.

Доминик извика ужасено, когато роклята се свлече от раменете ѝ. Пол бе разкопчал копчетата на гърба ѝ също толкова умело, колкото би го сторила някоя камериерка. Сега Доминик стоеше пред него почти гола.

— Ти си невероятно безсрамен.

— О, не, сладка Доминик — промърмори той, докато се изправяше и я отнасяше на ръце към камината, където я положи върху дебелия персийски килим. — Не безсрамен — каза той и легна до нея. — Просто отчаян и... примирен.

Тя го погледна. По съразмерните черти на лицето му играеха отблясъци от горящия в камината огън. Толкова красив мъж, макар че той навярно би се присмял на тази дума. С толкова непохватима вяра и убеждения — съвсем различен от всички останали с тяхното непостоянство.

„Небето да ми е на помощ!“ — с ужас си помисли Доминик.

— Да не би това да означава капитулация? — попита с невероятно топла и нежна усмивка.

— Боя се, че да — каза той, докато сваляше копринените й фусты. Сега тя бе само по една изключително тънка риза и копринени чорапи, придържани от украсени с розички жартieri. — Безусловна капитулация — дрезгаво промърмори той, без да откъсва поглед от нея.

Тя се усмихна отново и вдигна ръце, за да го придърпа към себе си, сякаш никога не се бяха разделяли.

Разбира се, не беше толкова просто. Още на сутринта отново се спречкаха. Случи се някак неизбежно. Бяха се любили в библиотеката, а после отново горе, в леглото на Доминик, след като дълго бяха разговаряли прегърнати. Никой от тях не почувства нужда от сън. Всичко бе чудесно, но на сутринта и двамата бяха уморени и в лошо настроение — нещо, което изглеждаше направо абсурдно след безметежното щастие от изтеклата нощ.

Може би се бояха.

— Обещах ѝ да отида — настояваше Доминик. Седеше пред тоалетната си масичка, облечена само по тънък комбинезон от коприна и дантела. — Обещанието си е обещание.

— Тя дори няма да забележи отсъствието ти — не се предаваше Пол. Лежеше с ръце под тила си и завит само до кръста. Доминик се опитваше да не поглежда мускулестото му мъжествено тяло.

— Не е честно. Жозефин винаги забелязва подобни неща.

— Още една причина да не отидеш. Изглежда ми повърхностна.

— Тя ми е приятелка — възрази Доминик.

— По-скоро се вписва в плановете ти. Съпругата на великия Бонапарт, още една връзка с хората, важни за теб.

Доминик шумно остави четката за коса върху тоалетната масичка. Златистозелените ѝ очи искряха от гняв.

— Ти си лицемер — грубо рече тя. — Според теб всеки, който случайно се е сдобил с някаква власт, автоматично става подозрителен и трябва да бъде избягван. И през ум не ти минава, че тя може да е мила жена, която не е безразлична към съдбата на останалите и се опитва да им помогне, когато това е по силите ѝ.

— Още по-зле — отвърна той, ядосан на самия себе си не по-малко, отколкото на нея. Разбира се, тя бе права. Нямахше нищо против Жозефин дьо Боарне Бонапарт, освен липсата ѝ на вкус по отношение на мъжете. Макар че според Доминик женитбата ѝ с Бонапарт била грешка.

Не му харесваше да дели Доминик с някого толкова скоро, след като си я бе възвърнал. Искаше я само за себе си и се боеше да не би светът, който бе всичко друго, освен честен, отново да застане помежду им.

— Добре тогава — отстъпи накрая той. — Ще отидем заедно.

Доминик все още не бе готова да му прости, затова каза:

— Не си поканен.

— Ти ще ме вкараш.

— Може би... — Тя се обърна отново към огледалото и започна да реши дългата си копринена коса.

Пол ѝ се хилеше от огледалото.

Финансовите трудности, накарали Жозефин дьо Боарне да се ожени повторно, изглежда, отдавна бяха само спомен. Къщата, в която Пол и Доминик влязоха по-късно същия ден, се намираше в един от най-изисканите квартали на Париж, недалеч от операта. Триетажната мраморна резиденция връщаше посетителя в дните преди революцията. Тя бе елегантна, изцяло мебелирана и разполагаше с многоброен персонал.

— Всичко тук е подарък от почитателите на генерала — шепнешком обясни Доминик, когато един иконом с великолепна ливрея от сатен ѝ дантела им отвори вратата и ги въведе във вестибюла.

Не бе напълно сигурна, но ѝ се струваше, че ливреята бе същата като онази на някогашните кралски прислужници във Версай. Не, невъзможно. Бонапарт, който се опитваше да мине за последователен антироялист, не би отишъл толкова далече. Или грешеше?

— Каква навалица — промърмори Пол. Държеше Доминик за ръка, докато прекосяваха претъпкания вестибюл. Сякаш днес цял Париж имаше една-единствена цел — да засвидетелства уважението си към мъжа на деня, Наполеон Бонапарт.

Той бе пристигнал тайно, направо от Кайро, след поредица съмнителни победи. Вестта за завръщането му неимоверно бе покачила градус на напрежението.

— Никой не знае с положителност какво ще предприеме сега — призна Доминик. — Но трябва да е уморен от войни.

Пол ѝ отправи скептичен поглед.

— По-скоро това се отнася за френския народ.

— Непременно трябва да му го кажете — сухо рече някой зад тях. Дватамата се обърнаха и видяха Талейран. Външният министър изглеждаше уморен, но както винаги нащрек. Той бе стар боен кон, който се наслаждаваше на мириса на барут и грохота на битките, включително и политическите.

— Мислите ли, че ще ме чуе? — усмихнато попита Пол.

— Може би. Изглежда, е готов да изслуша всеки. В това е част от силата му.

Пол сви рамене. Не изглеждаше особено впечатлен.

— Най-лесно е да изслушаш някого. Така човекът срещу теб остава в неведение за собствените ти намерения.

— Не само идеалист, но и циник — с въздишка рече Талейран.
— Какво да правим с него, госпожице?

— Имам едно-две предложения — отвърна Доминик, — но се боя, че господин маркизът няма да е съгласен с тях.

Външният министър я погледна с възхищение.

— Възхищавам се на сдържаността ви, госпожице. Тя е рядкост в днешно време.

Доминик погледна скришом Пол, който ѝ се ухили също скришом.

— Не се безпокойте — каза той. — Каквото и да е мнението ми за Бонапарт, аз съм в напрегнато очакване на срещата с него.

— Тогава? — каза Талейран с жест, който сякаш накара множеството пред тях да се отдръпне, за да им направи път към „Светая светих“ на генерала.

— Това ми прилича на някой кралски прием — тихо промърмори Доминик, когато влязоха в блестящото, прекалено топло, помещение.

— Не говорете глупости — отвърна Талейран с дяволита усмивка. — Знаем колко е предан на републиканските ценности генералът.

Пол промърмори нещо, в смисъл че всеки можел да се остави да бъде заблуден. Талейран обаче, изглежда, не го чу, тъй като в този момент казваше:

— Ах, ето го и него, Генерал Бонапарт, какво щастие! Най-сетне, след толкова дълго отсъствие...

Забравил за всички останали, външният министър се понесе към великия мъж и застана точно пред него, закривайки го от останалите. Пол трябваше да се понадигне на пръсти, за да се увери, че първоначалното му предположение е било правилно — покорителят на Италия и Франция, най-голямата напаст за англичаните и ужасът на цяла Европа приличаше на някое немного голямо прасенце.

Не че беше непривлекателен. Чертите на лицето му бяха енергични и хармонично оформени, а очите — хипнотизиращи. Беше добре сложен, с широки рамене и стойка на войник. Изглеждаше развеселен, но недоверчив.

— Господин Талейран, колко хубаво, че можахте да наминете. А това е...?

Бонапарт гледаше не Пол, а Доминик, при това топло и благосклонно, издаващо мнението му за нея. Женитбата с Жозефин, изглежда, не се бе отразила на интереса му към жените.

— Госпожица Дьо Монфор — промърмори външният министър. Той леко побутна Доминик напред.

Изражението на генерала се промени. То си остана все така благосклонно, но сега издаваше и известен респект.

— Чувал съм името ви, госпожице, макар че, трябва да призная, бе твърде отдавна и в съвсем друга връзка.

Тя леко наведе глава, без да отвръща поглед.

— Преди почти седем години напуснах Париж доста набързо. Дотогава имах честта да бъда придворна дама на покойната кралица.

Ако някой се бе съмнявал, че всички тайно следят разговора им, ефектът от думите ѝ бе достатъчно доказателство. Разговорите наоколо замлъкнаха и Доминик усети как всички затаиха дъх.

— Не крия миналото си, господин генерал — заяви ясно. — Напротив, както сам казахте, то е добре известно.

— Наистина, госпожице Дьо Монфор — с усмивка отбеляза Бонапарт, — също както и смелостта ви.

Пол си поотдъхна. Само допреди миг бе готов да застане между нея и генерала, за да я предпази от последиците на дързостта ѝ. Сега обаче това не изглеждаше необходимо.

Точка за Бонапарт. Независимо дали го желаше, или не, Пол бе впечатлен. Този мъж най-малкото умееше да се владее.

— А вие, маркизе? — обърна се генералът към Пол. — Чух, че сте открил частна болница, в която лекувате много от моите войници.

— Имаме много пациенти, генерале — неопределено отвърна Пол. Той ненавиждаше честолюбивите алчни мъже, които имитират интерес към хуманните начинания само защото виждат в това начин да се покажат благородни за чужда сметка.

Сега лицето на Бонапарт неочаквано бе придобило навъсено и решително изражение.

— След всичко, което жертваха за Франция, те заслужават само най-доброто. Наистина е жалко, че обществените средства не достигат, за да могат верните синове на Франция да получат подобаващи грижи.

— Не че Директорията не прави всичко възможно — намеси се Талейран. — Трябва обаче да признаем, имаме известни финансови затруднения...

— Кое то прави стореното от вас още по-похвално, господин Дьоламер — продължи Наполеон. — С удоволствие бих поговорил по тези въпроси, когато намеря малко свободно време. Моля, обадете ми се след някой и друг ден.

— Чудесно — промърмори Талейран, когато бяха на безопасно разстояние. — Просто прекрасно. Знаех, че вие двамата ще се разберете.

— Не бих се изразил точно така — отвърна Пол. Радваше се, че всичко мина толкова добре, макар повече заради Доминик, отколкото заради себе си. Сам все още хранеше известни резерви към генерала.

— Той има нужда от хора като вас — настояваше Талейран. — И знае да се отплаща на способните. Казвам ви, ако се присъедините към него, няма да има нещо, което да не можете да постигнете.

— Да се присъединя към него? — повтори Пол с едва доловима усмивка. — Да не би да искате да кажете, че трябва да постъпя в армията?

— Не, разбира се — с известно раздражение отвърна външният министър. — Добре знаете, че нямах това предвид. Генералът има прекалено много съветници и ще стават все повече сега, когато...

— Когато даде да се разбере към какво се стреми?

Талейран сви рамене типично по френски. Пол се надяваше външният министър наистина да е толкова безразличен, за колкото иска да се представи. Той обаче живо си спомняше за един ден от не твърде далечното минало, когато Робеспьер му бе направил подобно предложение, опитвайки се да го спечели на своя страна. Наистина Робеспьер бе луд, което не можеше да се каже за Наполеон. Поне засега.

— Много си мълчалив — рече Доминик, докато двамата обикаляха из външния салон. Вестта за разговора му с генерала, изглежда, вече се бе разнесла, защото от всички страни им кимаха учтиво и ги поздравяваха с предпазливи усмивки.

— Съжалявам — промърмори Пол. След това неочаквано се усмихна и добави: — Заслужаваш по-добър кавалер.

— О, не съм толкова сигурна — погледът на прекрасните ѝ златистозелени очи събуди у него спомена за страстта между тях само преди няколко часа. Тази мисъл го накара да потръпне. Той все още се бореше с отново пробуждащото се желание, когато вниманието му бе привлечено от мелодичен женски смях.

— Наистина, скъпа моя — каза висока красива брюнетка, — не си ми споменавала, че той е толкова привлекателен.

Доминик пребледня за миг. Имаше чувството, че чува Мария Антоанета, но кралицата бе само един горчив спомен, който все още съпровождаше болката от загубата.

— Жозефин — каза Доминик, след като си бе възвърнала самообладанието, — не си спомням изобщо да съм ти говорила за маркиза.

Съпругата на генерала се засмя. Тя бе слаба и стройна жена с къса накъдрена кестенява коса, огромни сиви очи и деликатни черти на лицето. Вече преполовила тридесетте, но жизнена и чувствена като младо момиче. Изглежда, точно това бе накарало Наполеон да се ожени за нея, дори след като бе узнал, че слуховете за благосъстоянието ѝ са силно преувеличени.

— Истината е скъпоценност — каза госпожа Бонапарт, подавайки ръка на Пол, — но понякога е трудно да бъде разпозната.

— Много мъдри думи, госпожо — промърмори той, когато погледите им се срещнаха. — Всъщност бих предпочел да си мисля, че Доминик надълго и нашироко ви е говорила за мен.

Жозефин се засмя отново, този път възхитено.

— Прекрасно. Обичам романтиката, но в днешно време тя е такава рядкост. Повечето хора предпочитат да говорят за войни и политика.

„Повечето хора“ без съмнение бяха прочутият ѝ съпруг и неговите приближени, които Жозефин, изглежда, не ценеше особено.

— Елате — поверително прошепна тя, улавяйки Доминик под ръка. — Искam да ви покажа нещо много специално.

Бъбрейки жизнерадостно, тя ги поведе по един дълъг коридор към някакво стълбище в задната част на къщата, а след това нагоре към втория етаж, където се намираха спалните им — нейната и на генерала. Нейната бе цялата в бяло и златно — изящен декор за брюнетка като нея.

На прага Пол се поколеба. Дори в присъствието на Доминик бе доста неразумно да влиза в спалнята на госпожа Бонапарт. Но когато изрази опасенията си, Жозефин пренебрежително махна с ръка.

— Вие сте лекар, нали? Лекарите често посещават дамски будоари. Освен това Бонапарт едва ли би се ядосал заради нещо подобно. Той е толкова самовлюбен, никога не би му хрумнало, че мога да харесам друг мъж.

Говореше делово, думите ѝ смутиха не само Пол, но и Доминик, която мислеше, че я познава. Ако това бе истина, генералът навярно не бе чак толкова умен, за колкото го мислеха. Въпреки уверенията на Жозефин, Пол се чувстваше изключително неловко, затова застана до прозореца и се загледа в сипещия се навън сняг.

— Чакай, къде ли е? — мърмореше в това време Жозефин, ровейки из чекмеджетата на малко елегантно писалище. — Ах, ето. Толкова се надявам да ти харесат. Ужасно се развълнувах, когато узнах на какво съм попаднала.

Доминик пое малкото пакетче с напрегната усмивка. Тя знаеше за навика на Жозефин да прави подаръци на приятелите си и дори сама бе получавала някои — красиви малки бижута. Ценеше ги много заради топлите чувства, който символизираха. Сега обаче още докато отваряше опаковката, разбра, че това бе нещо особено. В малка, облицована с кадифе, кутийка имаше две прелестни обеци с инкрустирани диаманти и смарагди. Подаръкът бе прекрасен — щедър, почти екстравагантен и очевидно подбран специално за нея.

Но тези обеци ѝ се струваха някак странно познати.

— Бижутерът ме увери, че са били на кралицата — каза Жозефин. — Дори се закле. Разбира се, човек не може да е напълно сигурен, но ако изобщо някой е в състояние да каже, това си ти. И ми хрумна, че навярно би искала да ги имаш.

Тя замълча, забелязала, че Доминик трепери. Пръстите ѝ се тресяха, докато внимателно докосваше най-напред едната, а след това и другата обеща.

— Бижутерът е прав — почти шепнешком промълви тя. — Спомням си ги.

— Прекрасни са — каза отново Жозефин. — Мария Антоанета имаше превъзходен вкус.

Доминик кимна бавно.

— Да, така е. Но тези обеци бяха нещо специално. Кралят ѝ ги подари след раждането на дофина.

— Не знаех — извика Жозефин. Мисълта, че подаръкът ѝ бе толкова необикновен, я изпълваше с радост.

— Към тях имаше още огърлица и две гривни — продължи Доминик, без да откъсва очи от обеците. Получи, разбира се, и официален подарък, но това тук беше нещо специално, само между тях двамата.

— Питам се дали не бих могла да открия и останалата част — замислено рече Жозефин. — С времето започват да изникват разни неща — мебели, дрехи, книги. Наистина съвсем малко бижута. Сигурно повечето са претопени.

— Много е вероятно — намеси се Пол. Бе загърбил прозореца и сега стоеше до стола на Доминик, поставил ръка на рамото ѝ. С пръстите си усещаше колко развълнувана бе тя.

— Може би трябва да се връщаме — нерешително предложи той.

— Разбира се — бързо отвърна Жозефин. — Не исках да ви задържам. — Вече бе хванала бравата, когато се обърна и угрижено погледна Доминик. — Но... да не би да не ти харесват?

— Много ми харесват — отвърна Доминик. Тя стана с известно усилие и се усмихна топло. — Наистина, Жозефин, много мило, от твоя страна. Имам толкова малко неща, които да ми напомнят за нея...

Жозефин я прегърна, щастлива, че не бе сгрешила в избора си. Огромните ѝ очи се навлажниха.

— Добре те разбирам, скъпа, повярвай ми. Сякаш целият ни свят е бил пометен от някаква огромна вълна. Има съвсем малко отломки, които ще бъдат изхвърлени на брега, и ние трябва да се вкопчим в тях, доколкото можем.

Думите ѝ напълно отговаряха на чувствата на Доминик, младата жена не можеше да каже нищо повече. Скрила кадифената кутийка и скъпоценното ѝ съдържание в джоба на полата си, тя се върна заедно с Жозефин и Пол в салона. Съпругата на генерала скоро бе увлечена в разговори с други гости, така че Доминик и Пол решиха да си тръгнат.

Никой от тях не спомена обещите, докато не се качиха в каретата, която трябваше да ги откара обратно до градската резиденция на Доминик. Чак сега Пол постави длан върху нейната и каза нежно:

— Тя го направи с най-добри намерения.

Доминик кимна.

— Не си мисли, че не оценявам подаръка ѝ. Напротив. Просто той събуди толкова спомени...

Той можеше да ѝ каже, че точно по тази причина се бе възпротивил на идеята за завръщането ѝ във Франция. На всяка крачка щеше да се сблъсква с нещо, което ще ѝ напомня за миналото.

Дори за самия него бе трудно, но за Доминик, която бе избягала в Англия, чувството за вина, макар и необосновано, трябва да бе непоносимо.

А той не можеше да ѝ помогне почти с нищо... поне не изведнъж. Колкото ѝ да му се искаше, не можеше да прогони мъката ѝ. Надяваше се само да успее да я замени с нещо друго, много по-хубаво.

— Хайде да се поразходим, Mignon — предложи Пол. Току-що бе пристигнал отвън заедно с вихрушка от окапали листа. Бузите му бяха леко поруменели от свежия есенен вятър, а очите му блестяха като късчета лазурносиво небе. Когато протегна ръка към нея, Доминик си даде сметка, че не може да му откаже.

Въпреки това се опита да го разубеди.

— Току-що се прибираш от болницата. Навярно си уморен. Не искаш ли първо да пийнеш или хапнеш нещо?

— По-късно. Сега бих искал да се поразходим. — Изненадата ѝ го накара да се засмее. — Вече толкова години живееш в Париж, а смея да твърдя, че още не си виждала l'heure bleu. Как можеш да наричаш себе си парижанка?

— Не вярвам в това — възрази Доминик, макар че пое палтото си от ръцете на иконома. — Просто една легенда.

— Ще видим — ухилено рече Пол. Той отпрати иконома и застана пред нея. Докато вдигаше качулката на палтото ѝ, погали с пръст едната ѝ буза. Сега лицето ѝ бе обрामчено от хермелин, очите ѝ искряха и макар да отричаше, по всичко личеше, че се вълнуваше. Накратко, изглеждаше много по-добре от бледата мълчалива жена, която бе оставил сутринта.

Знаеше, че постъпва правилно. Не бяха преживели толкова много, за да спрат точно сега.

— Ела — решително рече той и я поведе към вратата. Неусетно бе започнало да се смрачава. Бе приятно — свежо и леко влажно. Улиците бяха почти безлюдни, както със съжаление установи Доминик, защото въздухът изглеждаше почти призрачно, неестествено син, по-различен от всичко, което бе виждала някога.

— Често ли се случва? — учудено попита тя, когато каретата им спря на Пон Нюф, най-старият и все пак безспорно най-елегантен мост на Париж. — И ако да, как така никога досега не съм го виждала?

— Първо — каза Пол, поставяйки ръка на раменете ѝ, — не може да се види всеки ден, защото изисква точно определена температура и други атмосферни условия. — И добави усмихнато: — Такова е научното обяснение. Други казват, че винаги е така, но може да бъде видяно само от влюбени.

— О... — тя спря и го погледна. Беше неотразим, както винаги, но някак замислен, сякаш част от него бе някъде другаде. Вероятно щеше да ѝ се наложи да свикне с мисълта за отговорностите, които лежат на плещите му. Тя, напротив...

След завръщането си от Монфор сякаш бе изгубила почва под краката си. Никакви предизвикателства, никаква цел. На няколко пъти ѝ бе хрумвало поне за кратко да се върне в Англия, за да посети баба си, Никол и Давид.

Макар войната да продължаваше, все още бе относително лесно да се стигне до острова. Пощата също бе редовна. Доминик често получаваше писма от близките си. Баба ѝ смяташе, че вече е крайно време да се завърне в Англия и макар да не споменавахе за това в писмата си, все още таеше надежда да види Доминик омъжена за Уилям. По-абсурдна идея не можеше да съществува.

— За какво мислиш? — неочаквано попита Пол. Макар през главата му да минаваше какво ли не, той не бе пропуснал да забележи, че в мислите си Доминик е някъде другаде.

— За Уилям — спонтанно отвърна тя. Това бе самата истина, но можеше да въведе в заблуждение.

Преди да бе успяла да му обясни, Пол каза студено:

— Колко трогателно. Седиш тук с един мъж, а мислите ти са при друг. Ако те отегчавам, сладка Доминик, мога да те върна вкъщи и да се сбогувам. Всъщност имам много други възможности за прекарване на...

— О, не бъди толкова чувствителен — строго рече Доминик. — Никак не ти отива и не мога да разбера защо винаги си такъв с мен. — В отговор на изненадания му поглед добави: — Иначе си самото олицетворение на здравия разум, но по някаква необяснима за мен причина, когато сме заедно, всичко се променя. Наистина, Пол, не е много мило, от твоя страна, да ме лишаваш от уважението, което засвидетелстваш спрямо всеки друг.

— Уважение? — повтори той, сякаш не разбираше смисъла на тази дума. — Кога, за Бога, между нас е ставало дума за уважение?

— А не би било зле — не се предаваше Доминик, макар да чувстваше, че вече е изгубила битката. Никога не им бе оставало време за нещо толкова банално и благопристойно.

— Освен това — неумолимо продължаваше той — вече говорихме за дук Девъншир, мисълта, за когото толкова те занимава.

— Само защото заради него трябваше да бягаш от Англия.

Доколкото можеше да си спомни, това бе първият случай, в който имаше удоволствието да види любимия си напълно объркан.

— Навярно си се досещал, права ли съм?

— Разбира се — промърмори Пол, без да откъсва поглед от нея. — Но нямах представа, че знаеш за това, още по-малко, че си готова да го признаеш.

— И защо не? Уилям бе просто добър приятел... Всъщност все още е такъв. Но той е човек и подобно на всички останали допуска грешки. — След малко добави. — Между другото, той още се срамува от стореното.

— Откъде знаеш?

— Писа ми преди няколко месеца. Изглежда, е изпитвал нужда да се покае.

— Това не ме изненадва — замислено рече Пол. — В душата си той е порядъчен човек.

— Който все пак е способен на предателство.

Пол сви рамене.

— Повечето хора са разкъсвани от противоречиви чувства. Това прави живота по-интересен.

Доминик въздъхна. Тя се облегна назад и зарея поглед през прозореца.

— Колко интересно. И как съвместявате това с идеалите си, монсеньор?

— Съвсем просто — приемам хората такива, каквито са, но им желая само най-доброто. Не мислиш ли, че е възможно?

— Може би — след известно колебание призна тя. — Но тогава би трябвало да си много толерантен.

— Такъв съм, освен що се отнася до жестокостта и тиранията.

— И до мен.

Известно време той мълча, а устните му трепереха. Накрая каза:

— Удар в десетката, сладка Доминик. Откри слабото ми място, същата фатална грешка, която е накарала и клетия Уилям да постъпи толкова нетипично.

— Не смей да твърдиш, че това съм аз — заплаши го тя. — Отказвам да приема вината заради някой от вас.

— Наистина ли? — попита той и се обърна към нея, така че неочаквано се бе оказал съвсем близо. Прекалено близо. Или каретата бе прекалено малка. И прекалено топла... Неочаквано ѝ бе станало неприятно горещо, въпреки хладния вятър, който влизаше през прозорците на каретата. — Истина ли е това? — каза Пол, при което дъхът му погали бузата ѝ, а устните му почти докоснаха нейните. — Наистина ли не искаш да имаш нищо общо с мен?

— Искях да кажа само... ще рече... аз нямам власт над теб.

Той се засмя, безкрайно мъжествено, непоносимо гордо.

— Разбира се, че не. — Изглежда, дори само мисълта за това му се струваше комична. Веднага обаче продължи сериозно: — Също както и аз над теб. Винаги съм мислил, че би било добре, но сега вече не смятам така.

— О...? — Какво ли трябваше да означава това? Да не би да съжаляваше, че бяха подновили връзката си? Дали не искаше да се дистанцира от нея? Глупости, никой не канеше една жена на толкова романтично място, ако възнамеряваше да се раздели с нея.

— Обичам те, Доминик — неочаквано рече Пол. Изглеждаше така, сякаш бе обявил някакъв невероятен факт, който тя нямаше да приветства.

— Бих казала, че предусещах нещо такова.

— Не биваше да го казваш — нежно я упрекна той. — Трябваше да се престориш на изненадана, поласкана или нещо подобно.

— Това ли искаш? Да се преструвам, вместо да бъда самата себе си?

— О, не — неочаквано сериозно отвърна той. — Ти, сладка моя, си оригинал и най-съкровенията ми мечта е, винаги да си останеш такава.

Тя се усмихна колебливо.

— За малко да ти повярвам.

— Моля те, направи го — промърмори той и я притисна към себе си, така че гърдите му погалиха нейните през кадифето на палтото ѝ. — Защото един много мил господин ни очаква след минути, за да ни венчае, а аз мисля, че ще е най-добре да сме на едно мнение по този въпрос.

— Да ни венчае? — почти прошепна тя. След това си пое дъх и повтори: — Да ни венчае? — Сега беше малко по-добре.

— Не разбирам какво толкова те шокира — делово каза той. — В края на краищата това е трети път, когато ти задавам този въпрос.

— Момент, нямаше никакъв въпрос.

— Моля?

— Добре чу. Така и не каза: „Доминик, ще се омъжиш ли за мен?“ Просто ме осведоми за желанията си.

— Разбирам.

— Не се безпокой — прекъсна го тя, а и какво друго можеше да стори, когато светът ѝ неочаквано бе станал така невероятно съвършен. — Въпреки републиканските си идеали, дълбоко в душата си ти си аристократ. Причината трябва да е във всичките поколения маркизи, чийто наследник си.

— Всъщност не са били чак толкова много — напомни ѝ той. — И ако трябва да бъда искрен, Дьоламер все още стържат мръсотията от ботушите си.

— Какви тогава сте били в Ирландия?

— Смутители на реда, предполагам. Но нека не се отклоняваме от темата. Моля те, извини ме за липсата на такт. Моля те, моя красива и сладка Доминик, ще се омъжиш ли за мен?

Успя да прозвучи почти смирено. Не съвсем естествено, но тя и не искаше. Кое то не означаваше, че бе готова да престане да го дразни.

— Може би...

— Имаш пет минути — каза той.

Очите ѝ се разшириха.

— И какво ще стане после?

— Ще те завлека в Нотр Дам и ще уплаша до смърт клетия отец.

— Би ти доставило удоволствие, нали?

— Очевидно, но бих предпочел да дойдеш доброволно.

— Трябват ни свидетели — делово забеляза тя, практична както винаги.

— Погрижил съм се за това.

— А за цветя?

— Всичко е уредено, включително шампанско и медена седмица в провинцията.

— Наистина си се потрудил.

— Имах помощница... както скоро сама ще се убедиш.

Пол нямаше представа какво би казал Бонапарт, при положение, разбира се, че изобщо някога научеше. Жозефин не приличаше на жена, която споделя всичко с мъжа си. Въпреки това тя бе непоправима романтичка. Когато сутринта я бе посетил и бе споделил с нея надеждата си, тя веднага бе взела присърце сватбените приготовления.

— Моята сватба мина почти незабелязано — бе казала, докато се приготвяше да преобърне цял Париж, за да подготви всичко, — втората, разбира се. Предвид тогавашните обстоятелства това нямаше голямо значение за мен, но Доминик заслужава нещо по-добро, не мислите ли?

Пол безрезервно се бе съгласил с нея и бе оставил всичко в нейни ръце. Скоро разбра, че не е сгрешил. Едва изкачили стъпалата на Нотр Дам, двамата с Доминик бяха посрещнати от развълнуван почтителен свещеник.

— Ах, господине, госпожице, бихте ли ме последвали? Всичко е готово.

— Разрешението? — прошепна Доминик, когато Пол нежно, но решително я побутна пред себе си. — Сигурен ли си, че не си забравил нищо?

— Разбира се, че не е — каза Жозефин. Изглеждаше възхитително в сребристосивата си копринена рокля, обшита със самури. До нея стоеше млада камериерка, която гледаше младоженците с неприкрито възхищение.

— О, трябваше да се досетя — промърмори Доминик. — Към кого друг би могъл да се обърне?

— Към никого, надявам се — отвърна Жозефин. — Ако има нещо, което умея, това е подготовката на сватбени тържества — тя отново спомена за собствената си не особено паметна сватба, засмя се жизнерадостно и дръпна отеца настрана, за да му даде последни наставления. Мъж на средна възраст, въпреки призиването си, той не

бе безразличен към светския живот и добре знаеше коя е дамата, затова без колебание изпълняваше всяко нейно желание.

— Допускам — каза Доминик, — че би било крайно невъзпитано, от моя страна, да се откажа точно сега?

— А освен това и напразно — отвърна Пол с поглед, който трябваше да прогони всяко съмнение.

С въздишка на доброволна капитулация тя свали палтото си. Отдолу носеше рокля от смарагденозелена коприна и газ, която чудесно подходеше на цвета на очите ѝ. Тъй като не бе възнамерявала да излиза, косата ѝ падаше свободно върху раменете. Поддавайки се на необясним импулс, следобед Доминик бе сложила подарените ѝ от Жозефин обеци.

Сега съпругата на генерала ги забеляза и се усмихна плахо.

— Знаеш ли — прошепна тя, — почти имам чувството, че кралицата е тук и ни гледа. — Поглеждайки скришом Пол, тя допълни: — Сигурна съм, че щеше да одобри решението ти.

— Да — отвърна Доминик, — и аз мисля така.

Докато стоеше така, обляна от светлината, която проникваше през украсения с великолепен витраж прозорец над олтара, Доминик бе обзета от странно чувство на покой. Катедралата бе празна, а във величието ѝ имаше някаква тайнственост и безметежност, които Доминик усещаше с цялото си същество и които преизпълваха душата ѝ с покой.

— Госпожице — промърмори отецът, — господине...

Двамата коленичиха пред олтара, съвсем близо един до друг, но без да се докосват. Жозефин и камериерката ѝ застанаха зад тях.

Малко преди Доминик да коленичи, Жозефин бе мушнала в ръцете ѝ букет от бели лилии. Опияняващото им ухание — толкова странно по това време на годината — се смесваше с всички онези възвишени, запленияващи впечатления, които ѝ предлагаше мигът. Чувстваше се преизпълнена със смирение и благодарност за любовта, с която бе благословена въпреки многобройните безмилостни удари на съдбата.

Пол чувстваше почти същото. Той едва ли би нарекъл себе си религиозен човек. Наистина животът му бе предложил много поводи да загърби простичката вяра от детството си, но сега разбираше, че тя никога не бе умирала напълно.

Свещеникът бе започнал да говори. Думите, стари и красиви, се изливаха върху тях като небесна благодат. Доминик бе свела глава, а погледът ѝ почиваше върху нежните цветове в ръцете ѝ, докато с ъгълчето на очите си не зърна Пол да ѝ подава ръка.

Тя с готовност положи длан в неговата, без да се безпокои от очебийното нарушение на церемонията. Свещеникът, изглежда, не забеляза това или бе достатъчно дипломатичен, за да не го покаже. Не след дълго той им даде знак да се изправят.

— Деца мои — тържествено обяви, — сега вие сте свързани в най-светия съюз, даден на хората. Нека вашият брак бъде огън, който да разпръсква в света светлината на любовта и верността.

В гърлото на Доминик бе заседнала буца. Беше прекалено развълнувана, за да говори, което за щастие не бе и необходимо. Нямаше нужда да прави нищо, освен да приеме целувката на Пол — нежна и трогателна, изпълнена с обещания.

Зад тях Жозефин тихо хлипаше. Този звук бе заглушен от звъна на камбаните на Нотр Дам, полетял над новородения град, над един свят, в който сякаш светлината завинаги бе надвила мрака.

— Пол...? — Доминик се събуди тревожна в широкото меко легло и съзря силуета на съпруга си, който стоеше замислен край прозореца.

Въпреки пухената завивка неочаквано ѝ бе станало студено. От деня на сватбата им преди три седмици тя усещаше, че нещо измъчва мъжа ѝ. Знаеше, че по някакъв начин е свързано със слуховете за скорошна смяна на правителството, които се носеха из Париж, но избягваше да мисли за това.

— Пол... — повтори тя, но този път по-силно, за да го изтръгне от мислите му.

Той се обърна изненадан и я погледна.

— О... мислех, че спиш.

— Събудих се — с усмивка каза тя, — когато усетих, че не си до мен. Изглеждаше съвсем бледа на слабата светлина, която проникваше в стаята през завесите. След малко протегна ръце към него. — Моля те, върни се в леглото.

Той се поколеба за миг, преди студът — но не физическият, а онзи, който бе обзел душата му, — да го накара да отстъпи.

Доминик се сгуши в него. И двамата все още бяха съвсем голи, преди няколко часа дълго се бяха любили. Обикновено след миговете на екстаз Доминик заспиваше и се събуждаше чак на сутринта, но сега несъзнателно бе усетила тревогата на Пол и се бе събудила.

— Поговори с мен — промърмори тя. — Кажи ми какво те измъчва. Може би ще успея да ти помогна.

Той се усмихна, след това нежно и любвеобилно я погали по гърба.

— Скъпа, ти вече го направи с това, че си тук.

Тя искаше да му повярва, но съмненията ѝ не се разсеяха напълно. Пол бе свикнал да живее сам, да взема решенията си, като се съобразява единствено със собствените си възгледи. Сега обаче имаше

жена, за която трябваше да се грижи, макар че навярно би предпочел да е независим.

— Съжаляваш ли... — Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да успее да ги спре. Стори ѝ се, че дълго останаха да отекват в тихата стая.

Пол се извърна рязко. Погледът му бе едновременно нежен и изпълнен с укор.

— Не говориш сериозно, нали?

— Не... може би... не зная. Просто ми се струва, че щеше, да ти е по-леко на душата, ако не трябваше да се безпокоиш и за мен.

— Несъмнено.

Той се засмя тихо при вида на залялата страните ѝ руменина.

— Ах, Доминик, толкова ли не разбираш? Преди три седмици ти казах, че колкото и очарователно независима да си, ние си принадлежим. Нищо не би могло да ме накара да съжаля за това.

Той казваше истината и същевременно я дразнеше. Пък и Доминик усещаше, че се опитва да отклони разговора от тревогите си.

Този път нямаше да му позволи да го стори. Тя отметна тежката, разпиляна по лицето ѝ, коса и каза:

— Защо си толкова сигурен, че генерал Бонапарт представлява заплаха за Франция?

Пол сви рамене.

— Инстинкт, опит... както искаш го наречи. Във всеки случай съм сигурен, че е опасно цивилната власт да бъде оставена в ръцете на един военен.

— Повечето хора не биха се съгласили с теб. Те обичат Бонапарт.

— О, да — горчиво каза Пол. — Вече съм бил свидетел на това сляно желание да бъдеш воден. Ти също.

— Генералът не е Робеспьер — възрази Доминик.

— Не — съгласи се той, — но не съм сигурен дали няма да донесе на страната ми същите, и дори още по-големи, страдания.

Доминик въздъхна. Последното, което искаше, бе да спори по политически въпроси, докато лежеше гола до мъжа си. Но тя разбираше безпокойството му. Стремешът към свобода пронизваше целия му живот, а Наполеон заплашваше да разруши всичко, за което толкова години се бе борил.

— Какво възнамеряваш да правиш? — плахо попита тя.

— Не зная — призна Пол. — Всичко зависи от това, колко далече ще отиде Бонапарт.

— Ами, ако някак се спогодиш с него...?

— Трябва ли да го направя?

— Може би... защо не? В края на краищата вече си направил достатъчно, не мислиш ли? Толкова много си преживял. Какво лошо има да се оттеглиш за известно време и да направиш нещо за себе си.

Боеше се, че думите ѝ може да го разгневят, но той само я погледна нежно.

— Винаги си толкова практична, Доминик.

От устата му това прозвуча като възможно най-голямата похвала, обаче Доминик изпита потребност да се защити.

— Наложил ми се да бъда. Когато на плещите ти тежи отговорността за оцеляването на други хора, не ти остава много място за идеали.

— Не — спокойно се съгласи той, — наистина. В много отношения на теб ти е било доста по-трудно, отколкото на мен.

— Не е вярно. Аз бях в безопасност в Англия, докато ти... Той притисна устни към нейните и настойчиво и убедително я накара да замълчи.

— Да не говорим сега за това — каза след малко. — Важното е, че не съжаляваме за нищо, нали?

— Абсолютно за нищо — искрено отвърна тя, — свързано с нас. Обичам те толкова отдавна. Сега, когато съм твоя жена, спокойно мога да кажа, че са се сбъднали всичките ми мечти.

Думите ѝ накараха сърцето му да се свие. Той притисна лице към меката кожа на гърдите ѝ и я любил с почти отчаяна страст, която я объркваше. Тя безпомощно се вкопчи в него, искаше да разбере, да помогне, но се боеше, че нещо можеше да се обърка.

— Разбирам — бавно рече Талейран. Той остави настрана кристалното преспание, което замислено бе разглеждал, и се усмихна на Пол. — Е, мисля, че постъпвате правилно. Във всеки случай генералът много държи на подкрепата ви.

— Не съм казал, че ще я получи — студено отвърна Пол. Предната нощ не бе успял да мигне нито за минута. Бе държал

спящата Доминик в обятията си и се бе взирал в тавана, способен да мисли единствено за отговорността си към нея. Тя имаше право да очаква от него да бъде поне малко по-практичен, а не да продължава да преследва възвишени идеали, които вече им бяха донесли достатъчно страдания.

Но беше ли способен на подобно нещо? Този въпрос го занимаваше, докато седеше срещу Талейран в луксозния му кабинет в двореца Люксембург, където се помещаваше Директорията. Прозорците на кабинета гледаха към прекрасните градини, но сега Талейран сякаш не забелязваше нищо друго, освен гордия, самоуверен мъж пред него.

— Никога ли не сте си задавал въпроса — неочаквано попита, — защо Бонапарт толкова се нуждае от подкрепата ви, че дори е готов да ви моли? Навярно знаете, че той няма навик да го прави.

— Предполагам — сухо отвърна Пол. — Вероятно сте готов да ми кажете отговора.

Външният министър се облегна назад в креслото си и впери благосклонен поглед в събеседника си.

— Вие притежавате рядка дарба. Не просто пари или влияние, това е нещо прекалено банално. Не, вие умеете да печелите доверието на хората. Хората смятат за правилно всичко, което правите и говорите. Проста така, заради името ви.

Пол сви рамене. Дълбоко в себе си подозираше, че Талейран го ласкае. Не можеше да не се запита защо.

— Не разбирам...

— О — прекъсна го външният министър, — аз обаче разбирам много добре, Бонапарт също. Той знае, че ще има нужда от хора като вас, когато първоначалната еуфория отmine и бъде заменена от суровото всекидневие на управлението.

Пол присви очи. Нищо друго не издаваше въздействието, което бяха оказали върху него думите на Талейран. Дали външният министър неволно бе издал намеренията на генерала? Или го бе сторил умишлено?

— Поправете ме, ако греша — спокойно каза Пол, — но доколкото знам, Бонапарт не е член на правителството.

— В момента не — призна Талейран, — но много от нас смятат, че този пропуск трябва да бъде поправен.

— И кой от настоящите директори, ще му отстъпи мястото си? — саркастично попита Пол. Той добре знаеше, че никой от петимата мъже, които влизаха в състава на Директорията, не би се отказал доброволно от властта.

Талейран също го знаеше. Сега той се усмихваше самодоволно.

— Е, трябва да призна, че ни предстои още работа по убеждаване...

— Мирно убеждаване?

— Разбира се, как иначе? Както сам казахте, Франция е уморена от войни.

Пол смръщи чело. Никак не бе убеден, че Талейран е напълно искрен с него, но чувството на отговорност към Доминик го караше да се опита да му повярва. В края на краищата една среща с Наполеон нямаше да му коства нищо — поне така се надяваше.

— Ела на чай — бе казала Жозефин — и доведи очарователния си съпруг. Ще си направим чудесно *tete-a-tete*, несмущавани от никого.

„Как точно възнамерява да постигне това?“ — питаше се Доминик, докато двамата с Пол слизаха от каретата, която ги бе докарала до резиденцията на Бонапарт. Както обикновено, отпред се бе събрало любопитно множество, което се оживяваше при вида на всяко познато лице.

Пол едва бе слязъл от каретата, когато наоколо се разрази буря от ликуващи възгласи. Нито той, нито Доминик бяха очаквали нещо подобно. Множеството се раздели пред тях, за да им направи път. Пол улови жена си над лакътя и я поведе към входната врата.

— Добър ден, докторе — почтително промърмори някой. Усмехнати хора подеха поздрава му.

— Бог да ви благослови, господине — каза една жена.

Пол спря и я погледна.

— Познавате ли ме? — попита той.

Жената се смути от факта, че изведнъж се бе оказала в центъра на вниманието, но бързо се съвзе. След това каза високо, така че да бъде чути от всички:

— Вие спасихте живота на сина ми. Върна се ранен от Египет и във военната болница казаха, че не можело да му се помогне. Раната

била много лоша — думите ѝ бяха посрещнати от гневен ропот. — Тогава го приехте във вашата болница. Докторите там се погрижиха за него. Сега той отново си е вкъщи и е на оправяне. Знаем, че плащате всичко от собствения си джоб.

— Вярно — каза един мъж. — Всички познават доктор Дьоламер и знаят какво е направил за Франция. — След това гордо добави. — По време на Терора момчето ми бе в Съпротивата. Разказвало ми е как в най-лошите времена сте повдигал духа на всички.

Пол смутено поклати глава.

— Не съм направил почти нищо...

— Разбира се, че така ще кажете — намеси се друга жена. — Вие сте толкова скромни. Но всички ние знаем истината и не си мислите, че не оценяваме онова, което сте направил, напротив.

Пол понечи да възрази, но се отказа, когато Доминик леко стисна пръстите на ръката му. Погледът ѝ преливаше от обич, а очите ѝ заплашително се бяха навлажнили.

— Толкова се гордея с теб — прошепна му тя.

Той въздъхна. Бе разбрал — това не е мястото и моментът да настоява, че е направил само онова, което би сторил всеки разумен, състрадателен човек.

Той кимна на множеството и поведе Доминик към къщата.

— Каква нелепост — каза вече във вестибюла, където един невъзмутим иконом пое палтата им.

— Съвсем не — намеси се Жозефин, която идваше откъм салона, за да ги поздрави. Изглеждаше очарователна, както винаги — бузите ѝ пламтяха, а очите ѝ бяха потъмнели от възмущение. — Гледах през прозореца — обясни, докато прегръщаше Доминик и я целуваше по бузата. — Наистина ли не знаете какво мислят за вас хората?

Пол сви рамене.

— Нямам време за подобни неща.

— Нито пък интерес? — попита друг глас. Всички се обърнаха и видяха да приближава самият Бонапарт. Както обикновено, бе облечен в генералска униформа, но без множеството ордени и нашивки, с които се кичеха мъжете в неговото положение. Цялата му външност излъчваше естествена самоувереност. Изглежда, бе забелязал изненадата им, защото, когато кимна за поздрав, на устните му имаше усмивка.

— Надявам се няма да ни се сърдите, господин докторе, но в известен смисъл ви подмавихме тук под фалшив предлог. Искам да кажа, че бих предпочел двамата с вас да поговорим насаме, докато дамите пият чай.

Пол потисна надигащия се в гърдите му гняв. Не можеше да упрекне генерала, който и преди бе изразявал желание да се срещне с него. Освен това Талейран недвусмислено бе дал да се разбере, че трябва да очаква подобна среща в най-скоро време. Не му оставаше нищо друго, освен да кимне в знак на съгласие.

Бонапарт го поведе към работния си кабинет. Когато вратата се затвори след тях, двете жени си размениха обнадяждени погледи.

— Какво каза той? — попита Доминик час по-късно, докато каретата ги откарваше обратно към къщи.

— Много неща, повечето свързани с бъдещето на Франция.

— О! — Доминик смръщи чело. Бе разпознала горчиво циничния тон на Пол, и това я безпокоеше. Не можеше да го упрекне за скептицизма, който храни към подобни високопарни теми особено когато толкова много конкретни, жизненоважни въпроси очакваха да бъдат решени.

— Това ли беше всичко? — предпазливо попита тя.

— Не съвсем. — За миг Пол затвори уморено очи. Когато отново ги отвори, забеляза угрижения поглед на Доминик. Веднага съжали, че я бе обезпокоил. — Съжалявам, скъпа. Наистина няма причина за безпокойство. Двамата с Бонапарт си поговорихме съвсем приятелски.

— Наистина ли? — тя не може да скрие недоверието си, което накара Пол да се засмее.

— Наистина. — След миг добави сериозно: — Той е брилянтен, трябва да му бъде признато. Освен това има усет за хората, макар че е съвсем друг въпрос, дали познава също толкова добре самия себе си.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам чувството, че в него съжителстват двама души. Единият е наистина велик водач с благородна визия за бъдещето на страната си. А другият — човек, който се стреми към властта само за да задоволи собствената си суетност. Това ме кара да се безпокоя.

Макар да ѝ бе на езика да го увери, че навярно се заблуждава и няма никаква причина за безпокойство, Доминик не го стори. Честно казано, не познаваше Бонапарт достатъчно добре. Със своята наблюдателност и трезва оценка Пол навярно бе вече поне като всички онези хора, които претендираха да бъдат негови довереници. А щом, той бе обезпокоен...

— Какво поиска от теб?

— Най-напред подкрепата ми. Когато забеляза, че се колебае, поиска да му обещае да не говоря нищо против него. Изглежда, все още е на мнение, че думата ми има някаква тежест.

— И е прав. Видя как те посрещнаха хората, но по-важното е, че в правителството има хора, които биха се вслушали в думите ти. В противен случай Талейран не би те ухаждал толкова.

Пол се усмихна уморено.

— В това отношение ме превъзхождаш, скъпа. Що се отнася до политическите борби, аз се чувствам в небрано лозе.

— О — възкликна тя и се сгуши в него, — вярно е, че съм поопитна от теб — и добави закачливо: — Защо просто не се облегнеш назад, не се отпуснеш и не ме оставиш да ти обясня това-онова?

Блясъкът в очите му ясно ѝ даде да разбере, че тази игра му доставя удоволствие и че няма да ѝ се наложи да чака дълго, преди той да поеме инициативата в свои ръце. Тя потръпна от радостно очакване. Нямахше търпение да се приберат вкъщи и да останат сами в тихата полутъмна спалня, скрити от целия свят.

Когато устните му се сляха с нейните, тя затвори очи и се закле, че няма да позволи на нищо да ги раздели.

— Не е казал, че ще се изправи срещу него — спокойно рече Доминик. — Обещал е да не се изказва против генерала, докато той зачита конституцията и се стреми към мир.

Учестеното дишане на Жозефин издаваше раздразнението ѝ. Двете с Доминик случайно се бяха срещнали в един изискан магазин на улица „Сент Оноре“. Двете жени не се бяха виждали от разговора на Пол с Бонапарт преди повече от седмица и макар да не бе напълно сигурна, Доминик подозираше, че Жозефин я избягва.

— Не разбира ли — ядосваше се Жозефин, — че Наполеон не търпи някой да му казва какво да прави? Прекалено е обсебен от собствените си идеи, за да допусне някой да го ограничава по такъв начин.

— Но Пол не е поискал много — възрази Доминик. Говореше тихо, за да не привлече вниманието на останалите клиенти и на продавачите, но не успяваше напълно да скрие раздразнението си. Докато връщаше на мястото ѝ фината бяла коприна, която бе разглеждала допреди миг, ръката ѝ трепереше.

— Искаме единствено да има мир — остро завърши. — Толкова ли е много?

— Мир... — промърмори Жозефин, сякаш не разбираше напълно смисъла на тази дума. — Не съм сигурна дали подобно нещо изобщо съществува.

Двете жени се бяха разделили преди повече от час и Доминик вече бе на път към вкъщи, а разговорът не ѝ излизаше от главата. Изгаряше от нетърпение да поговори с Пол, но той още не се бе върнал от болницата. Това не бе нещо необичайно, все още бе рано, а и често закъсняваше. Все пак безпокойството ѝ растеше с всяка изминала минута. Беше благодарна за купчината писма, които отвлякоха вниманието ѝ за известно време.

Както обикновено, Давид изразяваше желание да се върне във Франция. Той бе убеден, че войната е към своя край и двете страни, които обичаше, скоро ще сключат примирие. На Доминик ѝ се искаше да можеше да сподели оптимизма му. Тя остави писмото настрана, твърдо решена да изпрати на брат си тактичен, но категоричен отказ. Давид току-що бе започнал последната си година в „Итън“. Можеше да почака да завърши, преди да влезе във владение на наследственото си имение.

Никол, изглежда, не споделяше настроенията на брат си. Жизнерадостното ѝ писмо бе изпълнено със светски клюки и преливаше от младежки ентусиазъм. Доминик няколко пъти се засмя на глас, докато четеше удачните забележки на сестра си по адрес на някои общи познати. Тя с изненада констатира, че на Никол ѝ остават само още три години до деня, в който ще направи своя дебют в обществото. Тя поклати невярващо глава, питайки се какъв ли фурор ще предизвика това във висшето лондонско общество.

Имаше писмо от Маги, което Доминик отвори с особено нетърпение. Макар да знаеше, че бившата ѝ камериерка не изгаря от желание да напусне Англия в такива размирни времена, Доминик не се бе простила с надеждата отново да я има до себе си. Настоящата — една търпелива францужойка, се стараеше много и си разбираше от работата, но никой не можеше да се сравни с Маги.

Затова Доминик с радост узна, че младата жена сериозно обмисляла идеята за едно пътуване до континента. Двамата с Патрик се били оженили и възнамерявали да започнат нов живот. И тъй като с всеки изминал ден мирът изглеждал все по-близо, Маги питаше дали в домакинството на Доминик няма да се намери място за нея.

Веднага се зае да ѝ отговори. Госпожица Елен без затруднение щеше да си намери друга работа и навярно дори щеше да е пощастлива с някоя господарка, проявяваща поне малко интерес към модата и светските занимания. А Маги щеше да обикне Париж — разходките, магазините, прочутите модисти. О, да, в Париж щеше да бъде в стихията си.

Когато приключи с кореспонденцията, навън вече бе тъмно. Икономът мълчаливо бе влязъл, за да запали лампите, а след това също толкова безшумно бе напуснал стаята. Приготовленията за вечерята бяха в ход и Доминик можеше да усети ароматния мирис от кухнята.

Тя преглътна и едва сега си даде сметка колко е изгладняла. След миг обаче изгуби апетит и неочаквано ѝ прилоша.

Стаята се завъртя пред очите ѝ и Доминик се вкопчи за писалището, докато всичко отново не си дойде на мястото. Тя си пое дълбоко дъх. Замисли се. Това бе третият — не, четвъртият път, когато ѝ прилошаваше през последните няколко дена. Възможно ли бе...

Очите ѝ грейнаха от радост и тя внимателно постави длан на корема си. Под тънката коприна тялото ѝ изглеждаше непроменено, но Доминик се чувстваше преизпълнена с живот. Тя тръпнеше от великото тайнство, скрито в нея.

Тази мисъл я опияняваше и същевременно я подтикваше към смирение. Тя дълго седя, представяйки си колко щастлив ще бъде Пол, когато научи. Със сигурност нямаше мъж, който повече би обичал детето ѝ и би бил по-добър баща. Изгаряше от нетърпение да му съобщи новината.

Доминик погледна часовника и установи, че бе станало по-късно, отколкото предполагаше. Пол вече трябваше да се е прибрал. Тя се изправи и се запъти към вестибюла.

— Франсоа — повика икономата тя, — да се е получавало някакво съобщение от негова милост?

Младият мъж поклати глава.

— Не, госпожо, но ако желаете, бих могъл да изпратя някого до болницата или дори сам да отида.

Изненадана от това предложение, Доминик каза:

— О, не мисля, че е необходимо, Франсоа. Вероятно е бил задържан от някой пациент.

Младият мъж я погледна учудено.

— Мислех, че вече знаете, госпожо... Генерал Бонапарт е поставил армията в Париж под свое командване. Членовете на Директорията са арестувани. Говори се за държавен преврат.

Още преди той да свърши, Доминик пребледня като платно. Сега се олюля и щеше да се строполи на земята, ако младият мъж не я бе уловил. Докато внимателно я поставяше да седне на един стол, той повика останалите прислужници.

В последвалата суматоха инициативата пое Елен. Сериозната, делова четиридесетгодишна жена, която преди революцията бе служила като камериерка в двореца, умееше да раздава заповеди.

— Веднага изпратете някого за господин доктора. Госпожата трябва да си почива. Жул и Анри, отнесете я горе заедно със стола. Внимателно, дебелици! По-бавно...

Веднъж оказала се в будоара си, Доминик вече се бе съвзела достатъчно, за да поеме нещата в свои ръце.

— Вече съм по-добре, Елен — обърна се тя към камериерката. — Благодаря ви за загрижеността. Нека Жул и Анри потърсят господин Дьоламер. — Двамата бяха силни млади мъже, които винаги изглеждаха необикновено сдържани и разсъдливи, и въпреки това Доминик се почувства длъжна да добави: — И да не се бавят много. Ако не открият негова милост, да се върнат веднага. Навън навярно вече е опасно.

Мъжете, оценили загрижеността ѝ, кимнаха мълчаливо и напуснаха стаята. Докато ги чакаше да се върнат, Доминик си наложи да остане в едно кресло до прозореца. За да бъде за малко сама, тя се съгласи камериерката да отиде да ѝ направи чай.

Трябваше да намери сили да се справи с онова, от което се боеше най-много, но когато Елен се върна с димящия чай, Доминик все още не бе успяла да се овладее. Продължаваше да се взира с бледо, напрегнато лице към безлюдната улица и да се надява на някакво чудо.

Скоро Жул и Анри се върнаха от болницата и казаха, че рано следобед някакви мъже отвели Пол и никой повече не го видял. Доминик прие новината с привидно спокойствие, но вътрешно бе разкъсвана от страх.

Часовете изтичаха мъчително бавно. Над Париж цареше неестествена тишина, сякаш целият град бе затаил дъх. Улиците бяха злокобно безлюдни, тъй като парижани предпочитаха да стоят между четирите стени на домовете си, предлагащи им измамно чувство за безопасност.

Дългите часове на нощта Доминик прекара в креслото край прозореца в очакване на онова, което — както постепенно ѝ ставаше ясно, — нямаше да се случи. На сутринта вече бе приела истината.

Тя се облече много грижливо и изненада Елен с вниманието, което отдели на всеки детайл. Като остана доволна от вида си, нареди

на Анри да изкара каретата ѝ. Беше още съвсем рано, когато напусна къщата и потегли към резиденцията на Бонапарт.

Липсата на обичайното любопитно множество от привърженици на генерала, които ликуваха при всяка негова поява, говореше достатъчно красноречиво. Сега дори те се бяха спотаили и предпочитаха да изчакат развоя на събитията.

Жозефин вече бе станала и седеше в салона си пред сребърен чайник и чиния кифлички.

— Седни — каза тя, когато забеляза бледата си, напрегната приятелка. — Няма да е от полза за никого, ако припаднеш.

— Зная — промърмори Доминик и се отпусна на предложения ѝ стол. Сега, когато вече бе тук, смелостта заплашваше да я остави. Седеше с ръце в скута, без да усеща тялото си. — О, Жозефин, какво да правя?

Приятелката ѝ въздъхна. След малко ѝ подаде една чаша и рече:

— Най-напред изпий това, хапни нещо. Като те гледам, това ми се струва най-неотложно. После ще поговорим.

— Знаеш за Пол...?

— Не се досещам за какво друго може да си тук. Но, кажи ми честно, Доминик, какво очакваше?

— Не зная. Надявах се...

Жозефин се усмихна измъчено и постави пред нея чиния с чудесна златиста кифличка.

— Че ще се вразуми и ще тръгне по отъпкания път? Или ще се възползва от случая, за да се сближи с Бонапарт?

— Не, знаех, че никога няма да го стори. Той няма доверие на генерала.

— Много умно — отвърна Жозефин с резервирана усмивка. — Но можеше да помисли за сигурността си, а също и за своята.

Дланите на Доминик се вкопчиха конвулсивно една в друга. За миг тя затвори очи от страх да не се разплаче.

— О, скъпа — със съжаление извика Жозефин, — наистина беше жестоко, от моя страна, да не ти кажа веднага. Той е добре, просто е... отстранен.

— Арестуван? — В гърдите ѝ се надигна болезнена надежда, която заплашваше да я задуши. Сега, когато знаеше, че не се е случило най-лошото, тя имаше чувството, че би могла да понесе всичко.

Жозефин кимна. Бе достатъчно тактична да си придаде засрамен вид, докато казваше:

— Имаше един списък... Изглежда, след последната седмица името на Пол също е попаднало в него.

— Значи не е било достатъчно да обещае, че ще стои настрана, докато Бонапарт зачита конституцията и не нарушава мира?

— Разбира се, че не. Генералът никога не е възнамерявал да прави нито едното, нито другото.

Доминик си пое дълбоко дъх, след което бавно го изпусна.

— Какво?

— Да управлява Франция като едновластен господар, все едно какво твърди. Но не се упреквай, че не си прозряла намеренията му. Не си единствена. Има много като теб, а между тях и хора, които би трябвало да знаят това по-добре от всеки друг.

— Талейран? — попита Доминик, която предпазливо се опитваше да попълни белите петна и да добие представа за случилото се.

Жозефин се засмя.

— Мили Боже, не. Хитрата стара лисица знаеше от самото начало. Двамата с Наполеон се разбират чудесно. Въпреки това — допълни тя, — не бива да го упрекваш. Той много уважава съпруга ти и направи всичко възможно, за да го привлече на тяхна страна.

— Колко мило — напрегнато промърмори Доминик. — Толкова го уважава, че е позволил да бъде арестуван.

— Другата възможност бе екзекуцията. Това повече ли би ти харесало?

Сега Доминик я гледаше с широко отворени от изненада очи.

— Доста си... пряма.

Жозефин безразлично сви рамене.

— Животът ми даде да разбере, че обратното е безсмислено — каза тя. След това умишлено добави: — Мислех, че и ти си стигнала до същия извод.

Доминик остави чашата си с чай и кимна бавно. Огледа богато мебелираното помещение. През отворения прозорец до нея долиташе шумът от улицата, доколкото в този изискан квартал на Париж изобщо имаше такъв.

Всичко това ѝ бе болезнено познато и скъпо — единственото място, където някога наистина се бе чувствала у дома си. Въпреки всичко, което се бе случило, тя все още го предпочиташе пред всяко друго.

С едно изключение.

— Мисля, че зная какво трябва да сторя — спокойно каза тя.

Входът на двореца Люксембург се охраняваше не от обичайните части на Националната гвардия, а от проверени в огъня на битките ветерани, които навъсено проверяваха всеки на влизане и излизане. Мъжете и жените, принудени да минат покрай тях, изглеждаха предпазливи и дори уплашени.

Доминик вдигна глава и решително се насочи към най-близкия часови.

— Нося съобщение за негово превъзходителство генерал Бонапарт. От госпожа Бонапарт. Трябва незабавно да се срещна с него.

Часовият смръщи чело и я погледна недоверчиво. Протегна огромна космата длан и каза:

— Дайте ми го.

Доминик решително поклати глава.

— В никакъв случай, трябва да го предам лично на генерала.

— Първия консул — поправи я нечий развеселен глас. Доминик се обърна и се оказа лице в лице с привлекателен, приблизително двадесет и пет годишен, офицер с безупречна униформа. Мъжът я измери с възхитен поглед.

— Вие сте...? — попита той, докато погледът му се плъзгаше надолу по тялото ѝ.

— Маркиза Рошфор — студено отвърна тя. — Имам съобщение за генерала... първия консул... от съпругата му.

— Може ли да го видя? — попита мъжът.

Доминик с нежелание извади малък запечатан плик и му го подаде. Офицерът го повъртя в ръцете си, мълчаливо изучавайки восъчния печат.

— Разбирам — бавно рече той, докато ѝ го връщаше. — Всичко е наред. Моля, последвайте ме, госпожо.

Във вътрешността на двореца нямаше и следа от неестествената тишина, легнала над Париж. Тук цареше истински хаос. Из позлатените коридори можеха да бъдат видени десетки забързани мъже — повечето в униформа, но и някои цивилни, — които издаваха нареждания на висок глас или се питаха нещо един друг, изчезваха зад някоя от многобройните врати и изобщо изглеждаха ужасно заети. Въпреки привидния безпорядък обаче, нямаше и следа от паника. Напротив, всичко говореше за непоклатима решимост, която доста обезкуражи Доминик.

— Как нарекохте генерала? — тихо попита тя.

— Първи консул — отвърна през рамо офицерът. После, сякаш заслугата за това бе негова, гордо добави: — Директорията беше свалена. Сега Франция ще се управлява от Консулат, оглавяван от Бонапарт.

„Да управлява Франция като едновластен господар“ — бе казала Жозефин. Изглежда, вече бе постигнал целта си. И все пак Доминик се питаше какво ли още ги очаква.

— Има ли и други консули? — попита тя.

Младият мъж кимна.

— Още двама.

Тя се изкушаваше да попита колко ли дълго ще продължи това, но не го стори. Наближиха огромна врата в края на един от коридорите. Беше отворена и откриваше изглед към някакъв кабинет, толкова голям, че спокойно можеше да побере неколкостотин души. Вътре наистина се бяха събрали поне толкова.

Офицерът си проправи път сред множеството и прошепна нещо на часовия пред една вътрешна врата. След малко тя се отвори и Доминик бе въведена вътре.

Бонапарт беше сам. Стоеше с гръб към вратата и гледаше през единствения прозорец. За разлика от пищното помещение, през което бяха минали, това бе обзаведено почти спартански. Приличаше на полевата палатка на някой офицер.

Доминик все още не бе сигурна какво да каже или направи, остана неподвижно до вратата. След малко Бонапарт се обърна неочаквано. Бе съблякъл куртката си и бе само по обикновена бяла риза, черни панталони и ботуши. Нищо не издаваше ранга му, но не

беше и необходимо. От него струеше някаква почти свръхчовешка енергия.

Той се усмихна и ѝ посочи един стол.

— Седнете, уважаема маркизо. Очаквах ви.

Гордостта не ѝ позволи да даде израз на изненадата си... нито на страха си. Тя спокойно му подаде писмото.

— Госпожа Бонапарт ви изпраща това.

— О! — видимо развеселен каза той. — Да видим какво има да ми съобщи.

Пое писмото, отвори го и за секунди прегледа краткото съдържание. Усмивката изчезна от лицето му. Той с въздишка хвърли листа в огъня и сви рамене.

— Съпругата ми смята за необходимо да ме укорява.

Доминик го гледаше невярващо. Когато Жозефин предложи да ѝ осигури достъп до двореца, реши, че генералшата ще напише нещо маловажно или най-много някоя благосклонна дума за приносителя. По всичко личеше обаче, че госпожа Бонапарт е отишла доста подалече.

— Никога няма да разбере жените — каза Бонапарт. Седна вяло на един стол от непромокаемо платно и вдигна крака на стоящ наблиз сандък. Погледът му бе тъмен, непроницаем и смразяващ. — Предлагам ѝ целия възможен лукс, давам ѝ повече власт и почести, отколкото някога е виждала... и това е само началото. А тя ме упреква, че съм бил жесток с една влюбена двойка. — Усмихна се криво и каза: — Понякога разбирам защо Боарне е заминал на война в Америка. В края на краищата мъжът има нужда от малко спокойствие.

Парадоксалността на това изказване, изглежда, никак не смущаваше първия консул. Той сви рамене и рече:

— Без съмнение трябва някак да я омилостивя — стана неочаквано, издърпа едно от чекмеджетата на стоящото наблиз писалище и като извади оттам някаква ленена торбичка, изсипа съдържанието ѝ върху очуканото бюро. Доминик затаи дъх при вида на купчината бижута и скъпоценни камъни. — Чудесно, нали? — каза той със същото безразличие, с което един много зает човек би се отнесъл към чиния с апетитна храна и бутилка добро вино. — Мислите ли, че Жозефин ще ги хареса?

— Без съмнение — сухо отвърна Доминик. — Откъде са?

— Кой знае? Тази сутрин ги получих от един господин, който много държеше да спечели благоволениято ми. Тръгна си доста доволен, убеден, че е успял.

„И сигурно не е бил единственият“, помисли си Доминик. Навярно много хора, сдобили се с богатство и власт благодарение на революцията, щяха да ухажват Бонапарт и усърдно да се домогват до благоволениято на мъжа, който им бе измъкнал властта изпод носа. Той бе един от тях — безскрупулен, решителен, безпощаден. Нещо повече, той си вършеше цялата работа сам и бе движен единствено от собствените си месиански визии. А това плашеше най-много онези, които имаха нужда да усещат зад гърба си подкрепата на тълпата.

— Значи ще станете по-богат, отколкото някога сте мечтал — спокойно каза тя, питайки се какво ли означава това за един човек, който произхождаше от уважаван, но не и заможен провинциален род.

Наполеон сви рамене.

— Парите не са важни. Единствено властта е от значение.

Доминик не се усъмни нито за миг. Неумолимата решимост в думите му я накара да потръпне. Той се усмихна укорително.

— Защо така ужасено, госпожо? В крайна сметка такъв е светът.

— Вашият свят, господине, не и моят... или на съпруга ми.

Усмивката на Бонапарт стана още по-широка.

— Ах, да, непреклонният доктор Дьоламер. Какво да правим с него?

Доминик мълчеше. Подигравателният развеселен тон на първия консул я възмущаваше дълбоко и тя би му го казала, ако не се опасяваше, че това може да навреди на Пол.

Неочаквано Наполеон отново придоби сериозен вид.

— Трябва да ви призная честно, госпожо, че ако на света имаше повече мъже като съпруга ви, хората като мен нямаше да имат никакъв шанс.

Комплиментът — защото думите му наистина бяха прозвучали като комплимент — дойде толкова неочаквано, че Доминик не можа да реагира по никакъв начин и само слисано гледаше събеседника си.

След малко той продължи.

— Сега обаче доктор Дьоламер е в малцинство, един човек на честта, който нито може да бъде купен, нито принуден да престъпи убежденията си. Подобни хора са изключително опасни.

— Само за онези, които вредят на другите — тихо рече Доминик.

— Но какво означава да вредиш? — попита Наполеон. Очите му искряха, докато правеше енергичен жест с ръка. — Аз ще издигна Франция до непознато величие. Ще я превърна в най-могъщата страна на света, като същевременно ще направя голяма част от французите богати. Какво лошо, питам ви, има тук?

— Нищо — спокойно потвърди Доминик, — ако човек си затваря очите за това, че за целта много французи и други хора ще трябва да заплатят с живота си.

— Но ще се увенчаят със слава, госпожо. Имената им ще останат в историята.

Доминик тъжно поклати глава.

— Не, господин генерал. Вашето име ще остане в историята, което навярно е и целта ви. След години никой няма да си спомня за хората, които ще загинат във вашите битки. Ето такъв е светът.

Наполеон с въздишка се облегна назад и продължи да я гледа благосклонно.

— Прекалено много сте слушала съпруга си, госпожо.

Тя поклати глава със съжаление.

— Недостатъчно, струва ми се. Пол винаги е твърдял, че с тираните не е възможен никакъв компромис. До днес, докато не чух колко леко гледате на човешките жертви, които ще трябва да бъдат дадени заради вас, не бях напълно съгласна с него. Вие не изпитвате и най-малко уважение пред човешкия живот, а за него той е безценен.

Наполеон рязко свали крака на пода и се изправи. Сега стоеше пред нея и я пронизваше с поглед.

— Обичате ли го?

Макар да не бе очаквала подобен въпрос, Доминик не се поколеба нито за миг:

— От цялото си сърце.

Известно време Наполеон я гледаше мълчаливо. Накрая, изглежда, взе някакво решение.

— Трябва да ви кажа нещо, госпожо, и ако някога го повторите извън тази стая, хората ще ви сметнат за луда. Винаги съм живял със съзнанието за своето призвание. Пътят към славата ми се откри ясно още съвсем рано. Зная, че ще триумфирам, но зная също и че в крайна сметка това е без значение.

— Не ви разбирам — промърмори Доминик.

— Защото убежденията на хора като вашия съпруг ще определят съдбата на света. В момента за повечето хора те са непонятни и дори плашещи, но един ден ще им дойде до гуша от хора като мен. Тогава те ще направят тези убеждения свои.

— Същото би могло да стане и с вашите — извика Доминик. — Във ваша власт е да застанете на страната на свободата вместо на тази на тиранията.

Наполеон със съжаление поклати глава.

— Не, това е невъзможно. Писано ми е да бъда един от онези, които са призвани да дадат на света този горчив урок.

— Ами Пол?

— Той може да избира: да остане тук във Франция и безуспешно да се опита да ми се противопостави или да приеме участието на изгнаник. Прекалено много държи на мястото си в историята, за да поема отговорността за смъртта на човек като него. Въпреки това ще го сторя, ако той ме принуди.

Доминик преглътна с мъка, опитвайки се да потисне надигащото се гадене. Боеше се, че Пол можеше да остане безразличен към тази опасност. Нима не я бе оставил в Англия, за да се върне и да се бори с Робеспьер? Нима не бе живял като подгонено животно, всекидневно излагайки живота си на опасност? Твърде възможно бе да реши отново да стори същото.

Сякаш отгатнал мислите й, Наполеон каза:

— Аз не съм Робеспьер, госпожо. Обяснете това на съпруга си. Не страдам от налудничава мания да убивам и не виждам в него ангела — на своята гибел. По-скоро аз ще го погубя, ако се изпречи на пътя ми.

— Искате от мен да го убедя да напусне Франция — бавно каза тя, схващайки смисъла на думите му.

— Искам да го умолявате, заклinate, заплашвате... да направите онова, което би сторила на ваше място всяка друга жена.

— Искате да бъда ваше оръжие срещу него.

Наполеон я прониза с поглед. Изглеждаше така, сякаш срещу себе си имаше противник, когото опасно бе подценил. Накрая каза:

— Надявах се да погледнете на предложението ми по-иначе, госпожо.

— Но в крайна сметка всичко се свежда до това, или греша? Искате да се възползвам от любовта му към мен и чувството му за отговорност, за да го накарам да се откаже от всичко, за което се е борил толкова години.

Бонапарт отново седна зад писалището. Посегна към купчина листа и се зачете. След малко, без да я поглежда, каза:

— Вие решавате, госпожо. Не мога да ви упрекна за това, че се колебаете. От вас би излязла очарователна вдовица.

Всяка следваща крачка по влажните полутъмни коридори на Консиержри приближаваше Доминик към тайните ѝ страхове.

В зловещата тъмница, превърнала се в последна спирка на толкова много жертви на Терора, сякаш постоянно някой шепнеше и стенеше. Няколко пъти ѝ се случи да зърне призрачния силует на някогашен приятел или познат и дори на хора, които бе обичала.

Колко време трябваше да мине, преди нещастните души да намерят покой? От времената, когато зловещите талиги постоянно кръстосваха между затвора и гилотината, бяха изминали няколко години. Възможно ли бе сред тези стени все още да се лутат душите на онези клетници?

Доминик се загърна по-плътено в палтото си. Когато най-сетне спряха пред една ниска врата с желязна решетка, се усети толкова дълбоко под земята, че никога повече нямаше да види слънчевата светлина.

Това впечатление се затвърди, когато вратата се отвори и Доминик се оказа пред влажна тъмна дупка, осветена от една-единствена свещ. В полумрака едва различи някакъв неясен едър силует.

— П-пол? — Цялата ѝ решимост се бе изпарила. Когато се хвърли в обятията му, по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Боже мой — промърмори той и я притисна към себе си. Прегръдката му бе толкова реална — силна и любвеобилна. Доминик се вкопчи в него, докато първоначалният ужас не премина и тя не си възвърна самообладанието.

— Съжалявам. Това не бе планирано — тъжно се усмихна тя.

Той поклати глава невярващо.

— Няма нищо. Не мога да повярвам, че си тук. Какво се е случило? — Изведнъж той я погледна ужасен. — Не си арестувана, нали?

— Не — бързо го успокои тя, — нищо подобно.

— И все пак не биваше да идваш — мрачно рече Пол. — Няма смисъл. И без това след няколко часа ще ме пуснат.

— Ще те пуснат... — В полумрака той не можа да види колко бе пребледняла, но усети, че ръцете ѝ трепереха.

— Доминик, какво се е случило?

— О, Боже — напрегнато промърмори тя — значи е още по-лошо, отколкото си мислех. Той знае, че не може да те държи тук. Хората ще роптаят, ще се съберат. Но ако те пусне...

— Ще съжалява — неумолимо рече Пол. — Въпреки това не виждам причина да му го казваме. Ако се окаже толкова глупав, че да ме пусне...

— Той не е глупав. Никога няма да излезеш жив оттук или поне няма да стигнеш далече. Ще се превърнеш в още един труп, изхвърлен от реката — неочаквано я връхлетя вълна от спомени. Баща ѝ бе постигнат от същата участ, макар тя да си остана лична трагедия без широк обществен отзвук. Въпреки това смъртта му се бе отразила върху живота ѝ много по-съдбовно, отколкото признаваше дори пред самата себе си. От този миг насетне върху нея бе легнала цялата отговорност за Никол и Давид. Тя нямаше навик да се обръща назад, но бе имало моменти, в които любовта ѝ към тях се превръщаше в истинско бреме, почти прекалено тежко за крехките ѝ рамене.

И с Пол ли щеше да се случи същото?

Дълго никой от тях не продума. В тясната килия с нисък покрив мълчанието отекваше като звън на стомана. Най-сетне Доминик каза:

— Има един изход.

Пол шумно пое дъх.

— Не очаквах. И защо ще го прави?

— Казва, че не искал да носи отговорност за смъртта на човек като теб — преди Пол да успее да направи някоя, без съмнение саркастична, забележка, тя продължи: — Разбирам какво е важно за теб и те обичам прекалено много, за да застана на пътя ти. Ще му кажа, че сме съгласни да напуснем Франция. Той ще ми повярва и това ще ти даде възможност да избягаш.

— За да се крия както преди и да нанеса удар тогава, когато най-малко очаква?

Доминик кимна замаяно.

— А ти?

— Аз... аз наистина ще си тръгна. Не бих могла да остана тук и да живея с мисълта, че постоянно те грози опасност. Освен това ще бъда под наблюдение, защото те очакват да ги отведе при теб.

„Прав е — помисли си Пол. — Тя е свършената съпруга, която взема най-правилното решение. Готова е да пренебрегне собствените си желания, за да стори онова, което изисква от нея съпружеската вяност.“

Ако приемеше предложението ѝ, щеше да е свободен да последва своя блян навсякъде, където можеше да го отведе той. Всички онези грижи на обикновения мъж — жена, дом, може би деца — щяха да му бъдат спестени. Отново щеше да бъде самотният воин с възвишени идеали. Нещо повече, тя правеше всичко възможно да му спести чувството за вина, а това със сигурност бе най-редкият дар.

И бе направен от любов.

Трябваше да признае, че се изкушава да го приеме, но също толкова голямо бе изкушението да остане с нея, да предпочете любовта пред войната и да намери друг път.

Доминик наблюдаваше душевната му борба с разбиране и състрадание. Пол бе горд мъж, поставен от съдбата в непоносимо положение, и тя отчаяно търсеше начин да му помогне.

И тогава... там, долу в тъмната влажна килия, където лъчите на свободата никога не огряваха, тя внезапно бе озарена от нова надежда.

— Пол — каза бавно, — на този свят все трябва да има някое местенце, където човек може да живее в мир и да се бори за свободата на другите, без да трябва да плати с живота си.

— Наистина има — веднага отвърна той, което ѝ подсказа, че бе мислил за това. — Същото онова място, което избраха Лафайет и бедният стар Боарне, да не говорим за всички останали. Но не вярвам, че някога би се съгласила...

Сега тя се ядоса на несхватливостта му, постави длани на широките му рамене и го погледна в очите.

— Бих дошла с теб и на края на света, ако знам, че така ще останеш жив, ти, вбесяващо несхватлив твърдоглавецо. Мислиш ли, че на света има нещо по-важно за мен? Дори да можех да прекарам живота си в дворец, обградена от целия възможен лукс, бих се чувствала бедна, ако нямах теб.

Устните му се разтеглиха в усмивка. Тя бе толкова красива, така заплениващо жизнена, че дори само присъствието ѝ можеше да победи и най-голямото отчаяние. Така бе дори и в най-безнадеждните дни. Откакто се помнеше, тя бе светлината, която разпръскваше мрака около него и го водеше като пътеводна звезда.

Въпреки това той грижливо подбра думите си, преди да каже:

— Доминик, говоря за... Америка.

За миг тя го погледна недоумяващо.

— О, имаш предвид колониите.

Пол се засмя, а очите му заблестяха развеселени. Той я поправи нежно.

— Вече не са колонии. Тези хора извоюваха свободата си и сега се опитват да създадат един нов свят. Животът там не е лек — всяко начало е трудно, — но мисля, че ще успеят.

— Америка... — бавно повтори тя, сякаш се опитваше да свикне с думата. Не Англия, нейната втора родина, не страната, която познаваше, а някакво диво място с всевъзможни странни нрави и разбирания.

— Америка... — Свещта трепна. По стените танцуваха сенки, а застоялият въздух в килията се раздвижи. Стори ѝ се, че усети уханье на цветя и напъпили дървета и съзря безкрайните поля на една блестяща под лъчите на златното слънце плодородна земя. В нея всеки, комуто не липсваше смелост, можеше да започне живота си отначало.

Доминик се повдигна на пръсти и обви ръце около врата му. Телата им се притиснаха едно към друго — топли, преливащи от живот и надежда.

— До края на света — каза тя.

Пол се засмя отново и доближи лице към нейното. След това промърмори току пред устните ѝ:

— Не е необходимо. Само до... — Америка.

Три дена по-късно една невзрачна черна карета спря край Ке д'Орсе. Платноходите лениво се полюшваха като огромни водни птици, чиито силуети рязко се очертаваха на фона на студената есенна светлина. Край един от обхванатите от трескава суетня докове стоеше „Мари Клер“, който съвсем скоро трябваше да отплава за Бостън.

Един от пътниците в каретата се наведе напред, за да погледне през прозореца. Тъмните блестящи очи, които единствени оживяваха каменното лице, напрегнато следяха мъжа и жената, проправящи си път през множеството към готовия за отплаване платноход.

Пол бе обвинил ръка около раменете на Доминик, а тялото му я закриваше от всички останали. Тази сутрин ѝ бе прилошало и тя се бе опитала да го убеди, че е виновно възнението от последните дни. Пол, разбира се, не ѝ бе повярвал. Той все още не се решаваше да ѝ признае колко се радва за нероденото им дете. Това можеше да почака, докато оставят Франция далеч зад себе си.

Мъжът в каретата се обърна към спътника си и каза спокойно:

— Все още бих могъл да ги спра.

— Но няма да го сторите, скъпи Бонапарт — отвърна Талейран.

Устните на първия консул трепнаха.

— Защо мислите така?

— Защото, дарявайки свободата на Пол Дьоламер, поставяте своя отпечатък върху бъдещето по начин, който нито той, нито някой друг би могъл да разбере.

Наполеон се замисли за миг, след това бавно поклати глава.

— Не, има друга причина.

Талейран го погледна въпросително.

— И каква е тя?

Наполеон внезапно почука по покрива на каретата, давайки знак на кочияша да потегля. Той погледна за последен път през прозореца, след което решително извърна лице.

— Ако го задържа или убия, това би значело да призная колко му завиждам. По-точно колко им завиждам на тях двамата — в очите му за миг блесна болезнено прозрение. — Двамата с вас, приятелю, ще имаме всичката власт и слава на света. Но тези двамата имат любовта... и свободата, а те са с божествен произход. Как мислите, кой от нас е победител?

Издание:

Мора Сийгър. Преди бурята
ИК „Ирис“, 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.